

Ο Μπολσεβικισμός

**από τον Μωυσή
μέχρι τον Πένιν**

**Διάλογος
ανάμεσα**

**στον Αδόλφο Χίτλερ
και σε μένα**

**από τον
Ντμήτριε Έκαρτ**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Το παρακάτω υλικό έχει μεταφραστεί από ένα φυλλάδιο που βρέθηκε στα Κεντρικά Αρχεία του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος. Ο γερμανικός τίτλος του ήταν «Ο Μπολσεβικισμός από τον Μωσή μέχρι τον Λένιν: Διάλογος ανάμεσα στον Αδόλφο Χίτλερ και σε μένα» (Der Bolschewismus von Moses bis Lenin: Zwiegespräch zwischen Adolf Hitler und mir), και δημοσιεύτηκε αρχικά στο Μόναχο τον Μάρτιο του 1924 από ημιτελείς σημειώσεις στις οποίες δούλεψε ο Ντήτριχ Έκαρτ το φθινόπωρο του 1923.

Ο Ντήτριχ Έκαρτ γεννήθηκε στις 23 Μαρτίου 1868, στη βαναρική πόλη Νόιμαρκτ (Neumarkt), η οποία βρίσκεται περίπου είκοσι μίλια νοτιοανατολικά της Νυρεμβέργης, και πέθανε στις 26 Δεκεμβρίου 1923, στο Μπερχτεσγκάντεν (Berchtesgaden). Ήταν ποιητής, θεατρικός συγγραφέας, δημοσιογράφος, λόγιος και φιλόσοφος, καθώς και αφοσιωμένος αγωνιστής για τον εθνικοσοσιαλιστικό σκοπό. Μεταξύ των πιο γνωστών έργων του είναι το έργο του Λορεντζάτσιο (Lorenzaccio) και η μετάφραση και η διασκευή του στη γερμανική σκηνή του Πέερ Γκιντ (Peer Gynt) του Ίψεν. Ήταν για λίγο εκδότης της εφημερίδας «Λαϊκός Παρατηρητής» (Völkischer Beobachter) και έγραψε το τραγούδι του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος (NSDAP), με τον περίφημο τίτλο «Γερμανία ξύπνα» (Deutschland erwache), το οποίο αργότερα έγινε σύνθημα του NSDAP.

Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται για περισσότερες λεπτομέρειες της ζωής του Έκαρτ, καθώς και για ένα αρκετά εκτενές δείγμα της ποίησής του, μπορεί να απευθυνθεί στο βιβλίο του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ (Alfred Rosenberg), «Ντήτριχ Έκαρτ: Μια κληρονομιά» (Dietrich Eckart: Ein Vermächtnis) (Μόναχο, 1928 κ.ε.).

Το «Ο Μπολσεβικισμός» ενδιαφέρει τους Αμερικανούς σήμερα για τρεις λόγους. Πρώτον, είναι το τελευταίο έργο του ανθρώπου που, σαν στενός σύντροφος του Αδόλφου Χίτλερ σε εκείνα τα κρίσιμα, πρώτα χρόνια στο Μόναχο, βοήθησε να προετοιμαστούν τα πνευματικά θεμέλια του εθνικοσοσιαλισμού. Ο Έκαρτ ήταν βαριά άρρωστος καθώς έγραφε το φυλλάδιο και η σύλληψή του και η προσωρινή φυλάκισή του, σαν συνέπεια του πραξικοπήματος του Μονάχου της 9ης Νοεμβρίου 1923, ακολούθησε σύντομα ο θάνατός του.

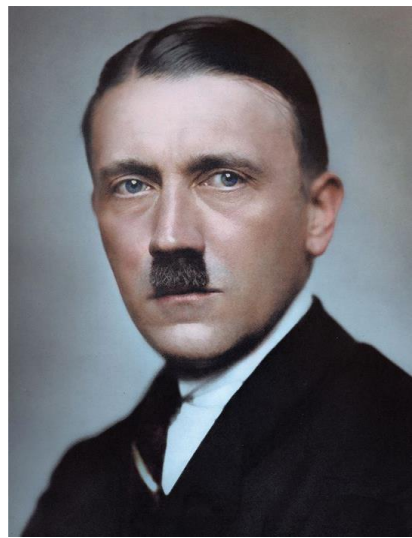
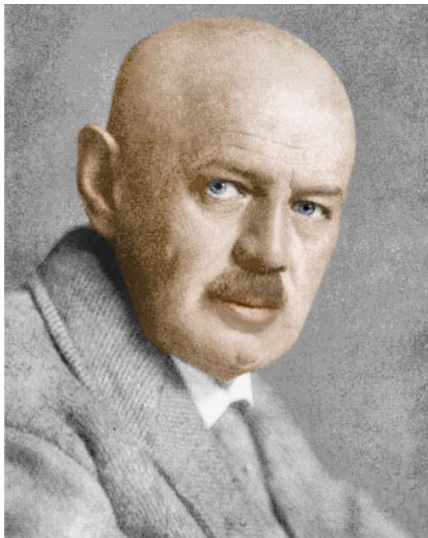
Δεύτερον, είναι διδακτικό, καθώς αντιπροσωπεύει μια συγκεκριμένη κατηγορία προπαγάνδας. Ο Έκαρτ ήταν πρακτικός προπαγανδιστής, ιδεαλιστής και ποιητής, και ο «Ο Μπολσεβικισμός» είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα του στυλ του. Απευθύνεται στον αναγνώστη με γνώσεις επιπέδου γυμνασιακής εκπαίδευσης, είναι επιδέξια επινοημένο για να αποφύγει την κούραση και να διατηρήσει το ενδιαφέρον ενός σχετικά

απλοϊκού κοινού κάνοντας μια μάλλον εκτενή, αν όχι εντατική, ιστορική διερεύνηση του εβραϊκού ζητήματος. Αυτό το επιτυγχάνει μεταφέροντας τη μεγάλη πλειονότητα των αποδεικτικών στοιχείων σε υποσημειώσεις και διασπώντας ελεύθερα σημαντικά ιστορικά σημεία με πικάντικα ή διασκεδαστικά στοιχεία.

Τρίτον, παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, ακόμη και σήμερα, για τη γνώση. Παρόλο που τα τελευταία εβδομήντα επτά χρόνια μας πρόσφεραν, δυστυχώς, πολλές εμπειρίες από τις εβραιομπολσεβικικές δραστηριότητες, ο Έκαρτ τα πήγε πολύ καλά με το υλικό που είχε στη διάθεσή του το 1923. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η χρήση της Παλαιάς Διαθήκης, σαν ιστορία των Εβραίων, για να ρίξει φως στις πιο πρόσφατες εβραϊκές δραστηριότητες.

Οι σημειώσεις του Έκαρτ για τον «Ο Μπολσεβικισμός» ήταν ακόμη σε μάλλον τραχιά και ημιτελή μορφή όταν πέθανε, και αυτό θα είναι εμφανές σε μερικά σημεία του κειμένου που ακολουθεί. Έχουν προστεθεί από τον συντάκτη, σε μερικά σημεία, πρόσθετες υποσημειώσεις και έχουν επισημανθεί.

Ο Μπολσεβικισμός από τον Μωσή μέχρι τον Λένιν

Διάλογος ανάμεσα
στον Αδόλφο Χίτλερ και σε μένα

του

Ντήτριχ Έκαρτ †

I

«Αυτό είναι!» φώναξε. «Πήραμε λάθος δρόμο! Ένας αστρονόμος θα το χειριζόταν διαφορετικά. Ας υποθέσουμε για παράδειγμα, ότι παρατηρούσε προσεκτικά την κίνηση μιας ομάδας ουράνιων σωμάτων, για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ξαφνικά παρατηρεί κάτι λάθος: *Να πάρει, κάτι δεν πάει καλά εδώ! Κανονικά, αυτά τα σώματα θα έπρεπε να βρίσκονται σε διαφορετική θέση μεταξύ τους, όχι έτσι.* Άρα λοιπόν πρέπει να υπάρχει κάπου μια κρυφή δύναμη που να είναι υπεύθυνη για την απόκλιση. Και μετράει και παρατηρεί και – υπολογίζει με ακρίβεια τη θέση ενός πλανήτη, που κανένα μάτι δεν έχει δει ακόμα, αλλά που είναι εκεί, όπως απέδειξε μια ωραία μέρα. Ο ιστορικός όμως τι κάνει; Μια παρατυπία της ίδιας μορφής την εξηγεί με όρους αποκλειστικά στους εξέχοντες πολιτικούς της εποχής. Δεν του έρχεται ποτέ στο μυαλό ότι μπορεί να υπήρχε κάπου μια κρυφή δύναμη που προκάλεσε μια ορισμένη τροπή των γεγονότων. Αλλά είναι εκεί. Ήταν εκεί από την αρχή της ιστορίας. Ξέρεις ποιο είναι το όνομα αυτής της κρυφής δύναμης; Ο Εβραίος.»

«Ναι, βέβαια,» απάντησα, «αλλά απόδειξέ το, απόδειξέ το! Τα τελευταία πενήντα ή εκατό χρόνια, όσον αφορά εμένα, ήταν προφανές: ακόμη και πολύ πιο πίσω, ίσως ακόμη και στους προχριστιανικούς χρόνους...»

«Αγαπητέ μου», μου είπε, «όταν διαβάζουμε στον Στράβωνα¹ ότι ακόμη και στην εποχή του, λίγο μετά τη γέννηση του Χριστού, δεν υπήρχε σχεδόν κανένα μέρος οπουδήποτε στη γη που δεν κυριαρχούνταν τότε από τους Εβραίους, **κυριαρχούνταν**, γράφει, όχι απλώς κατοικούνταν· όταν δεκαετίες νωρίτερα ο γερο-Κικέρων² – σπουδαίος άνδρας τότε, αγαπητέ μου! – ξαφνικά γονάτισε στο Καπιτώλιο, όπου στη γνωστή υπερασπιστική του ομιλία απλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, παρά να επισημάνει τη συνοχή των Εβραίων και την τεράστια επιρροή τους: “*Ησυχία, ησυχία! Δεν θέλω παρά μόνο οι δικαστές να με ακούσουν. Οι Εβραίοι με έχουν βάλει σε μελάδες, όπως έχουν βάλει και κάθε τίμιο άνθρωπο. Δεν έχω καμία επιθυμία να τους βάλω άλλο νερό στους μύλους τους*”· και όταν κάποιος Πόντιος Πλάτος³, σαν αναπληρωτής του Ρωμαίου Αυτοκράτορα, που δεν ήταν κάποιο μηδενικό, μόλις οι Εβραίοι του γνωστοποίησαν ότι θα έπαιρναν αυτό που χρειαζόταν από τον Αύγουστο, άρπαξε τη λεκάνη, και είπε: “*Για όνομα του Θεού, μακριά από το βρώμικο εβραϊκό εμπόριο!*” και το Χριστό, που

τον θεωρούσε αθώο, τον καταδίκασε σε θάνατο· τότε αγαπητέ μου, κάθε παιδί καταλάβαινε ή τουλάχιστον θα μπορούσε να καταλάβει, πόσο αργά ήταν ήδη εκείνη τη στιγμή.»

Αρπαξε (ο Αδόλφος) την Παλαιά Διαθήκη, ξεφύλλισε γρήγορα τις σελίδες και – «Ορίστε,» φώναξε, «δες τη συνταγή που χρησιμοποιούσαν πάντα οι Εβραίοι για να μαγειρέψουν τον κολασμένο τους ζωμό! Εμείς οι αντισημίτες είμαστε το κάτι άλλο. Βρίσκουμε τα πάντα, αλλά όχι τα πιο σημαντικά πράγματα.» Και διάβασε, τονίζοντας λέξη προς λέξη, με σκληρότητα στη φωνή του:

«Και επεγερθήσονται Αιγύπτιοι επ’ Αιγυπτίους, και πολεμήσει αδελφός τον αδελφόν αυτού και άνθρωπος τον πλησίον αυτού, πόλις επί πόλιν και βασίλειον επί βασιλείου. Και ταραχθήσεται το πνεύμα των Αιγυπτίων εν αυτοίς, και την βουλήν αυτών διασκεδάσω, και επερωτήσουσι τους θεούς αυτών και τα αγάλματα αυτών και τους εκ της γης φωνούντας και τους εγγαστριμύθους.»⁴

«Ναι όντως,» γέλασε πικρά, «τώρα θα ρωτήσουν τον Δρ. Κούννο⁵ και τον Δρ. Σβάιερ⁶ και τον Δρ. Χάιμ⁷ και ό, τι υπάρχει σε μάντιες και γητευτές, από πού προέρχεται το χάος· και αυτοί θα τους απαντήσουν κατακριτικά: *Εσείς οι ίδιοι φταίτε. Δεν έχετε πια καλή ανατροφή, καμιά πίστη, μόνο εγωισμό και έπαρση. Τώρα ξαφνικά θα ρίξετε την ευθύνη στους Εβραίους. Αλλά πάντα έτσι ήταν όταν οι λαοί χρειάζονταν έναν αποδιοπομπαίο τράγο. Τότε όλοι πηδούσαν πάνω στους Εβραίους και τους καταδίωκαν ανελέητα. Γιατί είχαν τα λεφτά. Γιατί δεν μπορούσαν να αμυνθούν. Μήπως δεν ξέρετε ότι μερικοί μεμονωμένοι Εβραίοι συμπεριφέρονται τώρα με αξιόμημπο τρόπο; Άλλωστε, μαύρα πρόβατα βρίσκει κανείς παντού. Λες και δεν υπήρχαν και καλοί Εβραίοι! Πάρτε ένα παράδειγμα από αυτούς. Αυτή η ευσέβεια, αυτή η αίσθηση της οικογένειας, αυτός ο νηφάλιος τρόπος ζωής, αυτή η προθυμία για θυσίες, πάνω απ’ όλα αυτή η συνοχή! Και εσείς; Τρώγεστε ο ένας με τον άλλο σαν σκύλοι και γάτες: σκέτη τρέλα. Και έτσι, οι γητευτές και οι μάγοι θα συνεχίζουν να φλυαρούν, μέχρι που μια νύχτα θα εμφανιστεί το σημάδι του αίματος⁸ σε όλους, αλλά και σε όλα τα εβραϊκά σπίτια και οι εξαγριωμένες μάζες, καθοδηγούμενες από τους Εβραίους θα εισβάλλουν στα υπόλοιπα, για να χτυπήσουν ξανά όλα τα πρωτότοκα στη γη της Αιγύπτου⁹ και όχι μόνο αυτούς.»*

«Θυμάσαι πως ήταν εδώ στο Μόναχο κατά τη διάρκεια του κομμουνιστικού πραξικοπήματος;» Παρεμβλήθηκα. «Τα σπίτια των Εβραίων ασφαλώς δεν ήταν σημαδεμένα με αίμα, αλλά πρέπει να είχε γίνει μια μυστική συμφωνία, γιατί μεταξύ όλων εκείνων που υπέστησαν την ατυχία μιας έρευνας σπιτιού, κανείς δεν ήταν Εβραίος. “Αυτό ήταν απαγορευμένο”, μου είπε απαντώντας στη σαρκαστική μου ερώτηση ένας από τους ηλίθιους στρατιώτες των Κόκκινων που με είχαν αρπάξει

απ' τα μαλλιά. Φυσικά κανείς από τους Εβραίους δεν συνελήφθη. Εκτός από έναν καθηγητή Μπέργκερ· και μπήκε στο μάτι του τυφώνα, γιατί δεν τριγυρνούσε πολύ στο Μόναχο και για να τελειώνω μ' αυτό, ήταν ένας μοναχικός τύπος. Οι Εβραίοι απλώς δεν τον γνώριζαν· αλλά όταν το έμαθαν, ήταν πολύ αργά. Παρ' όλα αυτά, ο θάνατος αυτού του Μόρτιμερ ήταν πολύ βολικός γι' αυτούς: ο όχλος δεν άφησε τίποτε όρθιο. Και το 1871, στο Παρίσι, η προστασία των εβραίων προχώρησε σύμφωνα με το σχέδιο. Οι κομμουνιστές κατέστρεψαν ό, τι μπορούσαν· τα πολλά παλάτια και τα σπίτια των **Ρότσιλντ** όμως όλα παρέμειναν άθικτα. Τώρα καταλαβαίνει κανείς το απόσπασμα του Μωυσή, σύμφωνα με το οποίο “και πολλοί όχλοι” έφυγαν από την Αίγυπτο μαζί με τους Εβραίους.»

«Εκείνη την εποχή το σχέδιο των απατεώνων πέτυχε μόνο κατά το ήμισυ,» πρόσθεσε. «Οι Αιγύπτιοι είχαν γίνει κυρίαρχοι της κατάστασης την τελευταία στιγμή και έστειλαν τους Εβραίους μαζί με το “μικτό όχλο” στον διάβολο. Πρέπει να είχαν γίνει τρομερές μάχες πριν συμβεί αυτό. Η σφαγή των πρωτότοκων το αποκαλύπτει αρκετά καθαρά. Όπως ακριβώς έκαναν με εμάς, οι Εβραίοι είχαν κερδίσει το μεγαλύτερο μέρος των κατώτερων στρωμάτων του πληθυσμού για τον εαυτό τους – ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη! – και μετά ένα βράδυ έστειλαν το σύνθημα – κάτω οι αστοί! σκοτώστε τα, τα σκυλιά! – αλλά και πάλι τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά από ότι περίμεναν, η μερίδα του αιγυπτιακού έθνους που είχε παραμείνει πατριωτική αντέστρεψε τους όρους και έδιωξε τον Μωυσή, τον Κον και τον Λέβι από τη χώρα, και πίσω από αυτούς τους ντόπιους¹⁰ που είχαν υποκινηθεί από αυτούς. Κατά τη διάρκεια αυτής της εξόδου πήραν μαζί τους όσα περισσότερα λάφυρα¹¹ μπορούσαν να πάρουν, αναφέρει με ικανοποίηση η Αγία Γραφή. Αναφέρει επίσης, εντελώς περιττά, ότι οι Αιγύπτιοι χάρηκαν που τους ξεφορτώθηκαν¹². Το καλύτερο, όμως, ήταν η ανταμοιβή που έδωσαν στην συνέχεια οι Εβραίοι στους ηλίθιους συνεργούς τους. Ξαφνικά άρχισαν να τους αποκαλούν “μεικτό όχλο”, ενώ παλαιότερα τους αποκαλούσαν “συντρόφους” και προσποιούνταν ότι τους αγαπούσαν. Φαντάσου την έκφραση στα πρόσωπα αυτών των παραπλανημένων στην έρημο όταν το άκουσαν.»

«Η δολοφονία των 75.000 Περσών στο “Βιβλίο της Εσθήρ” αναμφίβολα έχει το ίδιο μπολσεβικικό υπόβαθρο», απάντησα. «Οι Εβραίοι δεν θα μπορούσαν να το κάνουν μόνοι τους».

«Όχι λιγότερο», επιβεβαίωσε, «από το τρομερό λουτρό αίματος πάνω στη μισή Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, που έγινε από τον αυτοκράτορα Τραϊανό. Εκατοντάδες εκατοντάδων χιλιάδων μη Εβραίοι με το πιο ευγενικό αίμα στη Βαβυλώνα, στην Κυρηναϊκή, στην Αίγυπτο και στην Κύπρο σφαγιάστηκαν σαν βόδια, οι περισσότεροι από αυτούς κάτω από

τα πιο φρικτά βασανιστήρια! Και οι Εβραίοι το χαίρονται ακόμα και σήμερα. Εάν μόνο τα διάφορα κέντρα εξέγερσης είχαν συνεργαστεί, θριαμβολογεί ο Εβραίος Γκρετς¹³, τότε ίσως θα είχαν ήδη καταφέρει να δώσουν στον Ρωμαϊκό κολοσσό τη χαριστική βολή».

«Τη δικιά μας γιορτή του Σεντάν¹⁴,» παρατήρησα, «οι Εβραίοι την αποκαλούν βάρβαρη· ότι όμως κάθε χρόνο ακόμη και τώρα, μετά από τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, εξακολουθούν να γιορτάζουν στις συναγωγές την ηρωική τους πράξη εναντίον των 75.000 Περσών, στη **γιορτή του Πουρίμ**, το βρίσκουν εντάξει.»

«Κι εμάς όμως» είπε ξερά, «δεν φαίνεται να μας κάνουν καμία εντύπωση αυτά τα στοιχεία, σαν μα είμαστε κουφοί και τυφλοί. Πριν από την πρώτη σύγκρουση με τους Αιγύπτιους, ο απατεώνας αρχηγός τους, ο σεμνός Ιωσήφ, είχε προετοιμαστεί αρκετά καλά. Οι επτά αδύνατες αγελάδες, όλες οι σιταποθήκες γεμάτες, ο λαός τρελαμένος από την πείνα, ο τότε Φαραώ ένας τέλειος υπηρέτης των Εβραίων και ο Ιωσήφ ο τοκογλύφος των αποθεμάτων των σιτηρών – “κυρίαρχος της γης¹⁵”! Θρήνοι επί θρήνων, όλα ήταν μάταια· με σιδερένια πυγμή ο Εβραίος κρατούσε τις αποθήκες κλειστές μέχρι που οι Αιγύπτιοι, σε αντάλλαγμα για λίγο ψωμί, υποχρεώθηκαν να δώσουν πρώτα τα χρήματά τους, μετά τα βοοειδή τους, μετά τα χωράφια τους και τέλος την ελευθερία τους.¹⁶ Και ξαφνικά η πρωτεύουσα έσφυζε από Εβραίους: ο γέρο Ιακώβ ήταν εκεί και τα παιδιά του ήταν εκεί και τα παιδιά των παιδιών του και οι κόρες του και τα παιδιά απ’ τις κόρες του και όλοι οι απόγονοί του, όλο το συνονθύλευμα.¹⁷ Και ο Ιωσήφ “έκλαιγε πολύ” από χαρά. Ύστερα, είπε στους αδελφούς του: “θα φάτε το μεδούλι της γης” και “τα αγαθά όλης της γης της Αιγύπτου θα είναι δικά σας.”¹⁸ Όταν όμως πέθανε αυτός ο ένδοξος Αιγύπτιος πολίτης εβραϊκής πίστης, εκατόν δέκα ετών, ήρθε ένας άλλος Φαραώ που “δεν γνώρισε τον Ιωσήφ” και φοβόταν τον τεράστιο πλέον αριθμό Εβραίων.¹⁹ Φοβόταν πιο πολύ: “αν ξεσπάσει κάποιος πόλεμος θα ενωθούν με τους εχθρούς μας”· άρα ήταν πιο έξυπνος από τον Γουλιέλμο τον Β΄, ο οποίος ήλπιζε στην υποστήριξή τους. Και παρηγορούταν. Οι Εβραίοι έπρεπε να δουλέψουν. Με κάθε σοβαρότητα: δουλειά. “Χωρίς έλεος”, θρηνεί ο Εβραίος χρονικογράφος. Δεν είναι άξιο απορίας ότι μύριζε εκδίκηση. Στο κάτω-κάτω, γιατί είχε τον “όχλο”, αν όχι να κάνει κάποια δουλειά; Ο αγαπητός Ιωσήφ ξεχάστηκε, αλλά δεν έλειπαν οι άλλοι για να τους κατηγορήσουν για την κατάσταση των πραγμάτων δηλαδή: τους γαιοκτήμονες, τους βιομήχανους, τους αστούς! Σύμφωνα με τους Εβραίους, κανένας άλλος δεν ήταν υπεύθυνος! Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε! Και οι μάζες το πίστεψαν και στράφηκαν ενάντια στη σάρκα και το αίμα τους, για χάρη του “εκλεκτού λαού”, που τους είχε προκαλέσει όλη τη δυστυχία. Σε εμάς όμως στο σχολείο μας διάβαζαν συγκινητικά και μεγαλόφωνα την όμορφη ιστορία

του Ιωσήφ και των αδελφών του. Χωρίς αμφιβολία πολλοί δάσκαλοι “έκλαιγαν και λίγο”. Είναι να απελπίζεσαι.»

Έμεινε σιωπηλός, ρίχνοντας ένα σκοτεινό βλέμμα στην Βίβλο του μίσους.

II

«Και έτσι συνεχίζει, σε όλη την Παλαιά Διαθήκη,» άρχισε πάλι. «Δεν σου λέω κάτι καινούργιο, αλλά πρέπει να το φέρνουμε στο μυαλό μας όσο πιο συχνά γίνεται, για να μπορέσουμε να αντικρούσουμε τη φαρισαϊκή φλυαρία. Στην πραγματικότητα, το βιβλίο του Ιησού του Ναυή πρέπει να είναι αρκετό. Ένα πράγμα αδιάκοπων μαζικών δολοφονιών, κτηνώδους σκληρότητας, ξεδιάντροπης απληστίας και ψυχρής πανουργίας – η ενσάρκωση της κόλασης! Και όλα στο όνομα του Ιεχωβά, σύμφωνα με τη ρητή του θέληση! Μόνο η πόρνη Ραάβ, με την προδοσία της οποίας η πόλη της Ιεριχούς έπεσε θύμα των Εβραίων – ούτε άνθρωπος, ούτε ζώο, ούτε νέοι, ούτε γέροι παρέμειναν ζωντανοί – μόνο η πόρνη γλίτωσε: μαζί με όλη την ευγενή της οικογένεια ανταμείφθηκε με το προνόμιο να ζει στο Ισραήλ.²⁰ Και τι καλόκαρδοι λαοί ήταν αυτοί, που εξοντώνονταν ο ένας μετά τον άλλον, ολοσχερώς! Ο Ντέλιτς, για παράδειγμα, ο οποίος έχει ερευνήσει διεξοδικά εκείνη την εποχή, γράφει, για τους Χαναναίους: σε όλους τους λόφους, κάτω από κάθε σκιερό δέντρο, απέδιδαν λατρεία και ευλάβεια στον θεό του ήλιου και θεά της σωτηρίας Ασερά· και συγκρίνει αυτό το όμορφο, ποιητικό έθιμο με τους ευσεβείς τρόπους των καθολικών χωρικών μας, που υπηρετούν τον Παντοδύναμο σε απομακρυσμένα ξωκλήσια του βουνού.»²¹

«Μόνο ο Ιησούς του Ναυή», τόνισα, «με τις ληστρικές επιδρομές του κατάσφαξε 31 βασιλιάδες μαζί με τους λαούς τους, συμπεριλαμβανομένων διαφόρων που είχαν παραδοθεί δείχνοντας εμπιστοσύνη σ’ αυτόν. Ξανά και ξανά εμφανίζονται τα απαίσια λόγια: “και δεν άφησε κανέναν να ζήσει”. Δεν μπορώ να μην το πω: ότι ο “μικτός όχλος” ή τουλάχιστον οι απόγονοί τους εκείνη την εποχή πρέπει να ήταν το πειθήνιο εργαλείο, ας πούμε τα στρατεύματα κρούσης των Εβραίων, όχι επειδή το έργο ήταν τόσο φρικτό, αλλά επειδή οι γιοι του Ισραήλ άφηναν πάντα την πιο επικίνδυνη δουλειά στους παραπλανημένους μη Εβραίους, κατά τα λοιπά πιθανότατα θα ήταν πολύ αδύναμοι σε σύγκριση με τους λαούς στους οποίους εναντιώνονταν, χωρίς την παλικάριά των συνεργατών συντρόφων τους. Αυτό που έχει

ενδιαφέρον είναι να δούμε την ικανοποίηση με την οποία απαριθμούνται ξεχωριστά ο καθένας από τους σκοτωμένους βασιλιάδες. Σκέφτεται άθελά του κανείς τον προφήτη Ησαΐα, στο σημείο όπου οργίζεται σαν δαιμονισμένος: ο Κύριος είναι θυμωμένος με όλους τους ειδωλολάτρες κ.λ.π., θα τους παραδώσει για να σφαγιαστούν, η γη τους θα γίνει φλεγόμενη πίσσα, θα τραβήξει μια γραμμή πάνω του για να γίνει έρημος, ότι οι άρχοντές τους θα λέγονται άρχοντες χωρίς γη και **όλοι οι πρίγκιπές τους θα πεθάνουν.**²² Μεταξύ του Ησαΐα και του Ιησού του Ναυή μεσολαβούν εκατοντάδες χρόνια, αλλά σε όλο αυτό το διάστημα, βλέπουμε, ότι η κολασμένη οργή των Εβραίων εναντίον των μη Εβραίων βασιλέων δεν είχε αλλάξει καθόλου.»

«Και τίποτα δεν θα αλλάξει σε όλη την αιωνιότητα», συνέχισε, «ούτε όσον αφορά τους βασιλιάδες μας ούτε όσο αφορά την ηγεσία μας. Να τους καταστρέψουν, αυτό θέλουν· και όταν δεν μπορούν να το καταφέρουν με τη βία, τότε θα χρησιμοποιήσουν πονηριά. Μια ισχυρή ηγεσία και οι Εβραίοι θα σταματούσαν τις απατεωνιές. Πάντως, μια τέτοια ηγεσία μπορεί να είναι ισχυρή, μόνο αν βασιλεύει πλήρως στον λαό: εάν επιδιώκει την ευημερία του μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, εάν, με την ακλόνητη πίστη στην αξία του, εξαλείψει κάθε ξένη επιρροή από την αρχή, αν δεν είναι απλώς **εθνική**, αλλά και **κοινωνική** μέχρι το κόκκαλο. Πες ό, τι θες, εγώ υποστηρίζω: θα έρθει μια στιγμή που όλα τα έθνη του κόσμου που είναι στο επίκεντρο θα έχουν μια τέτοια ηγεσία· και τότε όλοι θα εκπλαγούν βλέποντας ότι, αντί να καταστρέφουν ο ένας τον άλλον όπως συνέβαινε στο παρελθόν, θα συμπεριφέρονται ο ένας στον άλλον με σεβασμό και εκτίμηση. Γιατί τότε θα μπει ένα τέλος στο μαστίγωμα της απληστίας για τις χώρες, στο γαργάλημα για δύναμη, στη καχυποψία – όλα αυτά τα συναισθήματα που ούτως ή άλλως υπάρχουν μόνο σε ελάχιστους μεμονωμένους, αλλά όχι στο έμπιστο ευρύ κοινό· θα μπει ένα τέλος στην ψεύτικη προώθηση της αδιάκριτης ανθρώπινης αδελφοσύνης, η οποία, αν μη τι άλλο, θα ήταν δυνατή μόνο με την προϋπόθεση ότι ο αιώνιος ταραχοποιός, ο Εβραίος, θα αποκλειόταν απ' την αρχή. Τότε όμως αυτό το πείραμα της αδελφοσύνης θα ήταν περιττό· τα έθνη θα συνεννοούνταν κι έτσι.»

III

«Για πες μου,» τον διέκοψα, «μιλώντας ευθέως, νομίζεις ότι οι Εβραίοι είναι εθνικιστές ή διεθνιστές;»

«Ούτε το ένα, ούτε το άλλο», ήταν η απάντηση. «Το να νιώθεις διεθني-

στής σημαίνει: να έχεις τόσο σεβασμό για τον υπόλοιπο κόσμο όσο και για το δικό σου. Αν ο κόσμος ήταν έτσι – μια χαρά. Πάνω απ’ όλα τα κοπάδια των διεθνιστών μας δεν θα’ πρεπε να έχουν την κρυφή ελπίδα, ότι θα είχε μικρότερη σημασία η δική τους στάση απέναντι στον κόσμο, παρά η στάση του υπόλοιπου κόσμου απέναντι σ’ αυτούς. Άλλωστε, οι καλές προθέσεις πρέπει να μετράνε. Αλλά στον Εβραίο αυτό λείπει από την αρχή, εντελώς. Ούτε στο όνειρό του δεν σκέφτεται να κατατάξει τον εαυτό του στην ανθρωπότητα. Θέλει να την εξουσιάζει για να μπορεί να την εκβιάζει κατά βούληση. Αν τον ενδιέφερε η συντροφικότητα, είχε πολλές ευκαιρίες εδώ και πολύ καιρό. Η εντολή του Ιεχωβά²³ προς αυτόν, όχι μόνο να μην κάνει συμμαχίες με ξένους λαούς, αλλά αντίθετα, να καταβροχθίζει το έναν μετά τον άλλο, μίλησε κατευθείαν στην καρδιά του. Στην αρχή του φέρθηκαν με εγκαρδιότητα, στην αρχαία Αίγυπτο, στην Περσία, στη Βαβυλωνία, στην Ευρώπη· οι δίχληδες οπλές εμφανίστηκαν παντού. Οι πρώτοι Γερμανοί κατακτητές τον βρήκαν με μια σειρά από απαιτητικά δικαιώματα· δεν έκαναν καμία κίνηση για να τον στερήσουν από αυτά· η κατοχή της γης παρέμεινε ασφαλής γι’ αυτόν· μπορούσε να συναλλάσσεται όπου και όπως του άρεσε, ακόμη και με το σκλαβοπάζαρο σύμφωνα με την αγαπημένη του τάση· όπως όλοι οι άλλοι θα μπορούσε να κατέχει **δημόσια αξιώματα**, συμπεριλαμβανομένου του αξιώματος του **δικαστή**· και η λεγόμενη θρησκεία του προστατευόταν αυστηρά από το κράτος.²⁴ Με παρόμοιο τρόπο έγραψε ο Ότο Χάουζερ, για τον οποίο κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν κάνει τα πάντα, για να ρίξει φωτεινούς προβολείς στον Εβραίο.»

«Κι εγώ έτσι λέω!» έγνεψα. «Πρέπει κανείς να τον υπολογίζει με προσοχή, αλλιώς δεν μπορείς να δεις το μαύρο δάσος για όλα τα «ξανθά» δένδρα.²⁵ Σε γενικές γραμμές, προτιμώ τον **Βέρνερ Σόμπαρτ**, παρόλο που οι διαλέξεις του στο Βερολίνο σφύζουν από Εβραίους.»

«Λοιπόν, τα ίδια λέει!» φώναξε. «Σύμφωνα με αυτόν, οι Εβραίοι δεν ήταν σε καμία περίπτωση πάντα πολίτες δεύτερης κατηγορίας· στην αρχαιότητα μάλιστα είχαν ακόμη και ειδικά **προνόμια** που τους απάλλασσαν από ορισμένα καθήκοντα, όπως η στρατιωτική θητεία, κ.λ.π.²⁶ Το να τολμήσουν να πάρουν τα όπλα προσωπικά, δεν ήταν ποτέ το δυνατό τους σημείο. Κατά τη διάρκεια των απελευθερωτικών πολέμων, οι Εβραίοι του Ντόιτς-Κρόνε (Deutsch-Krone) (σημερινό Βάουτς) στην Πομερανία ζήτησαν από τον βασιλιά να τους επιτραπεί να μείνουν στο σπίτι τους με αντάλλαγμα χρήματα για την εκστρατεία, “γιατί σε τέτοιους καιρούς οι δειλοί βρωμιάρηδες δεν κάνουν τίποτα. 10.000 τάλαντα σε χρυσό θα μπορούσαν να βοηθήσουν πολύ”. Το αίτημα έγινε δεκτό, όχι μόνο γι’ αυτούς, αλλά και για τους Εβραίους πέντε ακόμη από τις επτά πρωσικές περιφέρειες.»²⁷

«Το ξέρω αυτό το σημείο στον Χάουζερ,» πρόσθεσα: «είναι **τεκμηριωμένο**. Αλλά λέει εκεί, ότι στην Εγκυκλοπαίδεια του Μάγιερ γράφει, ότι οι Εβραίοι κατά τη διάρκεια των απελευθερωτικών πολέμων με το ηρωικό τους πνεύμα αποδείχθηκαν άξιοι Γερμανοί πολίτες».

«Όπως και στον Παγκόσμιο Πόλεμο,» μου έκλεισε το μάτι με νόημα. «Αν ήταν στο χέρι μου, θα ζητούσα να κρεμάσουν αφίσες σε όλα τα σχολεία, σε κάθε γωνιά του δρόμου, σε κάθε δημόσιο χώρο, που δεν θα έλεγαν τίποτε άλλο παρά τα λόγια του **Σοπενχάουερ**²⁸ για τους Εβραίους: **“Οι μεγαλύτεροι δάσκαλοι του ψέματος!”** Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο. Και χωρίς εξαίρεση αυτό ισχύει για κάθε Εβραίο, ανεξάρτητα από το αν είναι ψηλός ή κοντός, χρηματιστής ή ραβίνος, βαπτισμένος ή περιτμημένος. Ο καταδυναστευμένος λαός! Κυνηγημένος εδώ και χιλιετίες! Και οι ανυποψίαστοι πέφτουν ξανά και ξανά σε αυτήν την εξωφρενική απάτη. Είναι κατανοητό ότι γίνονται σκληροί απέναντί τους, αλλά μόνο αφού έχουν καταχραστεί ξεδιάντροπα την αφελή καλοσυνάτη τους συμπεριφορά και έχουν ληστέψει το λαό μέχρι και τα σώβρακα με την τοκογλυφία και τον δόλο τους. Και αυτό γινόταν παντού, στην παλιά Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, στην Αίγυπτο, στην Ασία, αργότερα στην Αγγλία, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Πολωνία, την Ολλανδία, τη Γερμανία, ακόμη και, όπως γράφει επί λέξει ο Σόμπαρτ, “στην χερσόνησο των Πυρηναιών, όπου έζησαν τόσα καλά”! Ακόμη και ο Κικέρων είχε διαμαρτυρηθεί για την συνεχή ροή του ρωμαϊκού χρυσού στην Ιερουσαλήμ!²⁹

Ο Εβραίος σύγχρονός του ο **Ιώσηπος**³⁰ μας δίνει εξήγηση γι’ αυτό: πάνω από δύο εκατομμύρια Εβραίοι, από όλες τις επαρχίες της γιγαντιαίας αυτοκρατορίας, πήγαιναν κάθε χρόνο στον Ναό του Σολομώντος στο “ευλαβικό” προσκύνημα. Όταν ο Τίτος κατέκτησε την Ιερουσαλήμ, τότε ήρθε στο φως η έκπληξη. Στα υπόγεια θησαυροφυλάκια, ο “οίκος του Θεού” έκρυβε τεράστιες ποσότητες χρυσού. Στις μέρες μας, και η Αμερική φαίνεται να είναι κρυσώννας. Ο **Χένρυ Φορντ** λέει ότι λέγεται ευρέως στην πατρίδα του ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν περισσότερο χρυσό από ό, τι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. Όμως που είναι; “Από πότε έχεις να δεις ένα κομμάτι του χρυσού;” Η κυβέρνηση είναι υπερχρεωμένη, προσπαθεί απεγνωσμένα να διασωθεί και δεν μπορεί να πληρώσει ούτε για τους ανάπηρους πολέμου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο χρυσός βρίσκεται στην Αμερική, αλλά δεν ανήκει στους Αμερικανούς.»³¹

«Από πότε έχουν να δουν ένα κομμάτι χρυσού στην Ελβετία, την Αγγλία, την Ολλανδία, τη Γαλλία ή τη Σκανδιναβία;» πρόσθεσα, «Μέχρι τα τέλη του 1922 δεν είδα ούτε ένα κομμάτι χρυσού να κυκλοφορεί στην Ελβετία, παρά μόνο χαρτί, όπως και σε εμάς. Και έτσι γίνεται σε όλο τον

κόσμο. Όλοι οι ξένοι το επιβεβαιώνουν. Ήμασταν πολύ ηλίθιοι όταν μεταφέραμε το χρυσό στην τράπεζα του Ράιχ. Θα ήταν πολύ πιο λογικό να το πηγαίναμε κατευθείαν στις συναγωγές.»

«Και όπως είναι σήμερα, είναι εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια», συνέχισε. Νομίζω ότι αυτό αρκεί για να χαρακτηρίσουμε τη φύση του εβραϊκού διεθνισμού. Τώρα μένει ακόμη να εξετάσουμε το εθνικό αίσθημα των Εβραίων. Δεν είναι βέβαια σαν αυτό που νιώθει κάποιος για τη Γερμανία, οι άλλοι για την Αγγλία και πάει λέγοντας. Με αυτό το δόλωμα δεν πρόκειται να πιαστούν πολλά ποντίκια. “Στείλτε μου ένα κουτί γεμάτο γερμανικό χόμα, για να μπορέσω τουλάχιστον συμβολικά να βεβηλώσω αυτή την καταραμένη χώρα”, έγραψε ο Γερμανοεβραίος, **Μπέρνε**· και ο **Χάινριχ Χάινε** μύρισε το μέλλον της Γερμανίας από μια λεκάνη τουαλέτας³². Ο φυσικός Αϊνστάιν, τον οποίο οι Εβραίοι διαφημιστές του τον θαυμάζουν σαν δεύτερο Κέπλερ, δηλώνει ότι δεν έχει καμία σχέση με το γερμανισμό· θεωρεί τη συνήθεια της Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως, να δείχνει ότι είναι μόνο μια θρησκευτική κοινότητα των Εβραίων, αλλά όχι και την εθνική τους κοινότητα, “ανειλικρινή”.³³ Σπάνιο φαινόμενο; Όχι. Μόνο ένας, που πιστεύει ότι ο λαός του έχει εξασφαλίσει ήδη τον έλεγχο, και επομένως δεν το θεωρεί πλέον απαραίτητο να συνεχίσει να προσποιείται. Ακόμα και στην ίδια την Κεντρική Ένωση, η μάσκα έχει ήδη πέσει. Ένας Δρ. **Μπρυν** παραδέχτηκε ανοιχτά ότι οι Εβραίοι **δεν μπορούν** να έχουν γερμανικό εθνικό συναίσθημα.³⁴ Συγχέουμε πάντα την αδίστακτη επιδίωξή τους να προσαρμοστούν σε όλα και σε όλους με παρορμήσεις της καρδιάς. Εάν κάτι φέρνει μόνο οφέλη, τότε γι’ αυτούς δεν υπάρχουν ενδοιασμοί, τουλάχιστον ηθικοί. Πόσοι Εβραίοι της Γαλικίας έγιναν στην αρχή Γερμανοί, μετά Άγγλοι και τέλος Αμερικανοί! Κάθε φορά σε χρόνο μηδέν. Με ταχύτητα πιθήκου αλλάζουν την εθνικότητά τους ένθεν και ένθεν και όπου πατούν το πόδι τους, τραγουδούν είτε το “Φρουρά του Ρήνου” ή τη “Μασσαλιώτιδα” ή το “Γιάνκι Ντουντ”. Το γεγονός ότι ο δικός μας Βάρμπουργκ, ο δικός μας Μπλάιχριντερ, ο δικός μας Μέντελσον μπορούν να μεταφέρουν την κατοικία τους μαζί με τον πατριωτισμό τους εν μία νυκτί στο Λονδίνο ή στη Νέα Υόρκη, ούτε καν ο Δρ. Χάιμ δεν το αμφισβητεί. “Μια ασιατική ορδή στην άμμο του Βρανδεμβούργου!” είπε κάποτε ο **Βάλτερ Ράθenaus** για τους Εβραίους του Βερολίνου.³⁵ Ξέχασε να προσθέσει: οι ίδιες ορδές είναι στον Ίσαρ, στον Έλβα, στον Μάιν, στον Τάμεση, στον Σηκουάνα, στον Χάντσον, στον Νέβα, στον Βόλγα. Και όλοι τους με τον ίδιο δόλο απέναντι στους γείτονές τους. Οι μάντεις και οι αστρολόγοι μας όμως, κάνουν διακρίσεις μεταξύ ευυπόληπτων και μη ευυπόληπτων, εγκατεστημένων και νεομεταναστών, δυτικών και ανατολικών Εβραίων· και όταν όλα τα άλλα αποτύχουν, σηκώνουν τους ώμους και μουρμουρίζουν: “Κάθε χώρα έχει τους Εβραίους που της αξίζουν”. Το ότι αυτό το είπε ένας Εβραίος³⁶, δεν

τους ενδιαφέρει καθόλου. Ακούγεται τόσο ωραίο. Τι θα γινόταν όμως εάν αυτό στην περίπτωση μας γινόταν ένα ηχηρό χαστούκι; “Όλο το Ισραήλ είναι ευπρόσδεκτο στο βρετανικό στρατόπεδο!” ανακοίνωσε ο ηγέτης των Αμερικανών Σοσιαλδημοκρατών **Σάμιουελ Γκόμπερς** το 1916. Όλοι οι Εβραίοι του κόσμου λοιπόν. Και αυτό το ήξερε ο Αμερικανός Φορντ. Έχει μιλήσει για την απιστία των “λεγόμενων” Γερμανο-εβραίων κατά της χώρας στην οποία κατοικούσαν· και ότι έχουν ενωθεί με τους υπόλοιπους Εβραίους για να ανατρέψουν τη Γερμανία. “Γιατί;” χλευάζει ο Εβραίος. “Επειδή ο Γερμανός είναι ένα χυδαίο κάθαρμα, ένα οπισθοδρομικό, μεσαιωνικό πλάσμα, που δεν έχει την παραμικρή ιδέα για την αξία μας. Και θα έπρεπε να βοηθήσουμε έναν τέτοιο όχλο; Όχι, είχε τους Εβραίους που του άξιζαν!” Πιο μεγάλη αναίδεια, θα πίστευα, δύσκολα μπορεί να υπάρξει.»

Του θύμισα τη Ρωσία. «Πριν από την επανάσταση την καταδίκασαν σαν τον απόλυτο υπόνομο βδελυγμίας, παρόλο που αυτοί οι Εβραίοι ήταν τα προφανή παράσιτα σ’ αυτόν τον υπόνομο· τώρα – οι ίδιοι Εβραίοι βρίσκονται στο τιμόνι και, στο άψε-σβήσε, η ίδια η Ρωσία είναι ένα μεγάλο έθνος.»

«Στη δεκαετία του 70», μου απάντησε, «εμείς οι Γερμανοί είχαμε το προνόμιο να είμαστε σπουδαίος λαός. Οι Εβραίοι θεώρησαν ότι είχε φτάσει η ώρα να αντικαταστήσουν τον αναξιόπιστο Γάλλο αυτοκράτορα με έναν πειθήνιο πρόεδρο· ενδεχομένως με την ευκαιρία αυτή θα μπορούσε ταυτόχρονα να εισαχθεί η Κομμούνα· φέρτε λοιπόν, τον γερμανικό “ηρωικό λαό”! Δεν είναι περίεργο που ακριβώς πίσω από τους πρίγκιπες και τους στρατηγούς μας, ένα τσούρμιο Εβραίοι χρηματοδότες με χειρονομίες μπήκαν στο Παρίσι.³⁷ Εν τω μεταξύ, όμως, έχουμε ξαναβυθιστεί στο τσούρμιο. Ο Τύπος, “το επιλεγμένο εργαλείο του Αντίχριστου”, όπως το αποκαλεί ο Μπίσμαρκ,³⁸ μας έχει χαρακτηρίσει σαν “αγύριστα κεφάλια”, σαν “Ούννους”. Αλλά έχε υπομονή! Όσο πιο γρήγορα προσεγγίσουμε τον μπολσεβικισμό, τόσο πιο ένδοξοι θα γίνουμε ξανά. Και μια ωραία μέρα θα είναι οι Άγγλοι και οι Γάλλοι που θα είναι οι σκάρτοι. Όποιος έχει μάτια να δει μπορεί να το δει και χωρίς γυαλιά. “Είμαι Βρετανός υπήκοος, αλλά πάνω απ’ όλα είμαι Εβραίος”, ούρλιαζε ένας Εβραίος πριν από χρόνια σε μια μεγάλη αγγλική εβραϊκή εφημερίδα.³⁹ Και ένα άλλο: “Όποιος πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στα καθήκοντά του σαν Άγγλος και σαν Εβραίος πρέπει να επιλέξει το δεύτερο.”⁴⁰ Και ένα τρίτο: “Οι Εβραίοι που θέλουν να είναι και πατριώτες Άγγλοι και καλοί Εβραίοι απλά ζουν στα ψέματα.”⁴¹ Το ότι μπορούσαν να τολμήσουν τέτοια πράγματα δημόσια δείχνει το πόσο κατακλύστηκε τότε η Αγγλία με Εβραίους.»

«Το προπύργιο του ευρωπαϊκού εβραϊσμού ξεκίνησε την περίοδο με-

ταξύ του **Κρόμγουελ** και του **Εδουάρδου Ζ'**,», τόνισα. «Με την Παλαιά Διαθήκη στην θήκη της σέλας τους οι Πουριτανοί μπήκαν στη μάχη και τα πανό τους έγραφαν: “Το λιοντάρι του Ιούδα”. Ακόμη και η προφητεία του Ησαΐα ότι “όλοι οι πρίγκιπες τους θα πεθάνουν”, έγινε για να την τιμήσουν: Ο Κρόμγουελ ζήτησε τον αποκεφαλισμό του βασιλιά Καρόλου χωρίς άλλη καθυστέρηση. Κάποτε είδα προσωπικά τον υψηλού βαθμού ελευθεροτέκτονα Εδουάρδο τον Ζ': η κλασική εικόνα ενός Εβραίου χρηματιστή. Και είχε πολλούς Εβραίους γύρω του. Έκτοτε όμως το κέντρο της εβραϊκής δραστηριότητας φαίνεται να μεταφέρθηκε στην Αμερική. Είχαν πατήσει για τα καλά εκεί εδώ και πολύ καιρό. Ο Σόμπαρτ υποστηρίζει ότι τα εβραϊκά κεφάλαια ήταν που έκαναν δυνατά τα δύο πρώτα ταξίδια του Κολόμβου.⁴² Ένας Εβραίος, ο Λουίς ντι Τόρες, λέγεται ότι ήταν ο πρώτος Ευρωπαίος που πάτησε το πόδι του στο αμερικανικό έδαφος. Και, το πιο ωραίο απ' όλα, οι Εβραίοι πρόσφατα ισχυρίστηκαν ότι ο ίδιος ο Κολόμβος ήταν ένας από αυτούς.»

«Το ξέρω,» είπε, γελώντας. «Όποιος έπαιξε κάποιο ρόλο σ' αυτό το κόσμο, συμπεριλαμβανομένου του αγαπητού Θεού, είναι Εβραίος. Τώρα είναι η σειρά του Γκαίτε και του Σοπενχάουερ. Όποιος πιστέψει θα είναι ευλογημένος. Εγώ από την πλευρά μου, τους αρνούμαι τον Κολόμβο καθώς και τον Τόρες. Τα ταξίδια στον ωκεανό ήταν πολύ πιο επικίνδυνα τότε από ό, τι τώρα.»

«Σύμφωνα με τον Χάουζερ», απάντησα, «ο Κολόμβος ήταν τεύτονας, ίσως και γερμανικής καταγωγής».

«Δεν με νοιάζει», ανταπάντησε. «Όσον αφορά εμένα, θα μπορούσε να ήταν και Ζουλού, προτιμώ να αποδώσω την πράξη του σε έναν Νέγρο παρά σε έναν Εβραίο. Το ότι οι γιοί του Ισραήλ το εκμεταλλεύτηκαν γρήγορα, αυτό είναι άλλο θέμα. Όπως τους ξέρω, ελπίζουν σε κάποιον που θα δημιουργήσει τη σύνδεση με τον Σείριο. Το πεδίο της φιλανθρωπίας τους αρχίζει να γίνεται πολύ μικρό γι' αυτούς.»

«Πέρα από αυτό, είναι σαφές ότι έχουν πιάσει την Αμερική από το λαιμό, ποιος ξέρει εδώ και πόσο καιρό», συνέχισα. «Καμία χώρα, γράφει ο Σόμπαρτ, δεν εμφανίζει περισσότερο εβραϊκό χαρακτήρα από τις Ηνωμένες Πολιτείες “μέχρι την κορυφή”.⁴³ Έχουμε ήδη δει μια συνέπεια αυτού στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Ξέρεις τι αποφασίστηκε επίσημα στη συνέχεια σε μια ειδική επιτροπή του Κογκρέσου: Ήδη από το 1915, δηλαδή σε μια εποχή που οι αληθινοί Αμερικανοί δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για έναν πόλεμο εναντίον μας και, στην πραγματικότητα, ήταν έτσι διατεθειμένοι απέναντί μας που κάθε ένδειξη πιθανής σύγκρουσης συμφερόντων θα μπορούσε να είχε διευθετηθεί ομαλά και φιλικά, μια μυστική συμβουλευτική επιτροπή συνεδρίασε αποκλειστικά

με σκοπό **την προετοιμασία αυτού του πολέμου!** Το 1915, δύο ολόκληρα χρόνια πριν επέμβουν οι Ηνωμένες Πολιτείες! Και ποιος κινούσε τα νήματα τότε; Μαζί με τον αξιότιμο Ουίλσον ο μέχρι πρότινος εντελώς άγνωστος Εβραίος **Μπέρναρντ Μπαρούχ**. “Πίστευα ότι ο πόλεμος θα ερχόταν, πολύ πριν έρθει”, δήλωσε αργότερα ψύχραιμα κατά λέξη στην ειδική επιτροπή του Κογκρέσου που επιβεβαίωσε όλα αυτά.⁴⁴ Και κανείς δεν σηκώθηκε να τον σακατέψει στο ξύλο τον πονηρό απατεώνα.»

«Η απόφαση της εβραϊκής ανώτατης διοίκησης να εξαπολύσει τον Παγκόσμιο Πόλεμο ελήφθει πριν από πολλά χρόνια, όπως μπορεί να αποδειχθεί», είπε. «Στο 6ο Σιωνιστικό συνέδριο στη Βασιλεία, το 1903, ο πρόεδρος, **Μαξ Νορντάου**, διακήρυξε με κομμένη την ανάσα, ότι ο **Τέοντορ Χερτσλ** γνώριζε, “ότι στεκόμαστε μπροστά σε μια τεράστια αναταραχή ολόκληρου του κόσμου”.⁴⁵ Ο καλός Χερτσλ! Αυτό το ιδανικό άτομο! Οι μάντεις και οι αστρολόγοι μας ανατρίχιασαν όταν τίμησαν τη μνήμη αυτού του ευγενούς πατριάρχη. Ο αχρείος, όμως, **ήξερε** τι σχεδίαζε ο βρωμερός λαός του για εμάς! Όχι, αγαπητέ μου, εδώ τελειώνει η μαγεία της φωτιάς. Και αν, συναντούσα μια κεντρική ένωση θεόσταλτων πολιτών εβραϊκής πίστης, θα φώναζα στην κοινωνία: Άντε στο διάολο, ψεύτες! Εσείς μπορείτε να προδώσετε και τα Ηλύσια πεδία!»

«Ο Χερτσλ ήταν Σιωνιστής», παρενέβηκα.

«**Εβραίος** ήταν!» είπε, χτυπώντας το τραπέζι με τη γροθιά του, «Η λέξη **Εβραίος** τα λέει όλα! Δεν υπάρχει διαφορά! Εκτός από μια τεχνητή επινόηση που προορίζεται για ξόβεργα. Ο «λαός του Θεού» θέλει να πάρει πίσω το δικό του «κράτος του Θεού»! Καλά κατάλαβες: να το ξαναπάρει! Ένας λαός του Θεού, που ποτέ δεν ήταν τέτοιος και ένα κράτος, που ποτέ δεν ήταν του Θεού! Ό,τι έζησαν μαζί στην Παλαιστίνη για λιγότερο από εξακόσια χρόνια, μέχρι που οι Ασσύριοι έβαλαν τέλος στη διαβολιά, κάθε εξιστόρηση γελοιοποιείται από τη διεφθαρμένη νοοτροπία τους! Είναι κράτος αυτό; Ναι, τη Παλαιά Διαθήκη δεν την συμπεριλαμβάνουμε σαν αυθεντική; Εκεί πρώτα διαβάζουμε για τις συνεχείς δολοφονίες και λεηλασίες των ξένων λαών, οι οποίες, όπως ήταν φυσικό, κράτησαν πολλά χρόνια: μετά, μέχρι το τέλος, με την πιο αποτρόπαια βδελυγμία, η μια κατάσταση αναρχίας διαδέχτηκε την άλλη. Το αποκορύφωμα, η ακμή, η δόξα της εβραϊκής πολιτικής δηλαδή, ο βασιλιάς Δαβίδ, όπως σωστά τονίζει ο Μπλάμπροϊ⁴⁶, ήταν τόσο παλιάνθρωπος, που δεν τον χόρταινε ούτε η πρωτοφανής κακία της επιστολής που καταδίκασε τον Ουρία: ακόμη και στο νεκροκρέβατό του παρότρυνε τον γιο του να δολοφονήσει τον λοχαγό Ιωάβ, επειδή ο ίδιος αισθανόταν ότι εμποδίζεται από έναν όρκο να εκδικηθεί τον παλιό του συμπολεμιστή. Μετά όμως όλα τελείωσαν. Όταν ο Κύρος έδωσε στους

Εβραίους την άδεια να επιστρέψουν στην Παλαιστίνη, δεν συνέβη, αυτό που πιστεύει ο Ντέλιτς, αυτό που κανένας προφήτης δεν πίστευε ότι ήταν δυνατό, αλλά το αυτονόητο: η συντριπτική πλειοψηφία αγνόησε τη Σιών και παρέμεινε στην “απίστευτα πλούσια” Βαβυλώνα και συνέχισαν να πληθύνονται εκεί υπό τις εντολές του διαβόλου.⁴⁷ Αυτό εννοεί όταν λέει: “Καθίσαμε δίπλα στα νερά της Βαβυλώνας και κλάψαμε όταν θυμηθήκαμε τη Σιών”. Η γλώσσα του λαού το λέει καλύτερα. Στα κλάματα της Βαβυλώνας και στα ποτίσματα, λέει.

«Το 1267», θέλησα να το μοιραστώ, «είχαν απομείνει μόνο δύο Εβραίοι κάτοικοι στην Ιερουσαλήμ· μέχρι τον Παγκόσμιο Πόλεμο, ο αριθμός των Εβραίων σε όλη την Παλαιστίνη είχε φτάσει σε μόλις 120.000,⁴⁸ παρόλο που ήταν ελεύθεροι να επιστρέψουν εκεί από την αρχαιότητα και σίγουρα δεν τους έλειπαν τα έξοδα ταξιδιού. Τα υπόλοιπα 20 ή 25 ή και περισσότερα εκατομμύρια – δεν μπορούμε να πούμε ακριβώς, αφού δεν κάνουμε εμείς την καταμέτρηση αλλά οι Εβραίοι – παχαίνουν από τον ιδρώτα των άλλων σε όλο τον κόσμο. Το πώς μπορεί η μικρή Παλαιστίνη υποτίθεται να φιλοξενήσει αυτό το τεράστιο πλήθος, ο καθένας μπορεί να το καταλάβει.»

«Δεν είναι απαραίτητο», απάντησε. «Το θέμα είναι ότι έγινε επίσημο. Το Ισραήλ θυμήθηκε τον εαυτό του, οι αλυσίδες του πέφτουν, ο ήλιος ενός νέου κράτους του Θεού ανατέλλει πάνω από τη Σιών. Τι θέαμα! Επιτέλους λυτρώθηκε! Όλοι είναι παγωμένοι απ’ το δέος. Οι Εβραίοι χαμογελούν.»

«Έχουν ήδη βγάλει ψήφισμα...» ήθελα να συνεχίσω...

«Ναι πράγματι», φώναξε, «κι εδώ έρχεται στο προσκήνιο! Αν γινόταν οπουδήποτε, η γάτα θα πηδούσε έξω από την τσάντα! Το ψήφισμα της Παν-εβραϊκής διάσκεψης του 1919, στη Φιλαδέλφεια! **“Οι Εβραίοι είναι πολίτες του νέου εβραϊκού κράτους της Παλαιστίνης, αλλά ταυτόχρονα έχουν πλήρη δικαιώματα ιθαγένειας σε όποιες χώρες και αν επιλέξουν να ζήσουν.”** Κάποιος πρέπει να το διαβάσει δύο φορές, μάλλον όχι, εκατό φορές, αλλιώς θα θεωρήσει αυτήν την απόλυτη αυθάδεια σαν ένα ηλίθιο όνειρο. Οι Άγγλοι είναι πολίτες της Βρετανικής Αυτοκρατορίας: κάθε Άγγλος που του αρέσει όμως να ζει στη Γερμανία ή τη Γαλλία ή την Ιταλία έχει και εκεί όλα τα δικαιώματα της αγγλικής υπηκοότητας, αλλά ταυτόχρονα και όλα τα δικαιώματα ιθαγένειας στη χώρα που ζει! Απλά φαντάσου! Και τώρα αναρωτήσου, τι κραυγές αγανάκτησης, όχι εμείς ή οι Γάλλοι ή οι Ιταλοί, αλλά οι ίδιοι οι Εβραίοι θα έβγαζαν αν ο αγγλικός λαός είχε κάνει πραγματικά ένα τέτοιο ψήφισμα! Το Παν-εβραϊκό συνέδριο, όμως, έβγαλε το ψήφισμά του τόσο κατηγορηματικά σαν εντολή.»

«Με την εβραϊκή νοοτροπία,» απάντησα, «πιθανότατα θα υπάρξουν ακόμα πολύ ιδιαίτερες εκπλήξεις. Ο σπουδαίος Κον έφτασε μέχρι πρόεδρος του γερμανικού Ράιχ. Επισήμως, ζει στο Βερολίνο. Ξέρεις όμως; Ίσως μένει επίσημα και στην Ιερουσαλήμ. Και ξαφνικά ο σπουδαίος Κον δεν θα είναι αρχηγός κράτους μόνο στη Γερμανία, αλλά και στην Παλαιστίνη. Μια βολική προοπτική σε περίπτωση πολέμου.»

«Το **Πανεβραϊκό** συνέδριο ήταν,» επανέλαβε, «που εκπροσωπούσε όλο τον εβραϊκό κόσμο, συμπεριλαμβανομένων και των Σιωνιστών! Η ουσία του θέματος: οι Εβραίοι έπρεπε να μείνουν εκεί που είναι· και ότι η νέα Σιών έπρεπε απλώς να έχει σαν σκοπό, πρώτον, να ενισχύσει την πολιτική τους ραχοκοκαλιά, δεύτερον, να ικανοποιήσει την αλαζονεία τους και τελευταίο αλλά πιο σημαντικό, να τους προσφέρει ένα μέρος όπου θα μπορούσαν να συνεχίσουν τη βρώμικη δουλειά τους χωρίς να φοβούνται ότι θα εντοπιστούν. Όπως και στις μέρες του Κικέρωνα, οι ευσεβείς προσκυνητές θα πηγαίνουν ξανά για προσκύνημα στην Ιερουσαλήμ, χρόνο με το χρόνο, για να ανταλλάξουν πολλές καλές συμβουλές για μια πλειάδα αγαθών στο κατώφλι του ναού. Με άλλα λόγια: οπλοστάσιο και πανεπιστήμιο ταυτόχρονα. Αυτό που ήταν ήδη κάθε γκέτο σε μικρή κλίμακα. Εκεί θα μπορούν να στοιβάζονται να ψελλίζουν τα γίντις με την ψυχή τους – αρκετός λόγος γι' αυτούς, να ουρλιάζουν με κλαυθμούς και οδυρμούς για το τελειωτικό καλωσόρισμα. Νομίζω ότι τώρα ξέρουμε και την απάντηση για τον εβραϊκό εθνικισμό.»

«Άρα, δεν είναι ούτε εθνικιστές ούτε διεθνιστές,» παραδέχτηκα. «Τι είναι, τότε;»

«Με τις συνηθισμένες μας έννοιες», ανασήκωσε τους ώμους του, «αυτό δεν μπορεί να προσδιοριστεί. Ένα καρκίνωμα που αναπτύσσεται σε όλη τη γη, άλλοτε αργά, άλλοτε κάνοντας άλματα. Οπουδήποτε στον πλανήτη ρουφάει και στύβει. Αυτό που στην αρχή ήταν σε απίστευτη αφθονία στο τέλος θα γίνει μόνο αποξηραμένος χυμός. Ο σιωνισμός που έχει γίνει ορατός είναι η αφετηρία. Συνδέεται υπόγεια με το μεγάλο φυτό. Και πουθενά δεν φαίνεται να υπάρχει ίχνος αντίθεσης.»

«Θα έλεγε κανείς», γέλασα, «που οι λύκοι χωρίστηκαν σε δύο αγέλες. Έχει συμφωνηθεί η μία από αυτές να εγκαταλείψει τη γη των προβάτων για να πάει να ζήσει κάπου, εντελώς μόνη της, σαν αγνοί χορτοφάγοι.»

IV

«Υπάρχει μόνο ένα πράγμα,» είπε ήρεμα, «και αυτό πρέπει να το θυ-

μόμαστε πάντοτε και να το λέμε ξανά και ξανά: “Οι μεγάλοι δάσκαλοι του ψέματος!” Μόνο μια στιγμή να ξεχαστεί αυτό και αμέσως πέφτεις στην παγίδα του. Σίγουρα, κι εμείς λέμε ψέματα, αλλά πρώτα απ’ όλα όχι ασταμάτητα, και δεύτερον – αδέξια. Κάθε καλός γνώστης της ανθρώπινης φύσης μπορεί να καταλάβει το ψέμα ενός μη Εβραίου, ακόμη και ενός πολύ έξυπνου· την εν ψυχρώ εβραϊκή εξαπάτηση ούτε καν ο Σέρλοκ Χολμς δεν θα την εντόπιζε. Ο Εβραίος ντρέπεται μόνο όταν ξεστομίζει άθελά του την αλήθεια. Αν τύχει να πει σκόπιμα την αλήθεια, τότε έχει ένα υποκείμενο κίνητρο και τότε και η αλήθεια είναι ψέμα.»

«Ακόμα και ο **Λούθηρος**», απάντησα, «φώναζε τον Εβραίο: “Δεν είσαι Γερμανός, αλλά ένας απατεώνας, δεν είσαι ποιών, αλλά παραποιητής”⁴⁹. γενικά, η δεύτερη λέξη του γι’ αυτόν είναι: Ψεύτης!»

«Όλοι όσοι τους γνωρίζουν το λένε,» απάντησε, «από τους Φαραώ μέχρι τον Γκαίτε και την εποχή μας· και σε όλες τις νεκρές και ζωντανές γλώσσες έχει ειπωθεί: στα ελληνικά, λατινικά, περσικά, τούρκικα, γερμανικά, αγγλικά, γαλλικά, ιαπωνικά, σε όποια θέλεις. Θα πίστευε κανείς ότι αυτές οι ομόφωνες καταδίκες, σε όλο τον κόσμο, θα έπρεπε να δώσουν στους μάντεις και τους αστρολόγους μας τουλάχιστον λίγη τροφή για σκέψη. Θεός φυλάξοι! Ούτε ο **Χριστός** δεν μπόρεσε να τους πλησιάσει. Στεκόταν εκεί, ανάμεσα στο στριμωγμένο εβραϊκό όχλο, με τα μάτια του να αστράφτουν, με το περιφρονητικό βλέμμα και τα λόγια του έπεσαν πάνω τους σαν μαστίγια: **“Υμείς εκ του πατρός του διαβόλου εστέ και τας επιθυμίας του πατρός υμών θέλετε ποιείν. Εκείνος ανθρωποκτόνος ήν απ’ αρχής και εν τη αληθεία ουκ έστηκεν, ότι ουκ έστιν αλήθεια εν αυτώ· όταν λαλή το ψεύδος εκ των ιδίων λαλή, ότι ψεύστης εστί και ο πατήρ αυτού!”**⁵⁰ αλλά αυτό για τους μάντεις και τους αστρολόγους μας είναι ακριβώς σαν ένα μικρό παιδί να τραύλισε κάτι ακατανόητο».

Επειδή κοροϊδεύουν τον εαυτό τους πιστεύοντας ότι αυτό είναι απλώς μόνο μια καλοπροαίρετη επίπληξη του Κυρίου προς τον αγαπημένο του λαό Ισραήλ», υπογράμμισα την ειρωνεία του. «Αν τότε υπήρχε η παραδοχή ότι οι Εβραίοι σέρνονταν στα τέσσερα· είμαι σίγουρος, ότι και οι συγγραφείς του βιβλίου μας θα το δεχόντουσαν και για τον Χριστό, τόσο πρόθυμοι είναι να δουν σ’ Αυτόν τον γνήσιο Εβραίο. Εξάλλου αυτό δεν είναι και τόσο μακριά από την αλήθεια: μεταφορικά μιλώντας, οι Εβραίοι πάντα περπατούσαν με τα τέσσερα.»

«Και ο Χριστός», συνέχισε, υψώνοντας τη φωνή του, «ποτέ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά απόλυτα **ευθύς και ειλικρινής!** Κύριε Θεέ, να μην αισθάνεσαι ότι υπήρχαν δύο θεμελιωδώς διαφορετικοί κόσμοι ο ένας

απέναντι στον άλλον! Πώς ήταν σε όλη την Παλαιστίνη μετά τη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία; Υπήρχε ένα μεγάλο κατώτερο στρώμα μη Εβραίων και πάνω απ' αυτούς ο πανίσχυρος τοκογλύφος Εβραίος, με τα λεφτά του. Το λέει στο “Βιβλίο του Νεεμιά”. Ο Σόμπαρτ λέει ότι ως προς τη σαφήνειά του είναι ξεκάθαρο.⁵¹ Το ουσιαστικό σημείο: ο πραγματικός πληθυσμός, πολλοί καταπιεσμένοι αγρότες, ήταν μιας τελείως διαφορετικής φυλής από τους Εβραίους. Σταδιακά τους επιβλήθηκε η εβραϊκή πίστη. Ο ίδιος ο Χριστός αγανάκτησε γι' αυτό: “...περιάγετε την θάλασσαν και την ξηράν ποιήσαι ένα προσήλυτον...”⁵² Ρητά αναφέρεται: “...μετήρην από της Γαλιλαίας και ήλθεν εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν του Ιορδάνου.”⁵³ Η Γαλιλαία ήταν η “ειδωλολατρική”, να το πω γερμανικά, που προσηλυτίστηκε ελάχιστα και ο πληθυσμός της ειδικά «καθόταν στο σκοτάδι», όπως φανταζόταν ο ανόητος Εβραίος.⁵⁴ Γι' αυτό το λόγο συχνά έλεγαν “εκ Ναζαρέτ δύναται τι αγαθόν είναι;” και “μη και συ εκ της Γαλιλαίας εί; ερεύνησον και ίδε ότι προφήτης εκ της Γαλιλαίας ουκ εγήγερται.”⁵⁵ Οι Εβραίοι είναι τόσο ακράδαντα πεπεισμένοι για τη μη εβραϊκή καταγωγή του Χριστού που τον συγκαταλέγουν κατηγορηματικά στους μισητούς Σαμαρείτες.⁵⁶ Απλά διάβασέ το! Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα».

«Όσοι άνθρωποι πήγαιναν σ' Αυτόν,» επιβεβαίωσα, «ανεξάρτητα από που προερχόταν, σίγουρα ενδόμυχα δεν είχαν τίποτα κοινό με τον Εβραϊσμό και γι' αυτό οι Φαρισαίοι ήταν έξαλλοι. “Αλλ' ο όχλος ούτος ο μη γινώσκων τον νόμον επικατάρατοι εισί!” φώναξαν στους υπηρέτες που βγήκαν μάταια για να αρπάξουν τον Χριστό.»⁵⁷

«Για μένα η δολοφονία των παιδιών στην Βηθλεέμ είναι αρκετή,» είπε. «οι Εβραίοι δεν σφάζουν το δικό τους γόνο. Λέγεται ότι όλα τα παιδιά ήταν μέσα και γύρω από τη Βηθλεέμ.⁵⁸ Και μένα θα με κρεμούσαν, αν δεν ήταν στη Γαλιλαία.

«Η ίδια ιστορία όπως με τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων,» απάντησα. «Μόνο που σ' αυτή τη περίπτωση ο ίδιος ο Ιεχωβά έδωσε την εντολή, δηλαδή, κατά γενική ομολογία, ήταν μια θρησκευτική πράξη, δηλαδή μια τελετουργική δολοφονία σε μεγάλη έκταση. Μ' αυτή συνέπεσε το έθιμο του πασχαλινού αρνιού.⁵⁹ Περίεργο.»

«Τίποτα,» απάντησε, «αποκαλύπτει σαφέστατα την ένοχη συνείδηση των Εβραίων από τον αναιδή ισχυρισμό τους ότι δεν έκαναν ποτέ ανθρωποθυσίες. Όλη η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη από τέτοιες! Οι περισσότερες εκτελέσεις γίνονται στο όνομα του Ιεχωβά. Για την πρόθεση του Αβραάμ να σφάξει το μοναχογιό του, δεν θέλω να μιλήσω. Δεν έφτασε μια φορά σ' αυτό· και δεύτερον μου φαίνεται ότι η ιστορία έχει εφευρεθεί εξ ολοκλήρου. Η ανταμοιβή για την τυφλή υπακοή αυξά-

νει τον εβραϊκό φανατισμό. Με τη θυσία της κόρης του Ιεφθάε τα πράγματα φαίνονται λίγο διαφορετικά. Ο γέρος ήταν ένα “παιδί πόρνης“, δηλαδή όχι εντελώς κοσέρ, και εκδιώχθηκε από τους γιούς του Ισραήλ για ένα χρονικό διάστημα. Μόνο όταν είχαν την ανάγκη του, έφεραν πίσω τον «πολεμοχαρή ήρωα». ⁶⁰ Η κόρη ήταν ο μόνος γόνος του. Και την θυσίασε. Χωρίς κανένα γογγυσμό· το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο. Σύμφωνα λοιπόν με ένα παλιό έθιμο. Τώρα τίθεται το ερώτημα, γιατί έπρεπε να “θρηνήσει” την παρθενιά της για δύο μήνες; Ήταν ακόμα ανέγγιχτη και παρέμεινε έτσι μέχρι το τέλος. Άρα λοιπόν, το κλάμα έγινε εκ των προτέρων. Για ποιον προοριζόταν το αίμα; Για τον Ιεχωβά; Ή για κάποιο υποκατάστατο του Ιεχωβά από τη συντεχνία των ραβίνων;»

«Ακόμη και ο **Βολταίρος**,» διέκοψα, «ξαφνιάστηκε από το “Μερίδιο του Κυρίου”, το οποίο οι Εβραίοι απέσυραν επανειλημμένα από τη γενική διανομή του παρθενικού λάφυρου για να το «αναθεματίζουν». Τι έκαναν με τα κορίτσια, αναρωτιόταν. Οι Εβραίοι δεν γνώριζαν κάποιο μοναστήρι; Εάν το “Μερίδιο του Κυρίου” δεν ήταν το αίμα, τότε τι ήταν;» ⁶¹

«Θάβουν το κεφάλι στην άμμο, όπως η στρουθοκάμηλος» είπε, «και συγχρόνως δείχνουν τον πισινό τους και μετά προσποιούνται, σαν να μην συμβαίνει τίποτα, αυτή είναι και θα παραμείνει μια εβραϊκή τακτική. Από τότε που οι Εβραίοι εισέβαλαν στον πολιτισμένο κόσμο, ακούγεται συνέχεια η κατηγορία ότι οι Εβραίοι χρησιμοποιούν το αίμα των μη εβραίων για θρησκευτικούς σκοπούς. Στην αρχαία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, στη Μαυριτανική Ισπανία, στη χριστιανική Ισπανία, στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην Πολωνία, στη Ρωσία, παντού αυτή η φήμη εμφανίζεται ξανά και ξανά με την ίδια βεβαιότητα, κατά τη διάρκεια χιλιετιών. Είναι απλά γελοίο να λέμε φανταστικές αυτές τις επίμονες κατηγορίες των διάφορων λαών. Το ότι οι Εβραίοι το κάνουν αυτό, είναι αυτονόητο. Ξεδιάντροπα αρνούνται ακόμη ότι είχαν ποτέ έστω και μια τέτοια τελετή αίματος. Και ο Ότο Χάουζερ πιστεύει τα λόγια τους. Δεν έχουμε λόγο, γράφει, να αμφιβάλλουμε για τους ισχυρισμούς τους. ⁶² Ωστε έτσι; Και η κόρη του Ιεφθάε; Και τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων; Και το “Μερίδιο του Κυρίου”; Αυτή ήταν ιεροτελεστία αίματος, όπως γράφεται στο βιβλίο. Όπως είπα, η ένοχη συνείδηση δεν θα μπορούσε να αποκαλυφθεί πιο απτά παρά μέσω της αναιδούς άρνησης αυτού του περιβόητου γεγονότος.»

«Πιάνει όμως,» απάντησα. «Δεν μπορούμε να διαβάσουμε κάτι· και μόλις διαβάσουμε κάτι, το ξεχνάμε. Η Καθολική Εκκλησία έχει ευλογήσει, ακόμη και αγιοποιήσει, έναν μεγάλο αριθμό σφαγμένων παιδιών. Ο Άγιος Ρούντολφ είναι ανάμεσά τους, ο προστάτης του πρώην πρίγκιπα της Αυστρίας. Ποιος ξέρει ακόμα; Προφανώς ούτε καν ο κλή-

ρος πια. Ο Λούθηρος⁶³ λέει στους Εβραίους προσβάλοντάς τους, ότι “κλέβουν και κομματιάζουν” τα παιδιά. Αλλά και ότι “δίνουν μεγάλα χρηματικά ποσά και έτσι είναι χρήσιμοι στους άρχοντες.” Η παλιά μέθοδος όταν τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα. Ας αποδοθεί δικαιοσύνη!»

«Μερικές φορές», παρενέβη, «αλλά δεν είχε σχέση μ’ αυτό. Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε που ο Εβραίος **Χίλσνερ**⁶⁴ στην Πολωνία δικάστηκε για τελετουργικό φόνο και καταδικάστηκε σε θάνατο;»

«Αλλά του δόθηκε χάρη,» ανέφερα, «σε ισόβια κάθειρξη. Στην επανάσταση αποφυλακίστηκε.»

«Και λοιπόν!» αναφώνησε. «Καταδικάστηκε! Απόδειξη αδιαφιλονίκητη. Κανένας Εβραίος δεν μπορεί να κάνει τον κόσμο να το ξεχάσει. Ούτε την αποδεδειγμένη τελετουργική δολοφονία του πάτερ **Τόμας**.⁶⁵ Ένα ολόκληρο σκυλολόι Εβραίων είχε επιτεθεί, ειδικά απ’ το σπίτι του «πιο ευσεβούς» Εβραίου της πόλης και κυριολεκτικά τον έσφαξαν· όλοι τους συνελήφθησαν αιφνιδιαστικά, διαχωρίστηκαν μεταξύ τους και όλοι ομολόγησαν το έγκλημα, όλοι ανεξαιρέτως. Σαν καλούπια οι ομολογίες τους κάλυπταν τις αποτρόπαιες λεπτομέρειες. Η επείγουσα έκκληση για την μετάγγιση ενός παιδιού, το πολύ φιλικό καλωσόρισμα – ένα ευχάριστο μεζεδάκι; – η ξαφνική αρπαγή και η φίμωση, η απαγωγή σε ένα κρυφό δωμάτιο, η αναμονή της νύχτας, το κόψιμο του λαιμού, η συγκέντρωση του αίματος – ο αρχираβίνος περίμενε ήδη να το προσθέσει στο άζυμο ψωμί για το Πάσχα – εκεί; Κάψιμο των ρούχων, το τεμάχισμα του πτώματος, η κάλυψη των ιχνών, βήμα προς βήμα, η ίδια τρομακτική ακρίβεια. Κανένας βασανιστής στον κόσμο δεν μπορεί να το κάνει αυτό όσα ψέματα και αν λένε οι γιοί του Ισραήλ ξεδιάντροπα. Αποτέλεσμα: δέκα Εβραίοι καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ακολούθησε η εκτέλεση. Αλλά...»

«Δεν ακολούθησε,» τον διέκοψα απότομα. «Οι Εβραίοι Κρενιέ⁶⁶ και Μοντεφιόρε, ο ένας πονηρός και ο άλλος πλούσιος, πήγαν από το Παρίσι στον βαλή της Αιγύπτου τον Μεχμέτ Αλή, τον αιώνιο σπάταλο και φιλάργυρο, έχοντας πίσω τους τον Οίκο των Ρότσιλντ,⁶⁷ και – μην τους είδατε, μην τους απαντήσατε – οι δέκα Εβραίοι με μια κίνηση συγχωρέθηκαν και απελευθερώθηκαν. “Αγαπώ τους Εβραίους. Είμαι στην ευχάριστη θέση να δώσω στους εκπροσώπους σας αυτή την απόδειξη της συμπάθειάς μου”, χαμογελούσε ο ευγενής Αλή στους δύο διαπραγματευτές. Με μια πονηρή λοξή ματιά στο ακτινοβόλο πρόσωπο του ταμιά του.»

«Αλλά δεν ήταν τόσο κακός,» έχω ακούσει, «που διακήρυξε την **αθω-**

ότητα των εγκληματιών. Οι κρατούμενοι είναι ελεύθεροι, τελεία και παύλα! Αναθεώρηση, παρακαλώ, όχι! Τίποτα καλό δεν βγήκε απ' αυτά. Αντίο σας κύριοι! Αυτό ήταν το μόνο που ζητούσαν οι Εβραίοι. Αυτό όμως ήταν αρκετό να δώσει το δικαίωμα στον απάνθρωπο Κρενιέ να εξαπολύσει κεραυνούς και αστραπές από τις εξέδρες δύο δεκαετίες αργότερα,⁶⁸ ότι αυτός και ο Μοντεφιόρε είχαν “εξαλείψει αυτή την αποτρόπαια συκοφαντία μπροστά στο δικαστήριο του Μεχμέτ Αλή”. Ήταν βέβαια σε θέση να το κάνει εύκολα καθώς οι επίσημοι φάκελοι της υπόθεσης στη συνέχεια εξαφανίστηκαν σύντομα. Δεν ήταν υπουργός για το τίποτα. Ευτυχώς, υπάρχουν και άλλες αναφορές, που δόθηκαν από αυτόπτες και αυτήκοους μάρτυρες. “Επιστολές που δεν έφτασαν”. Και αυτό είναι το κυριότερο.»

«Ο Μεχμέτ Αλί δεν ήταν τόσο κακός», παρατήρησα επ' ευκαιρία, «αλλά ήταν τόσο κυνικός σαν κάθαρμα που εξέθεσε αδίστακτα τον πασά που είχε αναλάβει την έρευνα για τους τελετουργικούς φόνους, στη δίψα των Εβραίων για εκδίκηση. Κάτω από κάποιο πρόσχημα τον εκτέλεσε⁶⁹. Τα λόγια του Βέρνερ Σόμπαρτ⁷⁰ φαίνεται να ισχύουν και για την Τουρκία: όπως ο Μέφιστο με τον Φάουστ, έτσι και οι Εβραίοι με τους πρίγκιπες περπατούν χέρι-χέρι ανά τους αιώνες.»

«Μέχρι ο πρίγκιπας να χαθεί στη πορεία,» έγενεψε καταφατικά. «Αυτό γίνεται και τώρα. “Και ο Ιωσήφ έκλαιγε πολύ καιρό”. Με τους μονάρχες μας, με εξαίρεση λίγους, τα πράγματα δεν ήταν ποτέ πολύ καλά. Κανείς δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τους Εβραίους. Ακόμα και ο πιο έντιμος από αυτούς, ο Μέγας Φρειδερίκος, είχε τρεις από αυτούς σαν συνεργάτες, τον Εφραίμ, τον Μωυσή Ισαάκ και τον Ντάνιελ Ίτσιγκ.⁷¹ Αυτοί δεν είχαν καμιά επιρροή; Σου λέω: ακόμη και έστω ένα μόνο εβραϊκό κουρέλι μολύνει τον αέρα. Τι σχέση είχαν με τους Εβραίους; Για τα χρήματα φυσικά· αλλά μόνο επειδή έδιναν στους Εβραίους επιρροή, γιατί τους έδιναν δύναμη. Και έπαιρναν αυτήν την επιρροή, αυτή τη δύναμη. Απευθείας ή πίσω από την πλάτη τους. Όποιος πέφτει στην παγίδα του Εβραίου μια ωραία μέρα θα νιώσει τα νύχια του. Απευθείας ή πίσω από την πλάτη του. Από μόνη της η κακοφημία του Εβραίου μειώνει και διαλύει την εμπιστοσύνη των ανθρώπων. Αυτό του ταιριάζει και αυτό θέλει. “Έξω ο Φρίντριχ, μέσα ο Εφραίμ”, έλεγαν οι Πρώσοι χλευάζοντας τα ψεύτικα νομίσματα του Φρειδερίκου του Μεγάλου. Όταν πέθανε ο βασιλιάς, η αχαριστία βρήκε διέξοδο στις κατάρες για το “αυστηρό” καθεστώς. Ο εβραϊκός τύπος είχε κάνει καλή δουλειά ανάμεσα στις παρατάξεις. Η έννοια του κράτους του Φρειδερίκου του «Μοναδικού» υπονομεύτηκε από τη μνήμη του. Από εκεί και πέρα πήρε γρήγορα την κατηφόρα, από τη χειραφέτηση των Εβραίων από τον Φρειδερίκο Γουλιέλμο τον Γ'⁷² στον εβραϊκό μαρξισμό υπό τον αυτοκράτορα Γουλιέλμο τον Α' μέχρι την εβραϊκή επανάσταση υπό τον

Γουλιέλμο τον Β΄. «Στην εποχή μας το χρηματιστήριο έχει αποκτήσει μια επιρροή, που είναι σε θέση να καλέσει τις ένοπλες δυνάμεις στο πεδίο της μάχης για τα συμφέροντά του», έγραψε ο γερο-Μόλτκε στην «Ιστορία του Γαλλο-Γερμανικού Πολέμου». Δυστυχώς, ο πιστός μοναρχικός δεν πρόσθεσε το γιατί.»

«Ας βρει ο καθένας τη σωτηρία του με τον δικό του τρόπο,» τόνισα, «καλύτερα να μην το συνιστούσαν. Η σιωπηρή προϋπόθεση σε αυτήν την πολιτική, θα ήταν ένα αξιοπρεπές μυαλό, μια πραγματική πίστη, όχι ένας αξιοκαταφρόνητος Φαρισαϊσμός. Αυτή η διάκριση έπρεπε να έχει τονιστεί ρητά. Δεν το έκαναν και η θρησκεία των αργυραμοιβών επωφελήθηκε. Ο Χριστός δεν ήταν τόσο ανεκτικός. Με το μαστίγιο έβαλε τέλος στις δουλειές των “παιδιών του διαβόλου”. Παρά το γεγονός ότι είχε πει: “Αγάπα τους εχθρούς σου”!»

«Εχθρός, ναι,» απάντησε· «αλλά ποιος είναι ο αληθινός εχθρός, είναι ένας ειλικρινής στην εχθρότητά του, ακόμη και ο πιο βάνουσος, αν θέλεις, που μπορείς να τον προσέχεις, μπορείς ακόμη και να τον σεβαστείς και αυτόν εννοούσε και ο Χριστός· αλλά ότι θα αγκαλιάζουμε τα πιο άγρια θηρία, ανθρώπους, που καμία αγάπη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους αποτρέψει από το να μας δηλητηριάσουν την ψυχή και το σώμα, και να το υπομένουμε αυτό, ο Χριστός ποτέ δεν θα το ονειρευόταν. Ούτε ο ίδιος δεν το έκανε αυτό. Αντίθετα, τους χτυπούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε· και ό,τι πέταξε τα λόγια του με αγανάκτηση στα πρόσωπα του όχλου που απέπνεαν την ασυδοσία. Για μένα, ήταν ένας περήφανος ιδρυτής μιας θρησκείας με πολύ μικρή αντίφαση μεταξύ των κηρυγμάτων του και των πράξεών του! Όλα είναι γεμάτα ταπεινότητα. Γιατί, λοιπόν, οι “ευσεβείς” δεν ακολούθησαν ποτέ το παράδειγμά του; Αυτοί τουλάχιστον. Διώκουν ανελέητα ακόμη και τους αξιοπρεπείς αντιπάλους τους· για την ακρίβεια, μόνο αυτούς. Κλείνουν τα μάτια τους στους πιο πονηρούς απατεώνες. Το “Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας”, γνωρίζει πολύ καλά ότι υπερασπιζόμαστε τα χριστιανικά θεμέλια του έθνους μας χωρίς υστεροβουλία· γνωρίζουν όμως και ότι όσο δεν αλλάζουν τις σημερινές τακτικές τους, δεν μπορούμε να έχουμε κανένα κοινό σκοπό μαζί τους· και έτσι προτίμησαν να στραφούν στους Εβραίους, ελπίζοντας να παραμείνουν στην εξουσία με τη βοήθειά τους. Θα εκπλαγούν. Ο Εβραίος τους χρησιμοποιεί με στάση φιλικότητας και όταν θα έχει τα ηνία στα χέρια του θα τους στείλει στο δήμειο.»

«Αναπόφευκτα,» συμφώνησα μαζί του. «μαζί μας δεν θα είχαν αυτή την τρομερή εμπειρία. Εμείς τουλάχιστον δεν σκοτώνουμε τη σάρκα και το αίμα μας για το κέρδος. Όσον αφορά εμάς, οι κύριοι μπορούν ακόμη και να παραμείνουν στο τιμόνι, με την προϋπόθεση ότι θα καθαρίσουν την κοπριά από το χοιροστάσιο και μετά θα δουν πόσο δίκιο είχαμε. Δεν

παλεύουμε μόνο για την εξουσία. Θέλουμε όμως τη γερμανικότητα, θέλουμε γνήσιο χριστιανισμό, θέλουμε τάξη και ευπρέπεια, και θέλουμε αυτά τα πράγματα να είναι τόσο σταθερά εδραιωμένα ώστε τα παιδιά και τα εγγόνια μας να μη θέλουν να αλλάξουν τίποτα από αυτά.»

«Δεν το πιστεύουν,» είπε, «ότι είναι δυνατό και γι' αυτό θεωρούν ότι το πρόγραμμά μας είναι μόνο λόγια, τα ίδια λόγια που πουλάνε και οι ίδιοι συνειδητά. Αλλά οι στόχοι μας δεν είναι μόνο εφικτοί, είναι και βέβαιοι· ακόμα και αν δεν τους πετύχουμε από τη μια μέρα στην άλλη. Μόνο η αρχή πρέπει να γίνει. Μέχρι τώρα, ποτέ και πουθενά δεν υπήρξε ένα πραγματικά κοινωνικό κράτος. Παντού και πάντα η ανώτερη τάξη έτεινε πολύ περισσότερο στην αρχή: “Ο, τι είναι δικό σου είναι δικό μου” παρά στο “ό, τι είναι δικό μου είναι και δικό σου”. Το γεγονός ότι τα κατώτερα στρώματα, γεμάτα οργή, τώρα κάνουν το ίδιο λάθος, αυτοί οι σοφοί πρέπει να κατηγορούν μόνο τον εαυτό τους. Ο Εβραίος έχει το πλεονέκτημα και των δύο. Η μια φροντίζει για τις υποθέσεις του, η άλλη τις εκτελεί. Αυτός είναι ο λόγος που στρεφόμεστε εναντίον και των δύο. Θα θέσουμε τέλος στα αθέμιτα προνόμια καθώς και στη σκλαβιά. Αυτό είναι το άριστο, αυτή είναι η χριστιανική κοσμοθεωρία. Έχει τις ρίζες του στον έμφυτο λόγο μας, προηγουμένως ασυνείδητα, από τον Χριστό συνειδητά.»

«Σωστό», απάντησα. Το μέτωπό μας στέκεται ενάντια τόσο στην αριστερά όσο και στη δεξιά. Και έτσι προκύπτει το πραγματικά περίεργο: ότι πρέπει να αποκρούσουμε επιθέσεις από δύο κατευθύνσεις που πολεμούν ο ένας τον άλλο. Οι κόκκινοι μας φωνάζουν σαν αντιδραστικούς και για τους αντιδραστικούς είμαστε οι μπολσεβίκοι. Και από τις δύο πλευρές, ο Εβραίος κατευθύνει την επίθεση εναντίον μας. Το κατώτερο στρώμα δεν τον βλέπει, δεν τον βλέπει ακόμα, και ως εκ τούτου μας μισεί από καθαρή ηλιθιότητα· το ανώτερο στρώμα τον βλέπει, αλλά πιστεύει ότι μπορεί τον χρησιμοποιήσει για να εξυπηρετήσει τους δικούς του εγωιστικούς σκοπούς και έτσι μας μαχαιρώνει πίσωπλάτα περισσότερο από ανηθικότητα παρά από βλακεία. Χρειάζεται κανείς πραγματικά τεράστια πίστη κάτω από τέτοιες συνθήκες για να μην χάσει το θάρρος του.»

«Το οποίο το έχουμε, δόξα τω Θεό, με δεκάδες τρόπους,» είπε γελώντας, καθώς τεντώθηκε. «Δεν υπάρχει λέξη που να μιλάει πιο άμεσα στην καρδιά μας από το “Μη φοβείσθε!” (Κατά Ματθαίο 28:10) Και αυτό υποτίθεται ότι το είπε ένας Εβραίος; Αυτά τα πλάσματα του αιώνιου φόβου; Τρελό!»

«Η παραποίηση είναι προφανής,» απάντησα. «Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο ο Χριστός εξηγεί στη Σαμαρείτισσα: “ότι η σωτηρία εκ των

Ιουδαίων εστίν” και στο ίδιο Ευαγγέλιο μερικά κεφάλαια πιο κάτω καλεί τους Εβραίους: “ότι εκ του Θεού ουκ εστέ” τονίζοντας μάλιστα εκεί, ότι αν και λέει την αλήθεια, αυτό όμως ο Αβραάμ δεν το έκανε.⁷³ Το να μην προέρχεται από το Θεό και το να έχεις τον διάβολο σαν πατέρα σου είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα. Και απ’ αυτό το μέρος θα έρθει η σωτηρία; Και ένας τυφλός βλέπει εδώ την μεταγενέστερη παρεμβολή του γνωστού μάγου. Την ίδια απάτη έχουμε κι εμείς εδώ, όταν λέγεται για τον Χριστό, ότι δεν ήρθε να καταργήσει το νόμο, αλλά για να τον εκπληρώσει. Καμιά αλλαγή, κανένα εμφύτευμα κ.λ.π.⁷⁴ Βλακείες! Σε κάθε Του βήμα παραβιάζει το νόμο, με ξεκάθαρη πρόθεση! Συμβουλεύει ακόμη και τους μαθητές του να το κάνουν έτσι κι αλλιώς συχνά. Περπατά μαζί τους τα Σάββατα μέσα στα σπαρμένα χωράφια, που ήταν απαγορευμένο· στη συναγωγή τρώει επιδεικτικά το ψωμί, το οποίο επιτρέπεται να το τρώνε μόνο οι ιερείς και αφήνει και τους συνοδούς του να το γευτούν και αυτοί· καλεί δημόσια για παραβίαση των διατροφικών νόμων⁷⁵ – κι ένας Θεός ξέρει τι “εκπλήρωση” είναι αυτή! Κουραφέξαλα, μόνο και μόνο για να μας κάνουν να πιστέψουμε να πιστέψουμε στην παραδοσιακή τους ευλάβεια για την εβραϊκή μεταθρησκεία.»

«Άγγιξες,» δείχνοντάς μου στο στήθος, «τον κύριο μοχλό που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι για να αποσπασουν την προσοχή από την έμφυτη κακία της φυλής τους. Ένας λαός, που πρόσφερε στον κόσμο τον Σωτήρα πρέπει να είναι ο εκλεκτός! Παρατηρείς κάτι, αγαπητέ αναγνώστη; Οι ηλίθιες διαβολόφατσες ήταν τόσο ηλίθιες, που εκτός από τις πλαστογραφίες τους άφησαν και τις πιο εμφανείς αντιφάσεις. Εάν ο κόσμος δεν ήταν τόσο απονήρευτος, θα είχε καταλάβει εδώ και καιρό αυτές τις μαγικές μπούρδες.»

«Λοιπόν,» τον κοίταξα, ««ίσως να ήταν τελικά οι έξυπνοι. Ενωώ· οι έξυπνοι, που ήταν αρκετά έξυπνοι, για να μην είναι έξυπνοι⁷⁶. Σκέψου τον Λούθηρο! “Στους Εβραίους αρέσει να κάνουν όλα τους τα πράγματα με αμφιβολία και τίποτα σίγουρο”, γράφει⁷⁷. Οι τακτικές τους οδηγούν πάντα σε σύγχυση. Η διαμάχη για τον Χριστό ήταν αναπόφευκτη. Και τον προτιμούν, από μια γενική πίστη σε έναν “Εβραίο” Χριστό. Οι θεολόγοι, ειδικότερα οι προτεστάντες, θα αφήνουν πάντα απ’ έξω τους ψεύτικους θρύλους, αφού ξέρουν με τι ανθρώπους έχουν να κάνουν.»

«Μια άψογη θεολογία,» είπε, «που βάζει το Χριστό ανάμεσα σε έναν λαό του οποίου θα θρησκευτικά βιβλία⁷⁸ τον βρίζουν ασταμάτητα σαν “γιο πόρνης”, σαν “τέρας κτηνοβασίας”, σαν “τρομοκράτη”, σαν το “πεθαμένο σκύλο θαμμένο σε σωρούς κοπριάς” και σέρνονται στην ελπίδα, ότι θα “κριθεί στην κόλαση με κόπρανα που βράζουν”. Εδώ είναι να τραβάει κανείς τα μαλλιά του με αυτή την περίσσεια των ψυχολογικών γνώσεων. Δεν είναι περίεργο που οι φοιτητές της θεολογίας

του Τύμπιγκεν ντύθηκαν πρόσφατα Εβραίοι ιερείς και τραγούδησαν ψαλμούς προς τιμήν της λυχνίας τους.⁷⁹ Η φιλελεύθερη “Εφημερίδα του Μεκλεμβούργου” (Mecklenburgische Zeitung) αυτό το ονόμασε φυσικά “μια χαρακτηριστική κίνηση ένωσης της επιστήμης και της εθνότητας”.»

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι,» μουρμούρισα, «γιατί τους λένε ηλίθιους».

V

«Κάθε φορά», ανέφερε, «που εμφανίζονταν νέες και ελπιδοφόρες ευκαιρίες για ανάμειξη ο Εβραίος ενεπλάκη αμέσως. Σαν ιδρωμένο λαγωνικό μυρίζει οτιδήποτε είναι επικίνδυνο γι’ αυτόν και μετά χρησιμοποιεί όλη του την πανουργία για να το πάρει με το μέρος του. Στόχος του είναι η εκτροπή του, το να αλλάξει τη φύση του ή, τουλάχιστον να το ρίξει από την κορυφή. Ο Σοπενχάουερ τον αποκάλεσε «τα κατακάθια της ανθρωπότητας», τον αποκάλεσε «βόδι», τον αποκάλεσε «τον μεγάλο δάσκαλο του ψέματος» – πώς αντέδρασε αυτός; Ίδρύει μια Εταιρεία Σοπενχάουερ. Και το Ίδρυμα Καντ είναι έργο του, παρότι ή μάλλον επειδή ο Καντ αποκάλεσε συνοπτικά τον εβραϊκό λαό σαν “έθνος απατεώνων”.⁸⁰ Το ίδιο και με το Ίδρυμα Γκαίτε. “Δεν ανεχόμαστε κανέναν Εβραίο ανάμεσά μας”, είπε ο Γκαίτε.⁸¹ “Έχουν μια θρησκεία, που τους δίνει το δικαίωμα να ληστεύουν τους ξένους,” έγραψε.⁸² “Και αυτός ο πανούργος λαός βλέπει μόνο έναν δρόμο ανοιχτό: όσο επικρατεί τάξη, τόσο δεν υπάρχει τίποτα για να ελπίζουμε”, συνέχισε.⁸³ Τονίζει κατηγορηματικά: “Απέχω από κάθε συνεργασία με τους Εβραίους και τους συνεργούς των Εβραίων.”⁸⁴ Όλα μάταια. Το εβραϊκό Ίδρυμα Γκαίτε είναι ακόμα εδώ. Και θα ήταν εκεί, ακόμα κι αν ο ίδιος είχε απαγορεύσει ρητά τέτοια σκουπίδια.»

«Με το ίδιο ακριβώς δικαίωμα,» τον διέκοψα, «θα μπορούσαμε κι εμείς οι δύο να ενταχθούμε σε μια κοινωνία του Ταλμούδ. Τι θράσος θα απαιτούσε αυτό! Δεν μπορώ να το πιστέψω».

«Όχι για τον Εβραίο», απάντησε. Γι’ αυτόν υπάρχει ξεδιαντροπιά. Γι’ αυτόν υπάρχει μόνο το κέρδος ή η ζημία. Το να τον πλησιάζεις με ένα διαφορετικό ηθικό πλαίσιο, σημαίνει: να αγοράζεις γουρούνι στο σακί.»

«Οι μάντεις και οι αστρολόγοι μας», απάντησα, «όλοι πέφτουν στην παγίδα τους. Ο Γκαίτε, ο Καντ, ο Σοπενχάουερ γι’ αυτούς φαίνεται ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά πολυλογάδες.»

«Ο Γκαίτε, μπα!» έκανε νεύμα απορριπτικά. «Όύτε ο άγιος Θωμάς ο Ακινάτης δεν είναι σε θέση να προσεγγίσει αυτούς τους ανθρώπους. Ο μεγάλος πατέρας της Εκκλησίας έγραψε κάποτε⁸⁵, ότι οι Εβραίοι που είχαν επιβιβαστεί σε ένα πλοίο με τους Χριστιανούς έπαιξαν έναν ιδιότυπο ρόλο: ενώ οι χριστιανοί ήταν απασχολημένοι με την πλεύση του πλοίου, οι Εβραίοι λεηλάτησαν την αποθήκη και άνοιξαν τρύπες στο κύτος του πλοίου. Θα έπρεπε να τους πάρουν τα κλεμμένα πράγματα και να τους αλυσοδέσουν στα κουπιά. Τι κτηνωδία! Πόσο αντιχριστιανικό! Οι καημένοι Εβραίοι! Από τους οποίους μπορείς να μάθεις τόσα πολλά! Τουλάχιστον, σύμφωνα με τους Δρ. Χάιμ και Σβάιερ. Αλλά είμαστε κι εμείς! Και έτσι ο κόσμος προχωράει, κυβερνούμενος από την ίδια σοφία με την οποία πιθανότατα κυβερνιόταν από την εποχή του Φαραώ του Ιωσήφ.»

«Δηλαδή, από πολιτικούς,» πρόσθεσα, «οι οποίοι είναι τόσο απασχολημένοι με τη διακυβέρνηση που απέτυχαν εντελώς στο να προσέξουν ότι στην πραγματικότητα δεν κυβερνούν αυτοί, αλλά άλλοι. Από άνδρες όπως ο τσάρος Νικόλαος, που έπεσε στην ίδια αυταπάτη και δέχθηκε μια σφαίρα στο κεφάλι γι' αυτό. Ήδη από το 1843 ο Ντισραέλι⁸⁶ μας έδωσε μια υπόδειξη για το τι πρέπει να περιμένουμε. “Η μυστηριώδης ρωσική διπλωματία οργανώνεται από Εβραίους”, ψιθύριζε από το σχολείο. Μουρμούρισε επίσης διάφορα για “τη ισχυρή επανάσταση που βρίσκεται σε εξέλιξη στη Γερμανία”, και πάνω απ' όλα ότι “εξελίσσεται εξ ολοκλήρου υπό την ηγεσία των Εβραίων”.»

«Ακόμη και κάθε ανατροπή», είπε, «είτε με κακές είτε με καλές προθέσεις, έχει εξελιχθεί κάτω από εβραϊκή ηγεσία. Οι ανατροπές των κοινών προδιαθέσεων ήταν γενικά έργο των Εβραίων· και εκείνες που είχαν ανώτερες προθέσεις πολύ σύντομα έπεσαν στα θολά νερά του Εβραίου. Τα ονόματα των πρώτων Εβραίων που αστραπιαία κρεμάστηκαν στις πλάτες του νεαρού χριστιανισμού δεν έχουν σημασία. Ήταν σίγουρα Εβραίοι. Οι χειροπιαστές πλαστογραφίες της Καινής Διαθήκης δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Ποιον ωφέλησε; Ποιοί επωφελήθηκαν απ' αυτό; Μόνο οι Εβραίοι. Ορίστε, λοιπόν! Ο Παύλος ήταν υποψήφιος για ραβίνος. Το πραγματικό του όνομα ήταν Σαούλ, Σαύλους. Το όνομα του Μαξιμιλιανού Χάρντεν ήταν Ισίδωρος Βιτκόβσκι· του Καρλ Μαρξ, Μορδοχάι· του Φερντινάντ Λασσάλ, Λάσαλ· του Τρότσκι, Μπρόνσταϊν· του Μπέλα Κουν, Κεν· του Ζινόβιεφ, Άφελμπαουμ· του Λένιν, τον οποίο οι ίδιοι οι Εβραίοι τώρα τον παραδέχονται σαν έναν από τους δικούς τους, ήταν Ουλιάνοφ, αλλά σίγουρα ούτε αυτό είναι το πραγματικό του όνομα. Οι αλλαγές στα εβραϊκά ονόματα είναι τόσες πολλές όπως η άμμος στη θάλασσα. Η πρόθεση της εξαπάτησης δεν μπορεί να διαφύγει ούτε σε έναν κουφιοκέφαλο.»

«Ο Κουρτ Αισνερ», επιβεβαίωσα εκ πείρας, «εδώ στο Μόναχο πάλεψε με νύχια και με δόντια για να μην τον αποκαλούν Ζάλομον Κοσμαόβσκι. Αλλά αυτό ήταν το όνομά του.»

«Το γεγονός ότι ο Σαούλ», συνέχισε, «επέλεξε αρχικά το Σαύλους με ρωμαϊκό ήχο και στη συνέχεια βαφτίστηκε σε Παύλος, μας δίνει αφορμή για σκέψη. Ακόμα περισσότερο, το γεγονός ότι στην αρχή καταδίωκε τη νεοσύστατη χριστιανική κοινότητα με πρωτοφανή αγριότητα. Δεν ξέρω: μαζικοί δολοφόνοι που αργότερα έγιναν άγιοι, δεν είναι και πολύ για θαύμα; Μάλιστα ο Εβραίος Βάινινγκερ υπέθεσε ότι και ο Χριστός ήταν αρχικά εγκληματίας.⁸⁷ αλλά, Θεέ μου, αν ένας Εβραίος το πει εκατό φορές, δεν χρειάζεται απαραίτητα να είναι αληθινό. Απλά λέω. Μπορεί να υπάρχουν καθολικοί σαν μέλη του διοικητικού συμβουλίου της Γερμανικής Τράπεζας,⁸⁸ που έχουν διαφορετική άποψη και για τ' όνομα του Θεού, δεν θέλω να τους προδικάζω!»

«Μην μπαίνεις ποτέ μπροστά, άσε τους μεγάλους να μπουκώσουν πρώτα,» παρέθεσα τον εξαφανισμένο ποιητή Φραντς Ξαβιέρ Μιούλερ,⁸⁹ «σκέφτονται διαφορετικά από ό, τι εμείς οι μικροί.»

«Πολύ διαφορετικά,» παρατήρησε ξερά. «Και το χειρότερο. Αυτά που μένουν από τις αναρτήσεις και τις δημοσιεύσεις κάθε είδους Χ φορές, μπορεί να είναι λυπηρά. Πολλοί ράφτες και χειροκτιοποιοί φιλαράκια, μεταξύ τους αλληλοϋποστηρίζονται. Όχι όμως επειδή εκτιμούν ο ένας τον άλλον, αλλά επειδή δεν μπορούν να προχωρήσουν χωρίς την κλίκα. Έτσι γίνεται και με τους Εβραίους. Η σωστή εικόνα ενός ατόμου βασίζεται στις δικές του δυνάμεις. Κατ' αρχήν, μόνο ένας γλείφτης μπορεί να κατηγορήσει τον γερμανικό λαό ότι δεν είναι ενωμένος. Η εμπειρία του συνίσταται στη μέθοδο αναρρίχησης των παρασίτων. Σε περιόδους ανάγκης δεν μπορεί κανείς να τα καταφέρει χωρίς στενούς δεσμούς· αλλά τι μας έφερε στη δυστυχία; Ειδικά η άθλια συνοχή πολλών και πάρα πολλών ανάμεσά μας. Αυτό γνωρίζει μόνο στιγμιαίο πλεονέκτημα. Δεν χρειάζεται να είναι αντρίκιο. Τότε θα μπορούσε να κάνει αυτό που ήθελε. Αυτό το κοινό πνεύμα θα ήταν ακαταμάχητο. Υπομονή! Θα το δούμε. Δεν έχουν τελειώσει ακόμα όλα».

«Σε γενικές γραμμές», είπα, «η ατελείωτη πολυλογία: πάρε για παράδειγμα τους Εβραίους! Αν έχουν προχωρήσει τόσο πολύ, πώς γίνεται κανείς άνθρωπος να μην θέλει να γίνει σαν κι αυτούς; Γιατί το “έχουν προχωρήσει τόσο πολύ” φαίνεται. Όλοι το νιώθουν αυτό. Όλος ο κόσμος υποβαθμίζεται, όλοι πρέπει πάντα να επαγρυπνούν, ούτε λεπτό να μην είναι ξέγνοιαστοι, πάντοτε να σκέφτονται “πού υπάρχει μια επιχείρηση; μού δημιουργεί πρόβλημα; ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να παρέμβω εδώ;” ναι, διάολε, κανένας σκύλος δεν θέλει πια να ζει

έτσι! Πρέπει να αναφέρω ξανά τον Λούθηρο. Λέει “έχουν στο λαιμό τους την εκδίκηση χιλιάδες φορές χειρότερη από ό,τι τους ευχόμαστε”⁹⁰. Και έτσι είναι.»

«Ούτε στο υποσυνείδητο,» τον άκουσα να λέει, «δεν έχει ο Εβραίος την αμυδρή αχλή της αίσθησης της προσωρινότητας. Ο μεγάλος άρχοντας των υπολογισμών βλέπει εν ριπή οφθαλμού, όσα έχει περάσει εδώ και χιλιάδες χρόνια και θαυμάζει ό,τι έχει καταφέρει εναντίον μας από τις ημέρες του Αβραάμ. Στην πραγματικότητα όμως μέσα του βρίσκεται στο ίδιο σημείο που ήταν και τότε· ακόμα κι αν η εξωτερική του συμπεριφορά κάνει διαφορετική εντύπωση. Όπως και τότε έτσι και σήμερα δεν μπορεί να εκδηλωθεί ανοιχτά, όπως και τότε έτσι και σήμερα εξαρτάται από τον αφελή «μικτό όχλο» που αποτελείται από όλες τις τάξεις και ούτε μια στιγμή δεν είναι ασφαλής από την αγανάκτησή του. Όπως και τότε, για να επιβιώσει, πρέπει να πλέκει ίντριγκες τη μια μετά την άλλη, πρέπει να λέει ψέματα και να παραποιεί. Και αυτό που συνέβαινε στην Αίγυπτο εκείνη την εποχή, ο αγώνας ενάντια στις ορδές των μπολσεβίκων της, συμβαίνει ακόμη και σήμερα, με φαινομενικές μόνο παύσεις στο ενδιάμεσο. Πότε θα ληφθεί η απόφαση; Πριν μετρήσεις μέχρι το τρία».

Έξυσε σκεφτικός το μέτωπό του, Είναι κρίμα, σκέφτηκα, να μην μπορούν να ειπωθούν αυτά σε συγκεντρώσεις. Πολλοί θα το ένιωθαν, αλλά πολύ λίγοι θα το καταλάβαιναν καλά. Η ώρα γι’ αυτό δεν έχει έρθει ακόμη.

«Αυτή είναι μια διαφορετική ενότητα παλαιών γεγονότων», είπα, «απ’ τα οποία νομίζει ότι μπορεί να ονειρευτεί ο **Όσβαλντ Σπένγκλερ**.⁹¹ Πιστεύει ότι αν ένωνε όλα τα είδη των κομματιών το αποτέλεσμα θα ήταν “το ζωντανό ένδυμα της θεότητας”. Και πώς τραβάει τα πράγματα από τα μαλλιά. “Τι ρίμα για μένα είναι κρίμα”*. Κάτι τέτοια πνευματώδη πράγματα, τέτοια ματαιοδοξία που με κάθε κόστος σε κάνει να νιώθεις νευρικός. Τον θεωρώ Εβραίο. Ακόμη και η τεράστια δημοσιότητα που ξεκίνησε αμέσως για το βιβλίο του μιλά για αυτό.»

«Ο παραμυθάς,» απάντησε, «τα καταφέρνει, να γράψει πάνω από 600 σελίδες, χωρίς να αναφέρει ούτε μία συλλαβή για τη μάστιγα των Εβραίων. Αυτό αρκεί.»

«Ξέρεις ποιος κάνει το ίδιο πράγμα;» είπε κοφτά. «**Ο Παύλος που λεγόταν Σαύλους, που λεγόταν Σαούλ!** Που και που, καμιά σκληρή, καμιά κλασιάρικη λέξη εναντίον “των περιτομηθέντων”, αυτό είναι όλο.

* Λογοπαίγνιο (Σ.τ.μ.)

Ούτε λέξη για το πιο σημαντικό πράγμα, την ελεεινή προστυχιά των Εβραίων, τις διαβολικές απάτες τους, τη φρικτή πίστη τους στον Ιεχωβά και στο Ταλμούδ. Αν κάποιος γνωρίζει, είναι αυτός. Ξέρει όσο κανένας άλλος, ότι από όλους τους λαούς στον κόσμο, οι Εβραίοι είναι οι πρώτοι που χρειάζονται ποιμαντική φροντίδα. “Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ”⁹²! Το απαίτησε και ο Χριστός. Αυτός δεκάρα δεν έδωσε. Πήγε στους Έλληνες, στους Ρωμαίους. Και τους έφερε το «χριστιανισμό» του. Ένας χριστιανισμός με τον οποίο η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κλονίστηκε. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι! Αδελφότητα! Ειρηνισμός! Όχι άλλα προνόμια! Και ο Εβραίος θριάμβευσε».

«Πάντα σκέφτομαι», πήγα την κουβέντα παρακάτω, «τον αξιοθαύμαστο κ. Λέβιν στον “Τοπικό Αγγελιοφόρο του Βερολίνου (Berliner Lokalanzeiger)”⁹³, όταν ξαφνικά ξεστόμισε, εκστασιασμένος: μόνο ένας Εβραίος θα μπορούσε να το κάνει αυτό, αυτή την αυθάδεια του Παύλου, να σταθεί στη μέση του Καπιτώλιου και εκεί να εκθέσει μια διδασκαλία, που θα έφερνε το τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας! Αυτό είπε, λέξη προς λέξη· το θυμάμαι ακόμα και σήμερα.»

«Αγγίζει τον τύπο των ήλων,» απάντησε. «Μπορεί να περάσει πολύς καιρός μέχρι να συνέλθει ο Χριστιανισμός από τον Παύλο. **Αχ, τι εύπιστα μυαλά είμαστε!** Ένας Εβραίος (ο Σαούλ) σκοτώνει εκατοντάδες Χριστιανούς· ξαφνικά παρατηρεί ότι οι άλλοι γίνονται πιο ενθουσιώδεις· το γνωστό φως πέφτει πάνω του· προσποιείται ότι άλλαξε, απορρίπτει τη φανατική του στάση και ιδού: αν και αποφεύγει τους άλλους αποστόλους σε κάθε βήμα του, ακούμε με προσήλωση τα “κηρύγματά” του. **Την απλή διδασκαλία του Κυρίου, την οποία μπορεί να κατανοήσει και το πιο παιδιάστικο μυαλό, πρέπει να αφήσουμε να μας την “εξηγήσει” ένας Εβραίος.**»

«Ο Εβραίος,» απάντησα, «σίγουρα θα πει: γιατί είσαι τόσο ανόητος που αφήνεις τους πάντες να σε κοροϊδεύουν; Και υπάρχουν πολλοί μάντεις και αστρολόγοι που τον αναγνωρίζουν λόγω της τεράστιας πονηριάς του, ή λόγω της “πνευματικότητάς” του, όπως την λένε και τον κοιτάζουν με δειλό θαυμασμό».

«Αν», απάντησε, «ήταν θέμα απλώς αποκτημάτων, θα είχαν δίκιο. Κάποιος ονόματι Μορίτζ⁹⁴ καυχιόταν κάποτε ότι οι Εβραίοι διαχειρίζονται την πνευματική περιουσία του γερμανικού λαού. Κρίμα που δεν πρόσθεσε πώς τη διαχειρίζονται. Φοβάμαι ότι αν, για παράδειγμα, συνεχίζουν να εξετάζουν τον Γκαίτε για μερικές δεκαετίες ακόμα, μια ωραία μέρα ο κόσμος θα βρει κατανοητό ότι κατάγεται από

τη Φρανκφούρτη. Αλλά ακόμα και τότε θα υπάρχουν άνθρωποι, που θα διαβάζουν τον Γκαίτε μέσα από τα μάτια του Γκαίτε και όχι μέσα από τα γλοιώδη γυαλιά του Μορίτζ. Μπορεί να μην είναι καθηγητές, αλλά ίσως κάποιου είδους αλήτες. Σε κάθε περίπτωση είναι ένα είδος, που ούτως ή άλλως δεν θα εξαφανιστεί και μέσω του οποίου θα διατηρηθεί με ασφάλεια ο αυθεντικός Γκαίτε, οι Εβραίοι μπορούν να “διαχειρίζονται” αθόρυβα τον νέο Γκαίτε. Είναι καλό για αυτούς.»⁹⁵

«Εάν όμως,» πετάχτηκα ανήσυχος, «τους ακούσουν ακόμα και οι “αλήτες” με πίστη, άρα δεν θα πέσουν και αυτοί στην παγίδα;»

«Βρίσκεται,» χαμογέλασε, «στη φύση του “αλήτη” να έχει μια καρδιά τόσο γεμάτη που δεν έχει σημασία με τι θα γεμίσει το κεφάλι του· πάντα θα είναι η καρδιά του που αποφασίζει. Λέγεται ότι όσοι είναι φτωχοί στο πνεύμα θα τα καταφέρουν. “Αυτό που οι έξυπνοι, παρά την κατανόησή τους, δεν μπορούν να δουν”, το μαντεύουν. Και το διατηρούν. Μπορεί κανείς να εξαπατήσει τα κεφάλια τους· αλλά ούτε αυτοί έχουν εξουσία στο μυαλό τους.»

VI

«Και, βλέπεις», χτύπησε το τραπέζι, «χάρη σε αυτούς και μόνο τουλάχιστον μέρος της χριστιανικής μας κληρονομιάς, καθώς και η άλλη πολιτιστική μας κληρονομιά, επέζησε από τη “διαχείριση” των Εβραίων. Πού είναι αυτοί; Πού ήταν αυτοί; Ανάμεσα στους πλούσιους και στους φτωχούς, ανάμεσα στους βασιλιάδες και στους στρατιώτες, ανάμεσα στους Πάπες και στους μοναχούς, ανάμεσα στους λόγιους και στους αγράμματους, παντού. Αλλά όχι μεταξύ των τίποτα άλλο παρά πλούσιοι, αλλά όχι μεταξύ των τίποτα άλλο παρά έξυπνων, αλλά όχι μεταξύ των άπληστων και των αχόρταγων όχι μεταξύ του “μικτού όχλου”. Εδώ ο Εβραίος είναι στο σπίτι του. Ότι παρουσιάζει εδώ σαν πνευματική ιδιοκτησία, αυτό που διαχειρίζεται στην πραγματικότητα· είναι δικό του. Όπως κάθε πράγμα γίνεται χρυσός για τον βασιλιά Μίδα, κάθε βαθιά και ουσιαστική λέξη μετατρέπεται σε βρωμιά με το άγγιγμά του. Αλλά για τους άλλους, για τους...»

«Αλήτες της ψυχής,» του πέταξα.

«Τίποτα δεν έχει αλλάξει,» έγενεσε καταφατικά. «Υπήρξαν πάπες με εβραϊκό αίμα.⁹⁶ Επίσης σπάνια ή ποτέ δεν υπήρξε έλλειψη άλλων αξιωματούχων της ίδιας καταγωγής στην Εκκλησία. Αυτοί εκπροσωπούσαν τον Καθολικισμό; Όχι, εκπροσωπούσαν τον Εβραϊσμό.

Ας πάρουμε μόνο ένα πράγμα: την πώληση συγχωροχαρτιών. Είναι η ζωή και η αναπνοή του εβραϊκού πνεύματος. Είμαστε και οι δύο Καθολικοί, αλλά δεν τολμάμε να το πούμε αυτό; Θέλουν πραγματικά να μας να μας κάνουν να πιστεύουμε ότι δεν υπήρξε ποτέ κάτι στην Εκκλησία στο οποίο μπορεί κανείς να βρει λάθος; Το λέμε ακριβώς επειδή είμαστε Καθολικοί. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον καθολικισμό. Ξέρουμε ότι ο καθολικισμός θα είχε παραμείνει άθικτος ακόμα κι αν η μισή ιεραρχία αποτελούνταν από Εβραίους. Μερικοί ειλικρινείς άνθρωποι συνέχιζαν να το κρατούν σαν υψηλό μυστικό. Συχνά μόνο σιωπώντας, αλλά μερικές φορές το χρησιμοποιούσαν εναντίον του Πάπα. Άλλοτε ήταν πολλοί, άλλοτε λίγοι. Ανάλογα από το “πνεύμα” που ήταν στην κορυφή. Γενικά, μπορεί να ειπωθεί ότι οι πάπες που ήταν γερμανικής καταγωγής ενσάρκωναν τον καθολικισμό πιο καθαρά από τους Ιταλούς ή τους Ισπανούς. Ο Πάπας Γρηγόριος Ζ', Γερμανός με το όνομα Χίλντεμπραντ της Σοβάννα, στήριξε τον καθολικισμό όσο κανένας άλλος. Όσο ήταν στο τιμόνι, η καταστροφική ισότητα των δικαιωμάτων των Εβραίων έλαβε τέλος».

«Αυτό», είπα, «μπορεί να έχει να κάνει με το ότι αυτός ο πανίσχυρος Πάπας έπρεπε να πεθάνει στην εξορία. Κάπως έτσι ο Εβραίος βρίσκει πάντα την πίσω πόρτα για εκδίκηση».

«Χωρίς αμφιβολία», ήταν η απάντηση. «Η έρευνα για τον Εβραίο και τις δραστηριότητές του θα έπρεπε να ήταν το άλφα και το ωμέγα των ιστορικών μας. Αντίθετα, ερευνούν τις δραστηριότητες του παρελθόντος. Ο Μέγας Καρλομάγνος προστάτευε τους Εβραίους σε κάθε βήμα. Μου φαίνεται ότι οι Εβραίοι σύμβουλοί του είχαν κάποια σχέση με τη σφαγή των 12.000 Σαξόνων, με το καλύτερο γερμανικό αίμα, που είχε εκτελέσει κοντά στο Βέρντεν. Η προφανής τρέλα των Σταυροφοριών αφαίμαξε τον γερμανικό λαό από 6 εκατομμύρια ανθρώπους. Ο Φρειδερίκος Β' του Οίκου των Χοενστάουφεν κατάφερε τελικά να εξασφαλίσει τους Αγίους Τόπους του Χριστιανισμού με απλές διαπραγματεύσεις, χωρίς τη δύναμη του ξίφους. Τι έκανε η Κουρία; [Η κεντρική οργάνωση της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας (Ρωμαϊκή Κουρία)]. Γεμάτοι μίσος αφόρησαν τον Φρειδερίκο και αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν τη συνθήκη του με τον σουλτάνο, καταστρέφοντας έτσι τη μεγάλη του επιτυχία. Φαίνεται ότι, για εκείνους που τραβούσαν τα νήματα, η αιματοχυσία ήταν πιο σημαντική από τον απαιτητό στόχο των Σταυροφοριών. Στο τέλος ακολούθησε η Σταυροφορία των παιδιών. Δεκάδες χιλιάδες παιδιά στάλθηκαν εναντίον του νικηφόρου τουρκικού στρατού και όλα χάθηκαν. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η ιδέα αυτού του παραλογισμού προήλθε από ένα μη Εβραϊκό μυαλό. Πάντα μου θυμίζουν την δολοφονία των παιδιών της Βηθλεέμ και τη σφαγή των πρωτότοκων της Αιγύπτου. Θα έδινα τα πάντα για μια φωτογραφία του ιερέα που

κήρυξε εκείνη τη Σταυροφορία και των υποστηρικτών του. Ο **Τζορντάνο Μπρούνο**⁹⁷ αποκάλεσε τους Εβραίους “μια φυλή τόσο λοιμώδη, λεπρή και επικίνδυνη για τον κόσμο, που της αξίζει να εξοντωθεί πριν γεννηθεί”. Ο ιδιοφυής στοχαστής καταδικάστηκε σε θάνατο δια της πυράς. Λόγω των αιρέσεών του; Εκείνη την εποχή η Ιταλία ήταν γεμάτη από αντιπάλους της Εκκλησίας, αλλά συνελήφθη αυτός, ο πιο αμερόληπτος απ’ όλους.»

«Λοιπόν, τι λες για **τώρα**;» τον διέκοψα. «Στη Ρωσία ο ένας καθολικός ιερέας μετά τον άλλο βασανίζεται μέχρι θανάτου από το εβραϊκό θηρίο· η εκκλησία πνέει τα λούσθια· ο Σατανάς και ο Ιούδας έχουν μνημεία· αλλά η Ρώμη δεν μπορεί να αποκαλεί το παιδί με το πραγματικό του όνομα. Πολλές φορές έχει κάνει ένα μικρό ξεκίνημα προς αυτή την κατεύθυνση – αλλά μόνο για να το φιμώσει αμέσως. Ο καθολικισμός θέλει να μιλήσει, αλλά ο εβραϊσμός παραλύει τη γλώσσα του. Ξέρεις τι έχει πει κάποιος Τρέμπιτς⁹⁸: Η μπολσεβιστική Γερμανία και οι Εβραίοι μπορούν εύκολα να αντιμετωπίσουν τη Ρώμη. Γιατί σαν εβραϊκή που είναι, πρέπει να ξέρουν.»

«Η Ρώμη», απάντησε, «θα βρει το θάρρος· αλλά μόνο όταν θα έχουμε ανακτήσει εμείς το θάρρος μας. Μόνο η σωφροσύνη των Γερμανών μπορεί να ανοίξει τα μάτια του κόσμου. Θα εμφανιστεί ένας δεύτερος Χίλντεμπραντ, ακόμη μεγαλύτερος, και θα διαχωρίσει το σιτάρι από την ήρα. Και μια μέρα θα ειπωθεί: το εκκλησιαστικό σχίσμα έγινε».

«Αφού,» φώναξα, «αυτοί που ευθύνονται για αυτό το πρόβλημα θα έχουν ανακαλυφθεί! Αφού ο μεταμφιεσμένος Εβραίος, μαζί με τα αυγά του κούκου, θα έχει πεταχτεί έξω από τη χριστιανική κοινότητα! Έστρεψε όχι μόνο τους Αιγύπτιους αλλά και τους Χριστιανούς “τον ένα εναντίον του άλλου, ώστε ο ένας αδελφός να πολεμάει εναντίον του αδελφού του, ο φίλος εναντίον του φίλου του κ.λ.π.”, και το κάνει μέχρι και σήμερα. Εργάζεται απ’ έξω, χτίζοντας προσεκτικά τις παγίδες του και κάνοντας αισθητή την καταστροφική του επιρροή με τον Τύπο· εργάζεται και στο εσωτερικό και αυτό είναι ακόμα πιο επικίνδυνο πράγμα, με τη μάσκα του χριστιανού πάστορα. Τα χριστιανικά δόγματα βρίθουν από Εβραίους και κατά το ήμισυ από Εβραίους κληρικούς, στους Προτεστάντες ακόμη περισσότερο από τους Καθολικούς. Νιώθουν ήδη τόσο σίγουροι για τη νίκη στις προτεστάντικές εκκλησίες, που στη Δρέσδη κάποιος **πάστορας Βάλφις**⁹⁹ έφτασε στο σημείο να ανακοινώσει δημόσια: “είμαι Εβραίος και θα παραμείνω· ναι, τώρα που έμαθα τις χριστιανικές πεποιθήσεις, έχω γίνει περισσότερο από ποτέ αληθινός Ισραηλίτης”, και στο Αμβούργο ένας πάστορας ονόματι **Σβάλμπ**¹⁰⁰ είπε: “Θεωρώ τον εαυτό μου γνήσιο Εβραίο και πάντα θεωρούσα τον εαυτό μου έτσι”. Όπου κάτι τέτοιο είναι δυνατό, ο Χριστιανισμός θα μπορούσε και να ταφεί.»

«Συνέχεια γελάω», είπε «όταν σκέφτομαι την εικόνα του ιεροκήρυκα **Πάουλος Κάσελ**¹⁰¹ στο υπέροχο έργο για τον Προτεσταντισμό.¹⁰² Κάτι τέτοιο από μια υποκριτική εβραϊκή φάτσα, ενός γέρου χρηματιστή με σγουρές μπούκλες και μια ρόμπα και – με την εβραϊκή αποστολή! Μια μακρά πομπή από στραβοπόδηδες τραπεζίτες να περπατούν σαν πάπιες, καλοντυμένοι, σαν τον χοντρό Εβραίο του Ταλμούδ και να τραβολογούν την κολυμπήθρα στον καθεδρικό ναό. Ωσαννά! Η σωτηρία τους ήρθε! Το κεφάλαιο ξεκινάει καλά. “Το Ισραήλ είναι το αίνιγμα της παγκόσμιας ιστορίας”. Ναι, αυτό είναι: αλλά μόνο για εκείνους που δεν αφυπνίστηκαν. “Κάποτε ήταν ο λαός των πατριαρχών και των προφητών”. Κάποτε; Μπα! Ακόμα και σε χίλια χρόνια θα εξακολουθούν να είναι λαός απατεώνων και κατεργάρηδων προφητών. Δύο φορές ο πανούργος γενάρχης Αβραάμ έβαλε τη γυναίκα του Σάρα σε ένα χαρέμι σαν αδελφή του· και δύο φορές ωφελήθηκε με τη βοήθεια του Ιεχωβά. Οι προφήτες οργίζονται για εκδίκηση σαν άγρια θηρία σε κλουβί. Το αν κι αυτοί που λιθοβολήθηκαν θα συμπεριφερθούν έτσι, δεν το ξέρω. Οι προφητείες τους, περιέργως, έχουν χαθεί μέχρι και το τελευταίο γράμμα. Μόνο οι ψαλμωδοί λείπουν. Ωραία ανάγνωση αν μπορείς να καταλάβεις τι κρύβουν πίσω από τις σακχαροποιημένες προθέσεις τους. Οι Προτεστάντες μας δεν μπορούν πλέον να βοηθηθούν. “Τίμιοι άνθρωποι, αλλά μια γλυκιά παρέα” τους αποκαλεί ο Προτεστάντης Σοπενχάουερ.¹⁰³ Η Βίβλος όμως δεν είναι βιβλίο μαγειρικής».

«Το πνεύμα του Λούθηρου», απάντησα, «φαίνεται να διαδραματίζεται πλήρως στους Προτεστάντες μας. Το ζήτημα όλων των ζητημάτων, το εβραϊκό ζήτημα, είτε τον αποσιωπούν εντελώς είτε προσπαθούν να το “μετριάσουν”. Ακόμη και οι πιο καλοπροαίρετοι μεταξύ των θεολόγων τους, όπως ο καθηγητής **Βάλτερ**¹⁰⁴, αποκαλούν τη στάση του Λούθηρου απέναντι στους Εβραίους “τόσο προκλητική που όχι μόνο προκάλεσε έκπληξη στους Χριστιανούς, αλλά και μεγάλη αγανάκτηση στους Εβραίους”. Όσοι Χριστιανοί έμειναν έκπληκτοι δεν θα έπρεπε να το κάνουν αν δεν είχαν αφήσει πρώτα τον εαυτό τους να εκπλαγεί από τους Εβραίους· και για τη μεγάλη αγανάκτηση των Εβραίων ούτε ένα λεπτό δεν χρειάζεται να ανησυχούμε. Παρεμπιπτόντως, πού γίνεται αντιληπτό; Μέχρι τώρα, το Ισραήλ σε σχέση με αυτό ήταν ήσυχο σαν ποντίκι. Πάντα επαινούσαν πολύ τον Λούθηρο σαν εχθρό της Ρώμης. “Λούθηρε, αγαπητέ”, αρχίζει ο Χάινριχ Χάινε¹⁰⁵, μια επευφημία στον μεταρρυθμιστή.»

«Ήξερε, το γιατί,» ειρωνεύτηκε. «Όλοι οι Εβραίοι έχουν καλό λόγο να γιορτάζουν τον Λούθηρο και να αγνοούν τον αντισημιτισμό του. Χωρίς να το θέλει, τους άνοιξε το δρόμο και πώς! Όσο περισσότερο εκθειάζουν την εξουσία του, τόσο λιγότερο ο κόσμος παρατηρεί το λάθος του. Το ότι αργότερα τους καταράστηκε σαν πανούκλα είναι πράγματι πικρό γι’ αυ-

τούς. Αλλά – πόσοι θα το μάθουν;»

«Ο Εβραίος Γκόλντμαν», παρενέβη, «το λέει ωμά.¹⁰⁶ “Ο Λούθηρος επανέφερε την τιμή στην Παλαιά Διαθήκη”.»

«Αντί να την ατιμάζει», ήταν η απάντηση. «Η μετάφρασή του κατ’ εμένα, στη γερμανική γλώσσα μπορεί να ήταν χρήσιμη, αλλά έκανε τρομερή ζημιά στη γερμανική κριτική ικανότητα. Κύριε του Ουρανού, τι φωτοστέφανο δόξας περιβάλλει τώρα τη “Βίβλο” του Σατανά! Η ποίηση του Λούθηρου αστράφτει έτσι που ακόμη και η αιμομιξία από τις κόρες του Λωτ έχει δοθεί μια θρησκευτική χροιά. Αυτές οι δύο ευγενείς παρθένες έπρεπε πάση θυσία να υπακούσουν στην εντολή του Ιεχωβά να είναι καρποφόρες και να πολλαπλασιάζονται. Με οποιοδήποτε τίμημα!»

«Ο Σοπενχάουερ¹⁰⁷ εξέφρασε παρόμοια άποψη», επιβεβαίωσα. «Είπε, ότι αν θέλει κανείς να καταλάβει την Παλαιά Διαθήκη πρέπει να τη διαβάσει στην ελληνική μετάφραση. Εκεί έχει τελείως διαφορετικό τόνο, τελείως άλλο χρώμα, καμία “έννοια του χριστιανισμού”! Σε αντίθεση με την ελληνική, η μετάφραση του Λούθηρου φαίνεται “ευσεβής”, και επίσης “συχνά λανθασμένη, πράγματι, μερικές φορές σκόπιμα, και διατηρήθηκε σε έναν εκκλησιαστικό, εποικοδομητικό τόνο”. Ο Λούθηρος επέτρεψε στον εαυτό του αλλαγές “τις οποίες θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει πλαστές” και ούτω καθεξής».

«Οχι ο Λούθηρος», κούνησε το δάχτυλό του. «Οι ραβίνοι που τον βοηθούσαν στη μετάφραση συνέχισαν και έκαναν αλλαγές και πλαστογραφίες. Τα Εβραϊκά είναι μια δύσκολη γλώσσα.¹⁰⁸ Μπορεί να πιστέψει κανείς, για παράδειγμα, ότι η λέξη “φυλετική συγγένεια” σημαίνει “συμπατριώτης”. Μετά όμως μπήκε ο ραβίνος και είπε ότι η λέξη σημαίνει «γείτονας». Και έτσι έχουμε τη μετάφραση: “Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου”, αντί, όπως θα έπρεπε: “Αγάπα τον συμπατριώτη σου όπως τον εαυτό σου”¹⁰⁹. Ένα μικρό κομμάτι πονηριάς, αλλά – εξυπηρετούσε τον σκοπό των Εβραίων να τους δώσει την πτυχή των φιλανθρωπιστών».

«Σ’ αυτή την απάτη του “λαού του Θεού” έπεσε και ο Λούθηρος», απάντησα. «Και έτσι είδε την Παλαιά Διαθήκη σαν θεϊκή αποκάλυψη, καλώς ή κακώς. Με αυτή την αυταπάτη προσέγγισε το βιβλίο από την αρχή, πεπεισμένος ότι δεν μπορούσε να περιέχει τίποτα άλλο εκτός από καθαρούς θησαυρούς. Μετά άρχισε να συναντά την κακία σε κάθε βήμα. Μετά από μερικά βήματα κοίταξε ψηλά, σατισμένος. Ανήμπορος. Δεν θα μπορούσε να είναι έτσι! Πρέπει να έχει άλλο νόημα! Και έτσι, με απόλυτα ειλικρινείς προθέσεις, διάβασε ανάμεσα στις γραμμές αυτό που απλά δεν υπήρχε. Παντού κατάφερνε να βλέπει νύξεις για τον Λυτρωτή.

Αλλά οι Εβραίοι δεν σκέφτονταν έτσι ούτε στα όνειρά τους. Ο Μεσσίας τους δεν είναι «ουρά αρνιού», όπως ειρωνεύτηκε ο Χάινε τον Χριστό¹¹⁰, ούτε ίχνος επίγειας ύπαρξης. Αντίθετα, ο Μεσσίας τους είναι ένα βάνουσο σκυλί που θα κατακτήσει τη γη για τους Εβραίους του· είναι ο “πρίγκιπας αυτού του κόσμου”. Στη μια σελίδα μετά την άλλη λέει: “Θα φάτε τα πλούτη των εθνών και θα κάνεις τη δόξα τους δόξα σου” ή: “Ζητήστε από εμένα και θα σας δώσω τα έθνη σαν κληρονομιά σας και όλα τα μέρη της γης σαν ιδιοκτησία σου”. Παρεμπιπτόντως, για να ξέρουμε, το ένα από αυτά είναι μια δήλωση ενός “θεόπνευστου” προφήτη, το άλλο είναι ένας “βαθιά πνευματικός” ψαλμός.¹¹¹ Με ευπιστία, ο Λούθηρος έβλεπε τα πάντα με ένα ρόδινο φως. Αυτό έγινε πιο εύκολο γι’ αυτόν όταν, στη μέση του μεγάλου βάλτου, έφτασε σε αποσπάσματα όπως: “δεν θα έχετε μόνιμη ύπαρξη ανάμεσα στα έθνη και τα πέλματα των ποδιών σας δεν θα βρουν ανάπαυση” και “θα είστε το βδέλυγμα μεταξύ όλων των εθνών”. Τον κυρίευσε η συμπόνια. “Οι Εβραίοι”, σκέφτηκε, “έχουν γίνει άπιστοι στη θεία διδασκαλία τους, αλλά θα ξαναβρούν το δρόμο τους”. Δεν του πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι αυτά τα τρομερά απειλητικά κηρύγματα εξυπηρετούσαν μόνο τον σκοπό να κρατήσουν τους Εβραίους στην πορεία τους. Από την άλλη πλευρά, πολλά εδάφια με φαινομενικά επιβλητικό ύφος έχουν εντελώς διαφορετικό σκοπό: δηλαδή, χρησιμεύουν σαν προστατευτικό κάλυμμα. Αργότερα αναγνώρισε αυτή την εβραϊκή τακτική, αλλά μόνο στους ζωντανούς Εβραίους, όχι στη Βίβλο τους. “Στους Εβραίους αρέσει να κάνουν όλες τις υποθέσεις τους διαφορούμενες, έτσι ώστε τίποτα γι’ αυτούς να μην είναι πραγματικά σίγουρο.” Αυτό είναι. Αν κάποιος τους ταλαιπωρήσει για μια ιδιαίτερα πρόστυχη φράση, επισημαίνουν με αγανάκτηση κάποιον που στάζει καλοσύνη. Ο Χάινριχ Χάινε, για παράδειγμα, γράφει ένα εντελώς χυδαίο ποίημα για τη Γερμανία και πέντε λεπτά αργότερα υμνεί την “αγαπημένη πατρίδα” μέχρι τους Ουρανούς. Θέμα αλλαγής διάθεσης; Ω, Θεέ μου! Υποθέτω ότι πρέπει να πιστέψουμε, ότι μια γριά πόρνη του δρόμου, συχνά έχει τη διάθεση να τραγουδήσει το “Άβε Μαρία” ή ότι ένας κατά βάση έντιμος τύπος έχει συχνά τη “διάθεση” να κλέψει. Τι ανοησίες! Η εβραϊκή αλεπού έχει επίτηδες πολλά λαγούμια. Δεν μπορείς να την πιάσεις αν δεν τα βουλώσεις όλα. Ο Τέοντορ Φριτς¹¹², εξακολουθεί να αφήνει μια διέξοδο δημιουργώντας την εντύπωση ότι υπήρχε διαφορά μεταξύ των αρχαίων Ισραηλιτών και των Εβραίων. Από τις νέες τρύπες φτάνει σε ένα παλιότερο λαγούμι κουνελιού.»

«Και για άλλη μια φορά», γέλασε, «ο Εβραίος θα φύγει από την μπυραρία σαν Ισραηλίτης. Όχι, έχεις δίκιο. Ο Εβραίος προσποιείται ότι είναι καλός μόνο για να μπορεί να κάνει το κακό όλο και πιο απαρατήρητος. Έτσι ήταν σε όλη του τη ζωή, και έτσι θα είναι για την υπόλοιπη ζωή του».

«Αυτή την ασάφεια», συμπλήρωσα, «τη βρίσκει κανείς ακόμα και στον Σπινόζα.¹¹³ Δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί μια πιο τολμηρή, κοσμοθεωρία από τη δική του· και μια ηθική που θα τρόμαζε κι ένα γουρούνι. “Σε όλα αναζητήστε αυτό που είναι ωφέλιμο” είναι η πεμπουσία της ηθικής του φιλοσοφίας. Η γνήσια εβραϊκή άποψη. Είναι χαρακτηριστικότατο το ότι αυτός ο “υπέρμαχος του εβραϊσμού” παρ’ όλα τα χτυπήματα δεν εκφράστηκε ποτέ για τον εβραϊσμό. Ο Ότο Χάουζερ¹¹⁴ τον αποκαλεί έτσι. Λοιπόν, όποιος λέει ότι η φιλοσοφία είναι ένα απλό “παιχνίδι σκέψης”, διασκεδάζει μόνο τους φιλοσόφους· καταλαβαίνουμε πόσο πολύ έχει κλονιστεί.»

«Ο **Κασπάρ** Χάουζερ¹¹⁵ δεν ήταν κανένας πρίγκιπας», κούνησε το χέρι του, «αλλά ένας πανούργος χωριάτης, ένας πραγματικός κομπιναδόρος. Σημειωτέον, θα ήταν θαύμα αν οι Εβραίοι δεν τον είχαν κάνει ήρωα ενός μυθιστορήματος. Όσο πιο σάπιο είναι το άτομο, τόσο το καλύτερο.»

«Αν είναι ανάγκη», απάντησα, απλώς μετατρέπουν τους υγιείς ανθρώπους σε σάπιους. Θυμάμαι, ότι είχα διαβάσει κάθε λογής πράγματα για τον Γκαίτε για την κληρονομική του σύφιλη σε ένα εβραϊκό βιβλίο· και σε ένα για τον Ρίχαρντ Βάγκνερ πολλά για την παιδευαστική του τάση. Φυσικά, αν πρόκειται να θεωρηθούν και οι δύο γνήσιοι Εβραίοι, η απόδειξη πρέπει να είναι τεκμηριωμένη.»

«Μήπως θέλουν», είπε, «να κάνουν και τον Λούθηρο Εβραίο; Δύσκολα. Άλλωστε εξοικειώθηκε μαζί τους πάρα πολύ. Αυτά που υπήρχαν μέσα του, φυσικά και δεν θα τα βγάλουν.»

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα.

«Ξέρω», έγνεψε σοβαρά. «**Η πιο τρομερή τραγωδία.** Μια ενοχή τόσο τρομερών επιπτώσεων που σήμερα ολόκληρος ο πολιτισμός, λόγω των πράξεών του που διέπραξε με απόλυτη αθωότητα, απειλείται να χαθεί από αυτό. Με τον μεγαλύτερο Γερμανό, να αποτελεί την ανυποψίαστη αιτία της γερμανικής κατάρρευσης. Ο Λούθηρος, ο τρομερός αντίπαλος του εβραϊσμού, έγινε ασυναίσθητα ο πιο μοιραίος πρωτοπόρος του. Απίστευτο, σου λέω, απίστευτο. Για να γίνει πολύ αργά σε μια ασήμαντη δεκαετία ή εικοσαετία! Δεν είδε τον Ιούδα λίγο πριν τον θάνατό του!¹¹⁶ Όταν όλα είχαν ήδη καθοριστεί! Προηγουμένως, ψυχή τε και σώματι είχε παραδοθεί στους προδότες! Τότε οι Εβραίοι ήταν ακόμη “ξαδέρφια και αδέρφια του Κυρίου μας” γι’ αυτόν, ενώ εμείς οι Χριστιανοί ήμασταν μόνο “πεθερικά και ξένοι”. Σφίγγοντας τα χέρια του, ικέτευσε τον κόσμο να συναναστραφεί μαζί τους με “αξιοπρεπή και σωστό” τρόπο. Τους εξύψωσε πάνω από τους Αποστόλους! Ο μακαρίτης ο **Ερτσμπέργκερ**

δεν θα μπορούσε να γίνει πιο παράλογος.»

«Απλά», τον διέκοψα, «ούτε για μια στιγμή τόσο ειλικρινής. Εάν ο Λούθηρος ήταν σύγχρονος του Ερτσμπέργκερ, δεν θα χρειαζόταν να καταλάβει πρώτα τον σκοπό του εβραϊκού σιωπηλού χρήματος, για να αντιληφθεί τον εβραϊσμό. Ήδη από τα φοιτητικά του χρόνια θα είχε πηδήξει αμέσως και με τα δύο πόδια στη μάχη ενάντια στο γόνο του διαβόλου.»

«Θεέ μου», ξανάρχισε αμέσως, «δεν μπορεί κανείς να τον κατηγορήσει. Τετρακόσια χρόνια ενδιάμεσα πολλά μπορούν να γίνουν. Ένα πράγμα, όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε: το λαϊκό ένστικτο ήταν πιο πολύ σε εγρήγορση τότε από ό,τι σήμερα. Υπήρχε δυσπιστία απέναντι στους Εβραίους παντού. Ο Λούθηρος ήταν άνθρωπος του λαού, παιδί απλών ανθρώπων, η προτίμησή του για πολλά χρόνια προς τους Εβραίους είναι λίγο παραπλανητική· πρέπει να λάβει κανείς υπόψη μια κάποια αφέλεια, μια έλλειψη των εγκόσμιων σαν το αποτέλεσμα της παραμονής του στο μοναστήρι. Ο ίδιος κανόνας φαίνεται να ίσχυε και εδώ όπως και αλλού: η πολλή μελέτη χαλάει τα μάτια. Παρόλα αυτά: Ο Λούθηρος ήταν ένας σπουδαίος άνθρωπος, ένας γίγαντας. Με ένα τράνταγμα διαπέρασε το λυκόφως· είδε τους Εβραίους όπως μόλις αρχίσαμε να τους βλέπουμε σήμερα. Αλλά, δυστυχώς, πολύ αργά, και ακόμη και τότε όχι εκεί, όπου είχε κάνει τη μεγαλύτερη ζημιά: στον Χριστιανισμό. Αχ, αν τον είχε δει τότε, αν τον έβλεπε στα νιάτα του! Τότε δεν θα είχε επιτεθεί στον Καθολικισμό, αλλά, μάλλον, στους Εβραίους που βρίσκονται πίσω από αυτόν! Αντί να απορρίψει την Εκκλησία στο σύνολό της, θα είχε ρίξει όλο το παθιασμένο βάρος του στους αληθινούς “σκοταδιστές”. Αντί να δοξάσει την Παλαιά Διαθήκη, θα την είχε ονομάσει οπλοστάσιο του Αντίχριστου. Και ο Εβραίος, ο Εβραίος θα είχε σταθεί εκεί με την αποτρόπαια γυμνότητά του, σαν αιώνια προειδοποίηση. Θα ήταν υποχρεωμένος να φύγει από την Εκκλησία, από την κοινωνία, από τις αίθουσες των πριγκίπων, από τα κάστρα των ιπποτών και τα σπίτια των πολιτών. Γιατί ο Λούθηρος είχε τη δύναμη και το θάρρος και την ακαταμάχητη θέληση. Ποτέ δεν θα γινόταν σχίσμα στην εκκλησία, ποτέ δεν θα γινόταν ο πόλεμος που, σύμφωνα με τις επιθυμίες των Εβραίων, έχυσε το αίμα των Αρίων σε χείμαρρους για τριάντα ολόκληρα χρόνια.»

«Και ποτέ», πήγα παρακάτω, «δεν θα φτάναμε στο σημερινό γεγονός ότι ένας εκπρόσωπος της αιματοβαμμένης εβραϊκής δικτατορίας στη Ρωσία μπορεί υποχρεωτικά να σφίξει τα χέρια με έναν υψηλόβαθμο καθολικό αξιωματούχο.»¹¹⁷

«Αυτό λέει πολλά», φώναξε, ««ολόκληρο χρονικό! Όποιος δεν το έχει

δει ακόμα, σ' όλη του τη ζωή δεν θα μπορέσει να δει το άστρο. Πρέπει να είναι διπλωματική η Ρώμη; Ας μην γελιόμαστε! “Ο λόγος σου είναι ναι, ναι – όχι, όχι· όλα τ' άλλα είναι βλακείες.” Πες το όπως ο Γρηγόριος ο Ζ', όπως οι πατέρες της εκκλησίας Χρυσόστομος¹¹⁸ και ο Θωμάς Ακινάτης, όπως τους μιλούσαν όλοι οι πραγματικοί χριστιανοί μεγαλύτερου διαμετρήματος! Η Ρώμη πρέπει να “ζυγίζει” για να μοιράζει σωστά τις ευθύνες; Στο τέλος δεν ξέρει ούτε καν που βρίσκεται η κορυφή; Ο φτηνός Ιακώβ στο Άουερ Ντούλτ¹¹⁹ το ξέρει! Και το ξέρει καλά!»

«Όπως στην εποχή του Λούθηρου», είπα. «Τότε το εβραϊκό εμπόριο με τα συγχωροχάρτια, σήμερα η εβραϊκή πολιτική. Εάν, απ' την άλλη, πάρεις θέση εναντίον τους, οι άνθρωποι θα σε κατηγορήσουν ότι απομακρύνεσαι από τον Χριστό, ότι πας στον Βόταν ή ή ένας Θεός ξέρει πού αλλού. Οι κουφιοκέφαλοι, που στην απόλυτη απελπισία τους έχουν χάσει το δρόμο τους, αυτοί θα πληρώσουν τη νύφη· αρνούμαστε να ανεχτούμε τέτοιες ανοησίες. Στον Χριστό, την επιτομή της ανδροπρέπειας, βρίσκουμε όλα όσα χρειαζόμαστε· και όταν μιλάμε περιστασιακά για τον Μπάλντουρ, υπάρχει πάντα ένα άγγιγμα χαράς, η ικανοποίηση ότι οι ειδωλολάτρες πρόγονοί μας ήταν ήδη τόσο χριστιανοί που περίμεναν τον Χριστό σε αυτή την ιδανική μορφή. Είχαν ήδη τον Ιούδα, τον Λόκι.¹²⁰ Πώς το λένε τώρα; Λόγκε. Πες' το στα γαλλικά και θα βγει ο αδερφός του ψεύτη.»

«Ο Ανθρωπιστής!» χτύπησε το τραπέζι με τη σφιγμένη γροθιά του. «Ο άνθρωπος της ανεκτικότητας, της «ελευθερίας, της ισότητας, της αδελφότητας»! Ο Αυλητής των προβάτων! Ο Εβραίος σαν μασόνος, που διδάσκει με ζήλο τον κόσμο γι' αυτό, πώς να μπλοφάρεις ελεύθερα. Δεν υπάρχει καλύτερη τροφή γι' αυτόν από εκείνους που τα ξέρουν όλα, τα ξέρουν καλύτερα, τους γλείφτες. Από τότε που υπήρξαν «λογικοί», συρρέουν στον αρχιμάστορα της «λογικής». Ανάμεσά τους ήταν και ο Ούλριχ φον Χούτεν.¹²¹ «Το τόλμησα»! το περιέγραψε εξάισια.»

«Το μόνο ερώτημα είναι», τον διέκοψα γελώντας, «τι τόλμησε. Μου φαίνεται: “να πιάστηκε κορόιδο από μόνος του”, όπως λέει ο Γκαίτε. Και έτσι αντί για τους σκοταδιστές, έπιασε τους λάθος ανθρώπους. Αρκεί να διαβάσει κανείς το ποίημα στο οποίο συγχαίρει ολόψυχα τον Εκλέκτορα Αλβέρτο¹²² για τα φριχτά βασανιστήρια και το κάψιμο του Εβραίου αποστάτη Πφέφερκορν¹²³, και ξέρουμε τι ακολούθησε. Για ποιον λόγο ο Πφέφερκορν αποκάλυψε την αντιχριστιανική φύση μεμονωμένων εβραϊκών θρησκευτικών γραπτών, είτε από προσωπική δίψα για εκδίκηση είτε επειδή, όπως είναι πιθανό, η εβραϊκή κακία είχε μετατραπεί σε θέληση εξόντωσης γενικά, σε απεριόριστη ορμή για καταστροφή· δεν έχει σημασία εδώ. Στην πραγματικότητα, χτύπησε τον εβραϊσμό στο πιο ευαίσθητο σημείο του· και μάλιστα γι' αυτό τον μαχαί-

ρωσε πισώπλατα ο ανθρωπιστής Ούλριχ φον Χούτεν. Φυσικά, και ο λαμπρός εκλέκτορας Αλβέρτος έκλινε προς τον ουμανισμό, όπως φαίνεται από την ανθρώπινη μεταχείρισή του στον Πφέφερκορν. Ο μεγαλύτερος φωτοδότης ο Ρόιχλιν¹²⁴ σίγουρα δεν παρέλειψε να το κάνει. Αυτός “ο καλύτερος γνώστης των εβραϊκών στη Γερμανία” ήταν που, με την καλύτερη θέληση στον κόσμο, δεν μπόρεσε να ανακαλύψει τίποτα αντιχριστιανικό οποιασδήποτε σημασίας στα καθορισμένα εβραϊκά θρησκευτικά γραπτά, παρότι τα εξέτασε εμπεριστατωμένα. “Με τη σχολαστική ευσυνειδησία του αληθινού μελετητή” παρατηρεί το ίδιο στον πολυτελή τόμο. “Στο Χάραμα της Μεταρρύθμισης”¹²⁵. Το πόσο ευσυνείδητοι ήταν οι ουμανιστές αποκαλύπτεται σε άλλο σημείο του βιβλίου, όπου αναφέρεται ο κύριος ήρωάς τους, ο Έρασμος.¹²⁶ Ζητούσε χρυσάφι και δώρα όπου μπορούσε. Ω αγία ανθρωπότητα!»

«Και αυτή η κοινωνία», φώναξε εξαγριωμένος, «ήταν η κινητήρια δύναμη πίσω από τον αφελή Λούθηρο! Γιατί ήταν αφελής, καθώς πήγαινε στη μάχη. Βασανιζόταν σαν νέος από κάθε λογής φαντασιώσεις! Το σοκ από έναν κεραυνό τον οδήγησε στο μοναστήρι. Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, αγωνίστηκε εκεί για τη σωτηρία της ψυχής του πρόθυμα όσο κανένας άλλος, συχνά κάτω από την αθώα κοροϊδία των άλλων μοναχών. Έπειτα πήγε στη Ρώμη και δημιουργήθηκαν μέσα του οι πρώτες καχυποψίες. Η χλιδή της μοναστικής ζωής εκεί, η γρήγορη κατρακύλα των μαζών και άλλα σημάδια εκκοσμίκευσης τον έκαναν καχύποπτο. Στην πατρίδα του τα ξέχασε πάλι. Σαν καθηγητής θεολογίας στη Βυρτεμβέργη, συνάντησε τον ουμανισμό. Η “φιλελεύθερη” φωνή παρακίνησε αμέσως τα χαρακτηριστικά του. Ο Ρόιχλιν, ο φανός της εβραϊκής έρευνας, μπήκε στον κύκλο του και του επέστησε την προσοχή στον Παύλο, που λεγόταν Σάουλους, που λεγόταν Σαούλ. Οι επιστολές των σκοταδιστών εναντίον των Δομινικανών της Κολωνίας, των βασικών εχθρών των Εβραίων, του μπήκαν στο μάτι. Το ανόητο ύφος τους – που ήταν αστείος λόγω της επιπολαιότητάς τους – δεν του άρεσε. Αλλά υπήρχε μια ποσότητα που παρέμεινε. Σε όλο το μοναστικό σύστημα στα χέρια του οι Εβραίοι μεταπλάθηκαν σε αγνούς και ενάρετους.»

«Ακριβώς το ίδιο», τον διέκοψα, «όπως στο “Ανταλλαγή επιστολών από τον Βαυαρό βουλευτή Φίλσερ του κοινοβουλίου” από τον Λούντβιγκ Τομά.¹²⁷ Ο Χούτεν Ν^ο2 άπλωσε απεριόριστα στην κοινωνία, ανόητα πράγματα, αλλά άρεσε στους Εβραίους γιατί ήταν ενάντια στους ιερείς αλλά δέχτηκαν και οι αγρότες ένα χτύπημα. Ο Τύπος των “κοσέρ” έτριβε τα χέρια του από ενθουσιασμό· και τους άρεσε τόσο πολύ που, αν το είχαν σκεφτεί λίγο, θα έπρεπε να ντραπούν γι’ αυτό. Ιερέας και αγρότης το παράδειγμα του αφελή κατεργάρη· αλλά αυτός που θα είχε σημασία, ο Εβραίος, για άλλη μια φορά δεν είχε όφελος. Όπως πάντα με τον Τομά. Δεν δίνω δεκάρα για το γεγονός ότι λίγο πριν από το θάνατό του προμή-

θευσε την “Miesbacher Anzeiger”¹²⁸ με αντισημιτικούς χλευασμούς, ανώνυμα. Τα γερμανικά είναι αλλιώς. Η κληρονόμος του ήταν από την φυλή των ραδιούργων. Η εικόνα ολοκληρώθηκε.»

«Όποιος ζει έτσι», απάντησε, «πρέπει να δει τον Εβραίο όπως έγινε με τον Τομά, αλλιώς είναι βόδι. Οι οπαδοί του έχουν μια επιλογή. Και ο Χούτεν και γενικά οι ουμανιστές, ήταν άνθρωποι του κόσμου. Ο Λούθηρος όχι. Για πολύ καιρό ο Λούθηρος έβλεπε στον Εβραίο τον καθρέφτη της θείας χάρης. «Ο λαός του Θεού». Οι Ουμανιστές έκαναν το δικό τους. Τι βλακεία των μοναχών να βλασφημούν τις γραφές του Ισραήλ! Με την πώληση των συγχωροχαρτιών τα φυτά πάχαιναν. Η συμφωνία έκλεισε. Προφανώς ενάντια στη θέληση του Λούθηρου. «Πολλοί φίλοι και άγνωστοι», γράφει ο ίδιος, τον προέτρεψαν να αναλάβει δράση «σε σκληρές διαφωνίες». Αυτό που μπορεί να έβαλε στη θέση τους τα πάντα γύρω του! Στη σκιά των Εβραίων! Η σκοτεινή φιγούρα απλωνόταν και πίσω από τους Ρωμαίους διαπραγματευτές. Όλες οι προσπάθειες συνεννόησης απέτυχαν. Η μεγάλη “Kladderadatsch”¹²⁹ ήταν εκεί».

«Και η Γερμανία πλήρωσε τα σπασμένα», είπα. «Ο Προτεστάντης Γκαίτε το ένιωσε αυτό. Γράφει αποδοκιμαστικά:

“Σε αυτές τις συγχυσμένες μέρες, ο Φραγκισμός απωθεί τη φυσιολογική εκπαίδευση, όπως έκανε ο λουθηρανισμός στο παρελθόν.”

Ακόμη και οι άνθρωποι της Μεταρρύθμισης, με όλη τους την ευλάβεια για τον τολμηρό μαχητή ενάντια στην εβραϊκή απάτη που είχε ντυθεί το χριστιανισμό, ένιωσαν προς τα που πήγαινε η κατάσταση. Μεταξύ των Ουμανιστών δεν ήταν μόνο ο Ρόιχλιν που κατηγορήθηκε από τους Εβραίους για δωροδοκία· και η φήμη του Χούτεν έπεφτε σταθερά. Τέλος και ο Έρασμος, ο ουμανιστής, τον παραμέρισε· όχι όμως γιατί είδε την “φυσιολογική εκπαίδευση” να απειλείται από τη ζημιά που προκάλεσε, αλλά επειδή δεν είναι ασυνήθιστο γι’ αυτούς που μπλοφάρουν να αποφεύγουν τη δυσσομία όταν τα πράγματα δυσκολεύουν.»

«Τα λόγια του Γκαίτε για τον Λουθηρανισμό», διερωτήθηκε, «δεν είναι απολύτως αληθινά. Καλύτερα να λεγόταν “Απόδοση του Λουθηρανισμού”. Ο λουθηρανισμός αναπτύχθηκε πολύ αργότερα, λίγα χρόνια πριν από το θάνατο του πυρήνα του γερμανισμού, όταν αναγνώρισε τον Εβραίο. Αντίθετα, αντί να επιβάλει την “φυσιολογική εκπαίδευση”, θα της είχε ανοίξει το δρόμο. Στο μεταξύ όμως η “Απόδοση του Λουθηρανισμού” ανέβηκε στην κορυφή και παρέμεινε εκεί μέχρι σήμερα. Το αντιλαμβάνεσαι από τα αποτελέσματά του. Πουριτανοί, Αναβαπτιστές, σοβαροί μελετητές της Γραφής, αυτοί είναι οι πιο τσουχτεροί.¹³⁰ Το εβραϊκό σκουλήκι βρίσκεται σε όλους. Για άλλη μια φορά: Απόδοση του Λούθηρου! Δεν είναι τυχαίο ότι η πατρίδα του, η

Σαξονία, κλίνει τόσο ανεπιφύλακτα προς το εβραϊκό σοβιετικό άστρο.»

Του άνοιξα γρήγορα το έργο «Στο Χάραμα της Μεταρρύθμισης», ένα βιβλίο που υποτίθεται ότι είχε σκοπό να εξυμνήσει τον Προτεσταντισμό, και του έδειξα τις τελευταίες γραμμές του κεφαλαίου «Δρ. Μαρίνος Λούθηρος». Έλεγαν:

«Μια εποχή σχεδόν τεσσάρων αιώνων απλά δεν μπορεί να περάσει χωρίς να αφήσει ίχνος, το παρόν δεν μπορεί να συνδεθεί με τον Λούθηρο, έχει γίνει πιο κοσμοπολίτικο, πιο πολιτισμικό, πιο παγκόσμιο κ.λ.π.»

Περιφρονητικά έσπρωξε στην άκρη το πολυτελές εικονογραφημένο βιβλίο: «Όχι», είπε, «αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούν καθόλου να συνδεθούν με τον Λούθηρο. Ο κόσμος είναι τόσο ανοιχτός γι' αυτούς, τόσο πολιτισμικός, τόσο παγκόσμιος που η απλή γερμανικότητά του μόνο εμπόδιο τους στέκεται. Με τα γραπτά του κατά των Εβραίων τους χάλασε τα στομάχια. Στην ανάγκη πηγαίνουν στα σκουπίδια, αλλά αλλιώς – αντίο, Γκρισέλντις! Ο πάστορας Βάλφισ καταβρόχθισε τον αδερφό Μαρτίνο και ο πάστορας Σβαλμπ ψάλει την ευλογία του.»

VII

«Λοιπόν σε όλα τα στρατόπεδα», έγνεψα με το κεφάλι, «λίγο-πολύ μεταμφιεσμένος, λίγο-πολύ δυνατός είναι ο Μεφιστοφελής. Ακόμα και ο **Τσβίνγκλι**¹³¹ τριγυρνούσε με τον “καλύτερο φίλο” του ένα **Εβραίο Λέο**. Είναι πιθανό ότι το όνομα εδώ είναι παραπλανητικό· η πορεία του κινήματος τον πιστώνει. Η Ελεύθερη Ελβετία ακόμα και σήμερα δεν έχει συνειδητοποιήσει πόσο ανελεύθερη είναι. Ο ιπότης **Λογιόλα**,¹³² αντιτάχθηκε στο πνεύμα του για τον Λουθηρανισμό. Σε λίγο όμως ο Εβραίος από την Πολωνία **Πολάνκο** τον τύλιξε και οι Εβραίοι είχαν τα ηνία στα χέρια τους. Η ηθική θεολογία των Ιησουιτών μοιάζει με την ηθική διδασκαλία του Ταλμούδ. Καλόπιστα, η πλειονότητα των Ιησουιτών αντιτάχθηκε στον Προτεσταντισμό και τον Τεκτονισμό και η πλειοψηφία των Προτεσταντών και Τεκτόνων αντιτάχθηκε στον Ιησουιτισμό. Εκεί, όπως κι εδώ, αυτοί που κινούσαν τα νήματα γελούσαν· γιατί και εκεί όπως και εδώ είναι του ίδιου τύπου και της ίδιας νοοτροπίας. Είναι περιττό να πω, ότι ούτε μια τρίχα των Εβραίων δεν έπαθε κακό. Η ίδια εικόνα με την πλειοψηφία των σοσιαλιστών, των Ανεξάρτητων, των Κομμουνιστών, των Συνδικαλιστών, των Μπολσεβίκων. Το ίδιο και με τους εθνικιστές. Ένα χαρούμενο θέαμα μπορεί να πει κανείς.»

«Και θα στρέψω τους Αιγύπτιους τον έναν εναντίον του άλλου και θα

πολεμούν ο αδερφός εναντίον του αδελφού του και ο καθένας εναντίον του πλησίον του», είπε. «Τι μίσος, τι δαιμονικό μίσος! Αυτό είναι ανθρώπινο; Αλλιώς τι είναι αυτό;»

«Αυτή, αγαπητέ μου», αστειεύτηκα, «είναι η “επινοητικότητα της καρδιάς” για την οποία μίλησε ο Εβραίος, Φριτς Καν, μέσω της οποίας “το Ισραήλ έγινε η ηθική μητέρα της ανθρωπότητας”. Αυτοί οι τύποι είναι πραγματικά περίεργοι στην αυθάδειά τους. Ο Καν έχει αποκαλέσει τον Μωσλή “ένα σχεδόν μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία των πολιτισμένων λαών: έναν εθνικός ήρωας χωρίς όπλα”· ενώ ταυτόχρονα μας επιπλήττει με την παρατήρηση ότι “τις θυελλώδεις νύχτες μπορεί να ακούγεται ο θρήνος των χήρων γύρω από τους χάλκινους ήρωες των αγορών μας”, δηλαδή γύρω από τα αγάλματα του πρίγκιπα Ευγένιου, του Στρατάρχη Μπλούχερ κ.λ.π. Αναρωτιέμαι τι νομίζει ότι χρησιμοποίησε ο Μωσής για να σφαγιάσει τους πρωτότοκους των Αιγυπτίων; Με μπισκότα μελιού; Ή μήπως πνίγηκαν μέχρι θανάτου από καθαρή αγάπη; Ο “μικτός όχλος” φαίνεται πως αποτελούνταν μόνο από παραμάνες. Λοιπόν, όλοι αυτοί οι τύποι λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο. Δεν μπαίνουν καν στον κόπο να αρνηθούν τίποτα· υποστηρίζουν κατηγορηματικά ακριβώς το αντίθετο. “Οι εθνικότητες”, φωνάζει ο Κρεμιό,¹³³ “πρέπει να εκλείψουν! Οι θρησκείες πρέπει να χαθούν! Το Ισραήλ δεν θα αποτύχει ποτέ, η θρησκεία του Ισραήλ δεν θα βλάψει κανέναν, γιατί ασπάζεται την ενότητα του Θεού”. Εκεί, διάολε, η ενότητα του Θεού δεν κάνει τίποτα. Τώρα δεν μένει τίποτε άλλο, αν τα πράγματα είναι έτσι, παρά να εξαφανιστούν όλες οι άλλες εθνικότητες και θρησκείες, ανεξάρτητα από το κόστος. Η απόλυτη τρέλα, μπορώ να σου πω. Αλλά η τρέλα έχει μια μέθοδο. Πετάει την αθωότητα πάνω στο πλήθος. Οι εργάτες μας θα μπορούσαν να πουν ένα ωραίο τραγούδι γι’ αυτό.»

«Αυτή η τακτική φαίνεται να λειτουργεί αρκετά καλά με τους μελετητές μας,» είπε με άγριο ύφος. «Οι Εβραίοι λένε ό,τι θέλουν· όλα είναι ευαγγέλιο για τους μελετητές μας. Η επαλήθευση – αποκλείεται· τους αρκεί το γεγονός ότι είναι τυπωμένο. Όποια “Ρεβέκκα”¹³⁴ αποκαλεί το Ταλμούδ “ένα μεγαλειώδες, μνημειώδες έργο του πνεύματος”, ένα “μεγαλειώδες μνημείο ιδεών, στο οποίο οι χιλιετίες έδωσαν την πνοή των εμπειριών τους”· αμέσως ο Γερμανός καθηγητής, μόλις συναντά ένα τέτοιο διαμάντι – βγάζει το σημειωματάριό του! – την επόμενη κιόλας μέρα οι μαθητές του έχουν καταβροχθίσει και χωνέψει “την κλανιά της καλόγριας”.¹³⁵ Έτσι γίνεται στα γυμνάσιά μας. Είναι όλα προσχεδιασμένα, για να αναδειχθούν, όπως λένε, οι ιδιοφυΐες· αντίθετα, ο ένας λακές μετά τον άλλο αποφοιτούν.»

«Λίγες ώρες μελέτης του Ταλμούδ»¹³⁶, συνέχισα, «είναι αρκετές για να άρουν κάθε αμφιβολία για τους Εβραίους. Είναι κατανοητό ότι οι

Εβραίοι αποδίδουν τον πιο μεγάλο έπαινο για το βιβλίο. Όταν κοιτάζουν σε αυτό, αντικρίζουν την δική τους ιδιόμορφη φύση τους και αυτό, φυσικά, είναι η μεγαλύτερη πηγή χαράς για αυτούς. Έτσι, κάθε Εβραίος είναι Ταλμουδιστής, ακόμα κι αν δεν γνωρίζει καθόλου το Ταλμούδ. Δεν έχει καμία σημασία το πότε γράφτηκε. Στην πραγματικότητα δεν χρειαζόταν να γραφτεί· ο πρώτος Εβραίος περιλαμβάνει όλα τα βασικά συστατικά του. Οι Εβραίοι ηγέτες το γνωρίζουν πολύ καλά αυτό, αλλά το λένε μόνο μεταφορικά. “Το Ταλμούδ είναι μια αδιαμφισβήτητη αρχή”, είπε ο ραβίνος **Δρ. Γκρόνεμαν**, ενώπιον ενός δικαστηρίου του Ανόβερου το 1894. “Οι νομικές διδασκαλίες του Ταλμούδ είναι κατευθυντήριες αρχές”, είπε ο καθηγητής Κοέν με επιβλητικότητα σε ένα ποινικό δικαστήριο στο Μάρμπουργκ το 1888. Και πρόσθεσε – δώσε προσοχή σε αυτό! – ότι ίσχυε και για τους μη πιστούς Εβραίους οι οποίοι, ωστόσο, εξακολουθούσαν να αποτελούν μέρος της εβραϊκής κοινότητας, “αφού αναγνωρίζουν τις ηθικές διδασκαλίες του Ταλμούδ”. Ταχυδακτυλουργία! Δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς! Οι εξυπνάκηδες πότε-πότε φλυαρούν· αλλά εμείς δεν δίνουμε σημασία. “Ό,τι κι αν είναι στο Ταλμούδ, αναγνωρίζουμε ότι έχει απόλυτη προτεραιότητα έναντι ολόκληρου του νόμου του Μωσή”, διακήρυξε μια ομάδα λεγόμενων **μεταρρυθμιστών Εβραίων** στο Παρίσι το 1860, με τη σύμφωνη γνώμη της Ισραηλινής Συμμαχίας. Και ένας ραβίνος, ο **Δρ. Ράμερ**, έχει γράψει στην Εγκυκλοπαίδεια του Χάινριχ Άουγκουστ Πήρερ ότι το Schul Aruch, ένα είδος Ταλμούδ για οικιακή χρήση, “έγινε αποδεκτό από τις ισραηλιτικές κοινότητες ως η οριστική κατευθυντήρια γραμμή για τη θρησκευτική πρακτική”. Αποδεκτό; Τέτοιο καραγκιοζίκι! Την επόμενη φορά “θα αποδεχτώ” τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Ντήτριχ Έκαρτ.»

«Κύριε», είπε, «όποιος δεν αρρωσταίνει και δεν αναγουλιάζει μόλις γνωρίσει από πιο κοντά το Ταλμούδ, μπορεί να εμφανιστεί σε ένα μουσείο κέρινων ομοιωμάτων.»

«Αυτό το Ινστιτούτο», επέτρεψα στον εαυτό μου να παρατηρήσει, «έχει ορισμένα όρια όσον αφορά το βαθμό ανωμαλίας που θα παρουσιάσει. Ο νεαρός φοιτητής από το Τύμπιγκεν που μπορούσε να καταβροχθίσει με όρεξη μισή ντουζίνα βατράχια, ήταν η μεγαλύτερη ατραξιόν του μέχρι τώρα. Κανένα στομάχι στρουθοκαμήλου δεν θα μπορούσε να χωνέψει ακόμη και αυτό το ένα απόσπασμα από το Ταλμούδ: “Ο ραβίνος Γιόχαναν είπε: Το πέος του ραβίνου Ίσμαελ ήταν τόσο μεγάλο όσο ένα φλασκί κρασιού για 6 λίτρα. Ο ραβίνος Παπα είπε: το πέος του ραβίνου Γιόχαναν ήταν τόσο μεγάλο όσο ένα φλασκί κρασιού για 5 λίτρα, σύμφωνα με άλλους σαν 3 λίτρα. Το πέος του ραβίνου Παπα ήταν τόσο μεγάλο σαν τα καλάθια των κατοίκων της Χαρπάνιας.”¹³⁷ Η ευγενής αντιπαλότητα των τριών παλιών ραβίνων μπορεί να σε πετάξει από την καρέκλα σου αν σε βρει απροετοίμαστο.»

«Τέτοια χαριτολογήματα»,— είπε με αηδία, «μπορεί να βρει κανείς μια ολόκληρη σειρά σε αυτό το υπέροχο παράδειγμα θρησκευτικού βιβλίου. Το κερασάκι στην τούρτα όμως, είναι ότι τα κοριτσάκια που δεν είναι εβραιοπούλες, “που είναι μικρότερα των τριών ετών και μιας ημέρας” θεωρούνται για τους ραβίνους “κατάλληλα” επειδή η Παλαιά Διαθήκη λέει: “Και όλα τα παιδιά μεταξύ των γυναικών, που δεν έχουν γνωρίσει έναν άντρα ξαπλώνοντας μαζί του, κρατήστε τα ζωντανά για τον εαυτό σας”, δηλαδή για τους ραβίνους.»¹³⁸

Η πιο αποτρόπαια διαστροφή και η πιο βαρετή συλλαβή που τραμπουκίζεται με μια ανάσα. Αυτό που συμβαίνει μέσα στα κεφάλια των Εβραίων πρέπει να είναι πραγματικά τρομακτικό.

«Αυτοί», απάντησα, «έχουν αντίθετη γνώμη πάνω σ’ αυτό. Διαφορετικά, το είδωλό τους στον καθρέφτη τους, το Ταλμούδ, δεν θα μας έλεγε ότι: “οι Ισραηλίτες είναι πιο ευάρεστοι στο Θεό από τους αγγέλους¹³⁹ ή ότι “ο κόσμος δημιουργήθηκε για χάρη των Ισραηλιτών μόνο”, ή ότι “όποιος χαστουκίζει ένα Εβραίο στο πρόσωπο είναι σαν να έχει χτυπήσει τον ίδιο τον Θεό”, ή ότι “ο ήλιος φωτίζει τη γη και η βροχή την κάνει γόνιμη μόνο επειδή ζουν Ισραηλίτες πάνω της”, και άλλες τέτοιου είδους σεμνότητες.¹⁴⁰ Πριν από λίγα χρόνια ο Ραβίνος **Γκόλντμαν** δύσκολα θα έλεγε σε μια ομιλία του¹⁴⁰: “Οι Εβραίοι είναι διανοούμενοι αριστοκράτες, λαός βασιλιάδων”. Οφείλω να ομολογήσω: ο όχλος των βασιλιάδων που είδα πρόσφατα, όλο βρωμιά, να παζαρεύει με τα χέρια και τα πόδια στην αγορά χοίρων στο Στράουμπινγκ, δεν μου έκανε την πιο πριγκιπική εντύπωση. Ούτε καν στον αγαπημένο μου, δικηγόρο **Δρ. Λέβινγκερ**, μέχρι στιγμής δεν έχω καταφέρει να ανακαλύψω τι είναι συγκεκριμένα βασιλικό· εκτός και αν σε όλες τις δίκες μου μαζί του μου ξέφυγε την ώρα που έχει ανάψει ο καβγάς. Ο **Άουερ**,¹⁴¹ αν και είναι ισχυρός, δεν έχει καθόλου την εμφάνιση· που μπορεί να μην είναι Εβραίος, αλλά είναι μια μαϊμού, σαν κι αυτές στις οποίες αναφέρεται το Ταλμούδ όταν συγκρίνει τον κάθε μη Εβραίο με τους ανθρώπους δηλαδή, τους Ισραηλίτες. Ωστόσο, η στενή σχέση του με τους Εβραίους υποδηλώνει ότι δεν τον ενδιαφέρει αυτή η κατάταξη. Λοιπόν, ο καθένας με τις επιλογές του.»

«Για την εβραϊκή μεγαλομανία», απάντησε, «δεν νομίζω να υπάρχει ούτε σε ιατρικό λεξικό αναλυτική διατύπωση. Αλλά πώς μπορούν να την κρύβουν, έχουν θαυμάσιο ταλέντο στην συγκάλυψη! Μερικές φορές, βέβαια, το κάνουν αστραπιαία. “Τι πιστεύουν;” άκουσα πρόσφατα μια μικρή Εβραία να λέει, νιώθοντας βαθιά προσβεβλημένη, όταν την ρώτησαν αν ήταν Προτεστάντρια ή Καθολική. “Είμαι Εβραία”. Εν τω μεταξύ ο πατέρας της έκανε τη μία υπόκλιση μετά την άλλη. Ναι, το όφελος! Αν αξίζει τον κόπο, ο Εβραίος βασιλιάς γίνεται σκουλήκι.»

«Όποιος τα ξέρει», απάντησα, «αρρωσταίνει κάθε φορά που βλέπει έναν βρωμιάρη Εβραίο να είναι συνάδελφος με τους εργάτες μας. Ο Εβραίος τους αποκαλεί “Σύντροφε!” και “Αγαπητέ φίλε!”, αλλά κρυφά δείχνει απεριόριστη περιφρόνηση. Και οι καλοί άνθρωποι αναρωτιούνται αν έχουν κάποια αξία γι’ αυτόν. Είναι να απελπίζεσαι.»

«Όσο», είπε, «οι εργάτες έχουν στις τάξεις τους του μαστροπούς των Εβραίων, δεν θα μπορούν να καταλάβουν τις προθέσεις τους περισσότερο από τις υπόλοιπες τάξεις, στις οποίες συμβαίνει το ίδιο. Για ένα διάστημα δεν γινόταν λόγος για κάτι άλλο εκτός από την ευφυΐα των εργατών. Τώρα υπάρχει μια παράξενη ησυχία. Ο μαυριτανός έχει κάνει λίγο-πολύ το καθήκον του. Μια ωραία νοημοσύνη, που δεν μπορεί να δει πέρα από τις παρωπίδες του κόμματος. Ο σκοπός όμως επετεύχθη: κατάφεραν να πείσουν τους εργάτες ότι αυτοί ήταν οι μορφωμένοι που ήταν έτοιμοι για θαύματα και τους πήραν τα μυαλά τους. Λόγω της ευφυΐας τους απέτυχε η κοινή λογική τους. Αν εξηγούσα σε έναν πεισματάρη μαρξιστή: κοίτα, εδώ είναι ο Γάλλος σοσιαλιστής Φουριέ.¹⁴² ο μεγάλος σας Άουγκουστ Μπέμπελ έγραψε γι’ αυτόν· τον αποκάλεσε “μια μεγαλοφυής φύση με την πιο ζεστή καρδιά για την ανθρωπότητα”· αλλά αν του έλεγα ότι το σημείο όπου ο Φουριέ αναφέρεται στους Εβραίους και λέει ότι είναι “όλοι ανεξαιρέτως παράσιτα, έμποροι, τοκογλύφοι κ.λ.π.” το έχει αφήσει απ’ έξω, τι θα έκανε; Οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που θα έκανε χωρίς δισταγμό κάθε λογικό μυαλό: θα γινόταν καχύποπτος, θα έριχνε μια πιο προσεκτική ματιά στον Μπέμπελ, γιατί ο ένθερμος θαυμαστής του Φουριέ ακριβώς εκεί, που πρόκειται για τους Εβραίους, έχασε μαζί με τη φωνή του και τον ενθουσιασμό του. Πιθανότατα δεν θα έβγαζε το σωστό συμπέρασμα· αλλά τουλάχιστον θα είχε σκεφτεί μόνος του μια φορά, αντί να επαναλαμβάνει απλώς τις προσευχές του. Ο μπουκωμένος εγκέφαλός του θα λειτουργούσε επιτέλους ξανά και θα υπήρχε ελπίδα για έναν ολοένα και πιο γρήγορο ρυθμό και ολοένα καλύτερα αποτελέσματα.»

«Διαφώτιση», τόνισα, «συνεχής διαφώτιση, δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Μπορώ να νιώσω τους εργάτες που απορρίπτουν τον πατριωτισμό των αντιδραστικών, δηλαδή: των μετόχων που έχουν μπουχτίσει· αλλά ακόμα λιγότερο, μου φαίνεται, ότι θέλουν να πάνε από το κακό στο χειρότερο. Για να το αποφύγουν αυτό, πρέπει να αποφασίσουν να ανοίξουν τα μάτια τους περισσότερο. “Αν θέλουν τα δυνατά τους χέρια όλα τα γρανάζια μπορούν να τα σταματήσουν”, αυτό καυχιούνται αλλά μετά από τέσσερα χρόνια επανάστασης δεν μπορούν να ακινητοποιήσουν ούτε έναν τοκογλύφο. Ήρθε η ώρα να συνειδητοποιήσουν πόσο τους εκμεταλλεύτηκαν. Το ποίημα του Χάινριχ Χάινε “οι υφαντές” έγινε αγαπημένο τους τραγούδι. “Γερμανία, υφαίνουμε το σάβανό σου”. Δεν καταλαβαίνουν τι εννοούσε ο νεαρός Εβραίος με αυτό. Χτυπήστε τη

Γερμανία μέχρι θανάτου και μετά μπείτε στο τάφο μαζί της! Ή μήπως όχι; “Θα έπλενα το χέρι μου, αν ο κυρίαρχος λαός με είχε τιμήσει με τη χειραγία του” έφτυσε αυτόν τον “διανοούμενο αριστοκράτη” προς το τέλος της ζωής του μπροστά στο εργατικό κίνημα.¹⁴³ Στις εκδόσεις του Χάινε οι μαρξιστές φαίνεται ότι έχουν κάνει αμέτρητες τροποποιήσεις. Κομματική πειθαρχία.»

«Θα έπλενε το χέρι του, τι μεγάλο χατίρι!», ειρωνεύτηκε. «Αλλά και εκεί βλέπεις όλη αυτή την εβραϊκή αλαζονεία. Το να μην μπορείς να κάνεις τίποτα, απολύτως τίποτα άλλο, παρά να ρίχνεις συνέχεια δηλητήριο στον κόσμο με δακρύβρεχτη έκφραση και ταυτόχρονα μια αλαζονεία που σε οδηγεί στην καταστροφή. Είναι αλήθεια, αυτό είναι στη φύση των Εβραίων, όχι στο Ταλμούδ και απλώς υπάρχει στη φύση τους για να μην ξεφεύγουν απ’ αυτή την πρακτική.»

«Το γράφουν και μόνοι τους, ωμά», τόνισα. “Το Ταλμούδ χαρακτηρίζει την εβραϊκή ψυχή τόσο αιχμηρά όσο και εύστοχα”, γράφτηκε σε μια από τις πρώτες εβραϊκές εφημερίδες.¹⁴⁴ Προφανώς σκέφτονται: Ο πατέρας δεν επιβλέπει ποιος διαβάζει το Ταλμούδ; Οι πολιτικοί μας έχουν δουλειά να κάνουν, να ασχοληθούν με την Κουρτς-Μάλερ.¹⁴⁵»

«Βασικά», το ξανασκέφτεται, «το Ταλμούδ δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια περιεκτική ερμηνεία της εβραϊκής ηθικής της Παλαιάς Διαθήκης, και επομένως θα αντιστοιχεί στον έμφυτο εβραϊκό χαρακτήρα. Εάν, για παράδειγμα, σε ένα Ψαλμό λέει ο Ιεχωβά στους Εβραίους του: “Είστε θεϊκοί”, το Ταλμούδ¹⁴⁶ βγάζει από αυτό μόνο το συμπέρασμα με τον ισχυρισμό του ότι όποιος χτυπά έναν Ισραηλίτη έχει χτυπήσει τον ίδιο τον Θεό. Και αν στην Παλαιά Διαθήκη οι μη Εβραίοι υπηρέτες και υπηρέτριες αναφέρονται πάντα μετά τα πρόβατα, τα γαϊδούρια και τις καμήλες, το Ταλμούδ απλώς δίνει την αιτία αυτής της ιεράρχησης λέγοντας πως όλοι οι μη Εβραίοι είναι πίθηκοι και γουρούνια.¹⁴⁷»

«Στο Βιβλίο του Σιράχ», πρόσθεσα, «ουρλιάζουν: “τρομοκρατήστε όλους τους λαούς, σηκώστε το χέρι σας ενάντια στους ξένους, για να δουν τη δύναμή σας! Η φωτιά της οργής πρέπει να τους κάψει. Συντρίψτε τα κεφάλια των ηγεμόνων, που είναι εχθροί μας!” και στο “Schulchan Aruch” οργίζονται: “Ρίξε, ω Κύριε, την οργή σου στους γκοίμ, που δεν σε αναγνωρίζουν, και στα βασίλεια που δεν επικαλούνται το όνομά σου! Καταδίωξέ τους με οργή και σβήσε τους κάτω από τον ουρανό του Θεού!” Και τα δύο εδάφια¹⁴⁸ διατυπώνουν την ίδια απειλή, με τη διάκριση ότι στο “Schulchan Aruch” τονίζουν ότι πρέπει να εξοντωθούν όλοι όσοι δεν ορκίζονται στον Ιεχωβά.»

«Και με μια τέτοια αποτρόπαια ηθική στη συνείδησή του», είπε απότομα, «αυτό το θαύμα του σύγχρονου εβραϊσμού, ο Μωυσής Μέντελσον,¹⁴⁹ είχε την αυθάδεια να ισχυριστεί ότι “η κυριαρχία στη γη ανήκει αποκλειστικά στον εβραϊσμό”. Λόγω της θρησκείας τους! Σαν εκπαιδευόμενος Ταλμουδιστής, σίγουρα ήξερε τον δρόμο του σε όλο το βδελυρό πράγμα – αυτά τα αποσπάσματα που μόλις παραθέσαμε εδώ είναι μόνο ένα μικρό κλάσμα – αλλά ακόμα... ω, αυτό το ψέμα, αυτή η εντελώς απαίσια αγέλη, είναι η ίδια η ουσία του ψέματος!»

«Όλο το Βερολίνο», είπα, «βούιζε από επαίνους για τον “σοφό”, για τον “ευγενή” Μωυσή. Αλλά ο Γκαίτε δεν εξαπατήθηκε: “Εβραϊκά μικροπράγματα” ήταν το σχόλιό του για το ευσεβές κόλπο!¹⁵⁰ Ήξερε προς τα που πήγαιναν τα πράγματα. “Αχ, καημένο μου Χριστέ! Περίμενε απλώς, μέχρι να ξαναβγούν τα σπασμένα σου φτερά.” Καμία ψυχή δεν παρατήρησε ότι ο ασύγκριτος Μωυσής ανακήρυξε τον εαυτό του εν ριπή οφθαλμού από απλός, ιδιωτικός δάσκαλος μέχρι να γίνει ο πανίσχυρος ιδρυτής του τραπεζικού οίκου Μέντελσον, αποφεύγοντας έτσι με μια μεγάλη παράκαμψη τις γνωστές δυσκολίες. Το έξυπνο κόλπο της παρουσίασης του εβραϊκού λαού ως απλής θρησκευτικής κοινότητας ήταν επίσης το χόμπι αυτού του φιλόανθρωπου. Ακόμη και σήμερα τους αρέσει τους Εβραίους να πουλάνε αυτό το γιατροσόφι. Το γιατί μας το λέει ο Δρ. Άρθουρ Ρούπιν.¹⁵¹ “Οι ειδικοί νόμοι κατά των Εβραίων”, μας λέει καθώς γελάει και τρίβει τα χέρια του, “πάντα στρέφονταν μόνο ενάντια στα μέλη της εβραϊκής θρησκευτικής κοινότητας, γιατί αυτή η ιδιότητα μέλους είναι το μόνο χαρακτηριστικό που μπορεί να καταγραφεί από τη νομοθεσία. Ο αντισημιτισμός, δεν ήταν ποτέ πραγματικά εχθρικός προς την εβραϊκή θρησκεία, αλλά ήταν αδιάφορος απέναντί της”. Α, έτσι! “Καταλαβαίνω τι προτίθεστε να κάνετε.” Πέρασαν οι εποχές που δεν δίναμε δεκάρα για την εβραϊκή θρησκεία. Φροντίζουμε να την παρακολουθούμε πολύ. Την ακολουθούμε σε κάθε βήμα της και ανακαλύψαμε με την πρώτη επαφή ότι αυτό που οι Εβραίοι αποκαλούν τη θρησκεία τους αντιστοιχεί ακριβώς στον χαρακτήρα τους.»

«Ποιοί την διατύπωσαν;» πρόσθεσε. «Οι Εβραίοι. Θα μπορούσε να το κάνει αυτό κάποιος άλλος λαός; Ας γελάσω. Καυχούνται ασταμάτητα, ότι η θρησκεία τους είναι τόσο αριστοτεχνική δημιουργία που στέκεται μόνη της στον κόσμο. Φέρτε λοιπόν το Ταλμούδ! Σε αυτό έχουμε την εβραϊκή θρησκεία στην πιο αγνή της μορφή. Θεολογία, δογματική, ηθική, όλα μαζί. Γιατί κρατάνε τόσο νευρικά αυτό το υπέροχο βιβλίο, αν πράγματι “οι χιλιετίες έχουν χαρίσει πραγματικά σ’ αυτό την πνοή των εμπειριών τους;” Σαν γεννημένοι ευεργέτες της ανθρωπότητας, θα έπρεπε να το έχουν καταστήσει προσιτό στο ευρύ κοινό εδώ και πολύ καιρό. Αντίθετα, ακόμη και σήμερα δεν έχει μεταφραστεί πλήρως· και ποιος διάολε έχει διαβάσει τι υπάρχει σ’ αυτό, θα νόμιζε κανείς ότι φο-

βούνται ότι κάποια μεσαιωνική εκκλησία περιμένει ακόμα να το κάψει σαν αιρετικό. Αυτό είναι θρησκεία; Αυτό το ψαχούλεμα στη βρωμιά, αυτό το μίσος, αυτή η κακία, αυτή η αλαζονεία, αυτή η υποκρισία, αυτή η σκοπιμότητα, αυτή η υποκίνηση σε εξαπάτηση και φόνο – είναι θρησκεία; Τότε δεν υπήρξε ποτέ κανείς πιο θρησκευόμενος από τον ίδιο τον διάβολο. Είναι η **εβραϊκή ουσία**, ο **εβραϊκός χαρακτήρας**, τελεία και παύλα! Γιατί δεν δοκιμάζουν να διδάξουν σε έναν αξιοπρεπή άνθρωπο τέτοια πράγματα; Τι θα τους πει γι' αυτό; Όχι, όποιος καταβροχθίζει τέτοια πράγματα σαν μεζεδάκια είναι θηρίο από τη φύση του.»

«Ο Λούθηρος», παρενέβη, «εξέφρασε την άποψή του γι' αυτό καλώντας να καούν οι συναγωγές και τα εβραϊκά σχολεία και να σκεπάσουμε τα λείψανα με χώματα “για να μην ξαναδεί κανείς ούτε μια πέτρα ή στάχτη από αυτά”. Γι' όσα προηγουμένως ανεχόμασταν λόγω της άγνοιάς μας – “δεν το ήξερα”, γράφει ο ίδιος – ο Θεός θα μας συγχωρούσε. Αλλά τώρα που καταλάβαμε τι συνέβαινε, δεν πρέπει πλέον να προστατεύουμε αυτά τα μέρη “όπου συκοφαντούν, βρίζουν, φτύνουν και βεβηλώνουν τον Χριστό και εμάς”· θα ήταν σαν να το κάμναμε εμείς οι ίδιοι.¹⁵² Θα πρέπει να καταστρέψουμε και τα σπίτια τους γιατί κι εκεί κάνουν αυτά που κάνουν στα σχολεία τους. “Μερικοί μπορεί να σκεφτούν”, παραπονέθηκε,¹⁵³ “**ότι η κρίση μου είναι πολύ σκληρή**. Είναι, αν μη τι άλλο, πολύ επιεικής, γιατί έχω δει τα γραπτά τους”. Οι επιθεωρητές των σχολείων μας δεν τους βλέπουν, ούτε οι μάγοι ούτε οι αστρολόγοι μας.

«Το κάψιμο των συναγωγών τους», κούνησε απελπισμένα το χέρι του, «δεν θα είχε καμία χρησιμότητα. Αυτό είναι το θέμα: ακόμα κι αν δεν υπήρχε ποτέ η συναγωγή, το εβραϊκό σχολείο, η Παλαιά Διαθήκη ή το Ταλμούδ, το εβραϊκό πνεύμα θα ήταν ακόμα εκεί και θα είχε την επίδρασή του. Ήταν πάντα εκεί· και κάθε Εβραίος που γεννήθηκε ποτέ το έχει ενσαρκώσει. Και αυτό είναι ακόμη πιο έντονο με τους λεγόμενους φωτισμένους Εβραίους. Ο Χάινε ανήκε, ασφαλώς, στους πιο διαφωτισμένους, αλλά είχε την ίδια τρελή αλαζονεία με τον πιο γλοιώδη βρωμο-εβραίο της Γαλικίας. Θα έπλενε το χέρι του αν του έκανε χειραψία κάποιος από τους λαούς που δεν έχουν εβραϊκό αίμα. Ο Μουσής Μέντελσον θεωρείται ένα καθαρό θαύμα σοφίας. Ωστόσο, ιδού, βρίσκει εντελώς εξωφρενικό το γεγονός ότι οι Εβραίοι δεν έχουν ακόμη την κυριαρχία στον κόσμο που τους αναλογεί!»

«Από πολλά χρόνια εμπειρίας», ανέφερα, «ο **Ντοστογιέφσκι** μας περιγράφει την ανατριχιαστική τριχοφυΐα των Εβραίων της Ρωσίας.¹⁵⁴ Για πολύ καιρό έζησε με κάθε είδους κατάδικους, κοιμόταν μαζί τους στις ίδιες ξύλινες κουκέτες. Μεταξύ τους ήταν και κάποιοι Εβραίοι. Όλοι

ήταν φιλικοί μαζί τους. Κανένας δεν προσβλήθηκε με τον εξευτελιστικό τρόπο της προσευχής τους. Αυτή ήταν απλώς η θρησκεία τους, σκέφτηκαν οι Ρώσοι και άφησαν ήσυχους τους Εβραίους να κάνουν ό,τι ήθελαν. Αλλά, από την άλλη, οι Εβραίοι ένιωθαν ξένοι με τους Ρώσους, δεν ήθελαν να φάνε μαζί τους και τους κοίταζαν υποτιμητικά. Και που γινόταν αυτό; Σε φυλακή της Σιβηρίας! Σε όλη τη Ρωσία ο Ντοστογιέφσκι βρήκε αυτή την αντιπάθεια και την απέχθεια των Εβραίων για τους ιθαγενείς. Τα ανθρωπάκια όμως δεν θα τον είχαν προσβάλει ποτέ. Αυτά τα έκανε ο Εβραίος επειδή έχει τέτοια πίστη, έλεγαν παντού να επιείκεια.»

«Ναι, πράγματι, και τι θρησκεία!», είπε περιφρονητικά. «Μια τέτοια κλανιά στο μυαλό, είναι σωστή. Μια τέτοια καρδιά χωρίς αγάπη! Ακόμη και ο καλός Βίλχελμ Μπους¹⁵⁵, τον αποκαλεί “Βαθιά διεφθαρμένο και άψυχο”. Ο χαρακτήρας ενός λαού είναι που καθορίζει τη φύση της θρησκείας του και όχι το αντίστροφο!»

«Ο Ντοστογιέφσκι», συνέχισα, ήταν η επιτομή της συμπόνιας αλλά, όπως ο Χριστός, εξαιρούσε τους Εβραίους. Γεμάτος από προαισθηματώσει τι θα συνέβαινε στη Ρωσία εάν οι Εβραίοι έπαιρναν εκεί το πάνω χέρι εκεί. Θα έδιναν “έστω και στο περίπου” στους ντόπιους τα ίδια δικαιώματα που απολάμβαναν οι ίδιοι; Θα του επέτρεπαν κι αυτούς να προσεύχεται όπως θέλουν, ή θα τους έκαναν απλώς σκλάβους; Ή, ακόμα χειρότερα, “θα τους έκοβαν τα μαλλιά γδέρνοντας το δέρμα τους;” Δεν θα τους εξαφάνιζαν, όπως είχαν κάνει τόσο συχνά με άλλους λαούς στην αρχαία ιστορία τους;»

«Η ρωσική έρημος», φώναξε, «είναι στον προφητικό χάρτη, που δημοσίευσαν οι Εβραίοι πριν από είκοσι πέντε χρόνια! Όπως είναι τώρα, όλα τα έχει πάνω του: οι Γάλλοι στο Ρήνο· η Πολωνία, η Τσεχική Δημοκρατία· το Γερμανικό Ράιχ, όχι σαν “Γερμανική Δημοκρατία”, αλλά σαν “Γερμανικές Δημοκρατίες”· ακόμη και η Φινλανδική Δημοκρατία είναι σ’ αυτό το χάρτη· και για τη Ρωσία μια καφέ κηλίδα με την επιγραφή: “ρωσική έρημος!” Άρχοντα του ουρανού, ακόμα ρωτάνε ποιος φταίει για τον πόλεμο! Ξέρεις: Το πρωτότυπο του χάρτη το είδα εγώ ο ίδιος, με τα μάτια μου. Μακάρι να μπορούσα να το δείξω στους εργάτες μας, στον καθένα και σε όλους, δηλαδή σε αυτούς που ελπίζουν στη σωτηρία από τους Σοβιετικούς! «Ρωσική έρημος»! έτσι μοιάζει, ο παράδεισος της επαγγελίας! Πείνα, ομαδικοί τάφοι, σκλαβιά, εβραϊκά μαστίγια. Όποιος απεργεί κρεμιέται. Ελάτε εδώ, όλοι εσείς που είστε κουρασμένοι και ταλαιπωρημένοι! Όπως σφυρίζουν, στα σκυλιά! Και τι ωραία που ακούγεται, μπροστά στην αυλαία! Πίσω της όμως κρύβεται ο χαϊδεμένος “μικτός όχλος”, ο Κόκκινος Στρατός, τα αποβράσματα της μη Εβραϊκής ανθρωπότητας.»

«Η απόπειρα δολοφονίας του Λένιν», απάντησα, «κόστισε τη ζωή σε περισσότερους από 12.000 ανθρώπους. Ανάμεσά τους ήταν πάνω από 800 εργάτες. Στο κομματικό συνέδριο των ανεξάρτητων στη Χάλλε το 1920, ο ίδιος ο Ρώσος μενσεβίκος Μάρτοφ το παραδέχτηκε. Οι ειδικοί υπολογίζουν τον συνολικό αριθμό των Ρώσων θυμάτων από την αρχή της μπολσεβίκικης κυριαρχίας σε περίπου 30 εκατομμύρια. Όσοι δεν εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες έπεσαν θύματα της πείνας και των ασθενειών. Ήταν όλοι μπουρζουάδες; Μόνο ένας ηλίθιος μπορεί να το πιστέψει αυτό. Ποιος από εμάς έχει υποφέρει περισσότερο; Μεταξύ των χιλιάδων που κάθε μέρα στέκονται στην ουρά για πολλές ώρες στα διάφορα επαγγέλματά τους, οι καπιταλιστές δεν αποτελούν την πλειοψηφία ανάμεσά τους. Εννοείται ότι δεν υπήρξε ποτέ Εβραίος ανάμεσά τους. Αλλά οι εργαζόμενοί μας δεν το προσέχουν αυτό. Με την έπαρση ότι είναι κυρίαρχοι, αφήνουν τον εαυτό τους να ξεγελαστεί σαν παιδιά. Ο Έμπερτ¹⁵⁶ πολέμουσε ενάντια στον καπιταλισμό σε όλη του τη ζωή. Τώρα είναι Πρόεδρος του Ράιχ. Και; Σε κάθε γωνιά του δρόμου, οι τράπεζες ξεφυτρώνουν σανμανιτάρια. Αυτό είναι γεγονός. Το βλέπουν όλοι· ο καθένας μπορεί να απλώσει το χέρι του και να το αγγίξει. Αλλά αυτό οδηγεί κάποιον να μυρίσει έναν αρουραίο; Όχι στη ζωή σου! Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Εβραίος Άισνερ μετά την επανάσταση ήταν να προστατεύσει τις τράπεζες από τον στρατό. Εκείνη την εποχή, για μήνες, τεράστιες περιουσίες μεταφέρονταν στο εξωτερικό· δεν κούνησε ούτε το δαχτυλάκι του. Πιο σημαντικό γι' αυτόν ήταν να ταξιδέψει στην Ελβετία και εκεί στο Σοσιαλιστικό Κογκρέσο και εκεί να κάνει την “διαπίστωση” ότι η Γερμανία ήταν η μόνη υπεύθυνη για τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Μετανοήστε είπε, και οι Γάλλοι θα σας συγχωρήσουν και θα σας αγκαλιάσουν. Πολύ πιθανόν! Η εμπειρία το επιβεβαίωσε περίφημα.»

«Ο ίδιος ο Άισνερ ήταν», έγνεψε καταφατικά, «που στην αρχή του πολέμου, μέσα από μια πλημμύρα τηλεγραφημάτων, εκλιπαρούσε τις ηγετικές φυσιογνωμίες της Σοσιαλδημοκρατίας να παραμείνουν πιστές στον Κάιζερ. Μια επαίσχυντη μαχαιριά στην πλάτη πρέπει να αποφευχθεί πάση θυσία, είπε. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι την Ειρήνη του Μπρεστ-Λιτόφσκ.¹⁵⁷ Μέχρι τότε, όλοι οι Εβραίοι της Γερμανίας ήταν ενθουσιώδεις μοναρχικοί. Αλλά μετά ήρθε η επανάσταση. Ο Μαυριτανός είχε κάνει το καθήκον του και ανέτρεψε την τσαρική Ρωσία και τώρα ήρθε η ώρα για να συντριβεί αυτός. Είχε ήδη προβλεφθεί με την ανατριχιαστική κακοδιαχείριση των εβραϊκών πολεμικών συντεχνιών. Τα υπόλοιπα είναι σιωπή. Ορατό σε όλα τα μάτια, ο Εβραίος κάνει κουμάντο και στη Γερμανία. Ω εργάτες! Να εξαπατηθείτε έτσι! Τα πράγματα είναι διαφορετικά από αυτά που ονειρευόταν το αθώο μυαλό σας. Το Κομμουνιστικό Κόμμα στη Γερμανία δεν έχει ακόμη 250.000 μέλη. Έχει όμως περισσότερες από 50 εφημερίδες. Είναι αδύνατο να υπολογίσεις πόσο κοστίζουν. Δισεκατομμύρια επί δισεκατομμυρίων. Ποιος πληρώνει

αυτά τα τεράστια ποσά; Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές με ό,τι έχουμε στα χέρια μας μπορούμε να συντηρήσουμε έναν “Παρατηρητή”¹⁵⁸. Αν είχαμε μια συμφωνία με τους Εβραίους, θα είχαμε έναν τεράστιο αριθμό κομματικών εφημερίδων σε χρόνο μηδέν. Υπάρχουν σύντροφοι που το αμφισβητούν αυτό; Θα ήθελα να γνωρίσω έναν. Και, πρόσεξε, αυτό είναι το απίστευτο: ξέρουν ότι οι Εβραίοι κρύβονται πίσω από όλα αυτά, αλλά συμπεριφέρονται σαν να μην υπάρχει καθόλου. Αυτό είναι ειλικρινές; Μπορεί αυτό να οδηγήσει σε ευτυχή κατάληξη; Το να βιάζεσαι να καταστρέψεις ανυποψίαστος είναι ένα πράγμα· αλλά το να το κάνεις εν γνώσει σου και να ξεχωρίζεις τον πιο άγριο εχθρό σαν συνεργό είναι άλλο.»

«Θα ήθελα να ξερα », παρατήρησα, «τι θα έλεγαν οι σύντροφοι αν τους αποδείκνυε κανείς ξεκάθαρα ότι οι Γιούνκερ ή οι μεγάλοι βιομήχανοι είχαν μια μυστική ηθική φιλοσοφία του πιο αποτρόπαιου είδους εδώ και αιώνες. Η οργή τους θα ήταν αδιανόητη. Αχα! όλοι θα φώναζαν. Με τέτοιες αρχές δεν είναι περίεργο που μας βασανίζουν αυτοί οι διάβολοι! Φαντάσου το! Πώς μπορεί κάποιος να είναι τόσο κακός και αχρείος; Όλη η φυλή έπρεπε να είχε εξοντωθεί εξαρχής! Έτσι θα φώναζαν σαν δαιμονισμένοι, και δικαίως. Αλλά, από την άλλη πλευρά, όταν τους δείχνει κανείς ότι οι Εβραίοι έχουν, στα επίσημα θρησκευτικά τους βιβλία, τις πιο εξωφρενικές διατάξεις για τη ληστεία και τον στραγγαλισμό όλων των μη Εβραίων, τότε δεν τους πειράζει καθόλου. Είτε το αμφισβητούν είτε, όταν αυτό δεν έχει αποτέλεσμα, λένε ότι οι περισσότεροι Εβραίοι δεν είναι τόσο θρησκευόμενοι εδώ και πολύ καιρό και δεν ασχολούνται πια με αυτά τα πράγματα. Δεν τους περνάει ποτέ από το μυαλό ότι ο εβραϊκός χαρακτήρας είναι και παραμένει η πηγή της πρόστυχης λογοτεχνίας τους. Ούτε τους ενοχλεί που κανένας από τους Εβραίους ηγέτες τους δεν τόλμησε ποτέ να αναφέρει τις προδοτικές προθέσεις του εβραϊσμού, να πει έστω και μία μόνο συλλαβή.»

«Τώρα, άκου το καλύτερο», είπε. «Όλες και εννοώ όλες, οι κοινωνικές αδικίες οποιασδήποτε σημασίας, που υπάρχουν στον κόσμο, μπορούν να αναχθούν στην υπόγεια επιρροή των Εβραίων. Οι εργάτες επιδιώκουν, επομένως, να εξαλείψουν με τη βοήθεια των Εβραίων εκείνα τα κακά, που κανένας άλλος δεν έχει εδραιώσει συνειδητά και σκόπιμα εκτός από τους ίδιους τους Εβραίους. Μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο γρήγοροι θα είναι για τους βοηθήσουν σε αυτό το σκοπό.»

«Ίδού ο σεμνός Ιωσήφ!» απάντησα. «Η επιρροή του στον Φαραώ προκάλεσε στους Αιγύπτιους τρομερή δυστυχία, από την οποία αργότερα νόμιζαν ότι θα απελευθερώνονταν με τη βοήθεια του Μωυσή. Πρέπει να ομολογήσω: η ζωή δεν στερείται από κάποια μακάβρια αίσθηση του χιούμορ.»

VIII

«Μάλλον έτσι είναι», είπε, «όπως είχες γράψει κάποτε: μπορεί κανείς να καταλάβει τον Εβραίο μόνο όταν ξέρει ποιος είναι ο τελικός του στόχος. Και αυτός ο στόχος είναι, πέρα από την παγκόσμια κυριαρχία, ο αφανισμός του κόσμου. Πιστεύει ότι πρέπει να καταστρέψει ολόκληρη την ανθρωπότητα, πείθοντας τον εαυτό του, ότι έτσι θα μπορέσει να προετοιμάσει έναν επίγειο παράδεισο. Έχει κάνει τον εαυτό του να πιστεύει ότι μόνο αυτός είναι ικανός για αυτό το μεγάλο έργο, και, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδέες του για τον παράδεισο, σίγουρα έτσι θα γίνει. Αλλά βλέπει κανείς, έστω και μόνο απ' τα μέσα που χρησιμοποιεί, ότι οδηγείται κρυφά και σε κάτι άλλο. Ενώ προσποιείται ότι εξυψώνει την ανθρωπότητα, βασανίζει τους ανθρώπους στην απόγνωση, στην τρέλα, στην καταστροφή. Αν αφεθεί ανεξέλεγκτος, θα καταστρέψει όλους τους ανθρώπους. Η φύση του τον σπρώχνει σε αυτόν τον στόχο, παρόλο που υποψιάζεται αμυδρά ότι έτσι θα καταστρέψει και τον εαυτό του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για αυτόν, πρέπει να το κάνει. Αυτή η συνειδητοποίηση της απόλυτης εξάρτησης της δικής του ύπαρξης από αυτή των θυμάτων του, μου φαίνεται ότι είναι η κύρια αιτία για το μίσος του. Το να είναι υποχρεωμένος να προσπαθήσει να μας εξολοθρεύσει με όλη του τη δύναμη, αλλά ταυτόχρονα να υποψιάζεται ότι αυτό θα οδηγήσει αναπόφευκτα στην καταστροφή του, αυτό είναι το θέμα. Αν θέλετε: η τραγωδία του Εωσφόρου.»

Σε αυτό το σημείο, διακόπτονται οι σημειώσεις τους Ντήτριχ Έκαρτ. Η κράτηση που του επιβλήθηκε σε σχέση με τα γεγονότα της 8/9 Νοεμβρίου 1923 και ο θάνατος αυτού του καθαρά Γερμανού ποιητή και αγωνιστή, που έλαβε χώρα αμέσως μετά την απελευθέρωσή του από αυτήν, εμπόδισε την ολοκλήρωση αυτού του εξαιρετικά σημαντικού έργου, που μαρτυρεί τη χριστιανική στάση του εθνικού κινήματος.

Αλλά μπορούμε να ελπίζουμε, ότι ο Αδόλφος Χίτλερ θα έχει την καλοσύνη μετά την ολοκλήρωση της δίκης για προδοσία εναντίον του, που εκκρεμεί αυτή τη στιγμή στο Μόναχο, να αναλάβει την ολοκλήρωση αυτής της εργασίας, η οποία πρέπει να ολοκληρωθεί,

Μόναχο, 1 Μαρτίου 1924.

Υποσημειώσεις:

1. Στράβων, Ρωμαίος ιστορικός, γύρω στο 20 μ.Χ.
2. Κικέρων, γνωστός Ρωμαίος πολιτικός, υπερασπίστηκε το 59 π.Χ. τον Προκόνιο Φλάκο ο οποίος, με παρότρυνση των Εβραίων, κατηγορήθηκε για τις διοικητικές του δραστηριότητες στη Συρία.
3. Ενδεχομένως Ιωαν. 19:12.
4. Ησαΐας 19: 2 και 3
5. Γερμανός καγκελάριος.
6. Υπουργός Εσωτερικών της Βαυαρίας.
7. Ιδρυτής και αρχηγός του Βαυαρικού Λαϊκού Κόμματος (κυβερνών κόμμα).
8. Έξοδος 12:7 έως 12:13
9. Έξοδος 12:29 έως 12:30
10. Έξοδος 12:38
11. Έξοδος 12:35 μέχρι 12:36
12. Ψαλμοί 105:38
13. Ιστορικός Γκρετς (Μπρέσλαου):«Ιστορία των Εβραίων».
14. Το Σεντάν ήταν ο τόπος της μεγάλης πρωσικής νίκης στον γαλλοπρωσικό πόλεμο, 1η Σεπτεμβρίου 1870. (Σ.τ.μ.)
15. Γένεσις 41:43
16. Γένεσις 47:14 μέχρι 47:20
17. Γένεσις 46:7
18. Γένεσις 45:18,20
19. Έξοδος 1:9
20. Ιησού του Ναυή 6:25
21. Φρίντριχ Ντέλιτς: «Η Μεγάλη Απάτη».
22. Ησαΐας 34.
23. Έξοδος 34:12 και Δευτερονόμιο 7:16
24. Ότο Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 251.
25. Ο Χάουζερ διακρίνει τους «φωτεινούς», τους «ξανθούς», τους «ανώτερης φυλής» ανθρώπους από τους «σκύρους», τους «μαύρους», της «κατώτερης φυλής». Όταν πιστεύει ότι έχει ανακαλύψει κάπου έναν «ξανθό» Εβραίο, τον επαινεί αμέσως σαν τον βασιλιά των διαμαντιών. Ανάμεσα στους «ξανθούς» Εβραίους βρήκα μερικούς από τους μεγαλύτερους κακοποιούς.
26. Βέρνερ Σόμπαρτ: «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή των εθνών», σελ. 356.
27. Ότο Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 376.
28. Άρτουρ Σοπενχάουερ (ένας από τους μεγαλύτερους Γερμανούς στοχαστές, πέθανε το 1860) στο «Πάρεργα και Παραλειπόμενα» I., § 174, υποσημείωση.

29. Ο Κικέρων στην ομιλία για τον Φλάκο.
30. Ιώσηπος Φλάβιος, ιστορικός των Εβραίων από τους Ρωμαϊκούς χρόνους.
31. Χένρυ Φορντ, ο γνωστός Αμερικανός κατασκευαστής αυτοκινήτων (The Dearborn Independent), στο εξαιρετικά σημαντικό έργο του «Ο Διεθνής Εβραίος», Τόμος 2, σελ. 146.
32. Λούντβιγκ Μπέρνε, στην πραγματικότητα Λέεμπ Μπαρούχ: «Γράμματα από το Παρίσι», I., σελ. 12.
Χάινριχ Χάινε, στην πραγματικότητα Χάιμ Μπέκεμπουργκ: «Γερμανία, ένα χειμωνιάτικο παραμύθι».
33. Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν σε επιστολή του προς την Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως.
34. Δρ. Άρτουρ Μπρυν στο περιοδικό της Κεντρικής Ένωσης «Στο Γερμανικό Ράιχ», 1913, 8.
35. Βάλτερ Ράθenaus «Πολιτιστικά Κέντρα του Βερολίνου», 1913.
36. Ο Γερμανοεβραίος Καρλ Έμιλ Φράνζος στο «Μισοασιάτης», 1879.
37. Μια ελεγχόμενη από τους Εβραίους, σοσιαλιστική κυβέρνηση του Παρισιού, η οποία διήρκεσε μόνο από τις 18 Μαρτίου έως τις 27 Μαΐου 1871, αλλά η οποία ήταν υπεύθυνη για χιλιάδες τρομερά φρικιαστικούς φόνους κατά τη διάρκεια αυτής της σύντομης περιόδου.
38. ««Η τέχνη της τυπογραφίας είναι το εξαιρετικό εργαλείο του Αντίχριστου, περισσότερο από πυρίτιδα», έγραψε ο Μπίσμαρκ το 1850. Βλ. Δρ. Χανς Μπλουμ: «Ο πρίγκιπας Μπίσμαρκ και η εποχή του», τ. I, σελ. 265.
39. Μ. Τ. Βοντεσλόφσκυ στον «Εβραϊκό Κόσμο» της 1ης Ιανουαρίου 1909.
40. Ιωσήφ Κοέν, «Εβραϊκός Κόσμος», 4 Νοεμβρίου, 1913.
41. «Εβραϊκά Χρονικά» 10 Δεκεμβρίου 1911.
42. Βέρνερ Σόμπαρτ, «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή των εθνών», σελ. 32 και 33.
43. Βέρνερ Σόμπαρτ, «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή των εθνών», σελ. 39.
44. Φορντ «Ο Διεθνής Εβραίος» Τόμος II, Κεφάλαιο: «Ο αμερικανικός Ντισραέλι».
45. Από την μεταγενέστερη αναφορά της «American Jewish News» (Εβραϊκά Νέα της Αμερικής) της 19 Σπ. 1919 Τέοντορ Χερτσλ, ιδρυτής του λεγόμενου «Σιωνισμού».
46. Καρλ Μπλάιμπτροϊ «Οι εκπρόσωποι του αιώνα», 1904, σ. 271.
47. Φρίντριχ Ντέλιτς: «Η Μεγάλη Απάτη».
48. Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 484 και 491.
49. Μαρτίνος Λούθηρος: «Για τους Εβραίους και τα ψέματά τους».
50. Κατά Ιωάννη 8:44
51. Βέρνερ Σόμπαρτ: «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή των εθνών», σελ. 371.
52. Κατά Ματθαίον 23:15
53. Κατά Ματθαίον 19:1

54. Κατά Ματθαίον 4:15 και 4:16
55. Κατά Ιωάννη 1:47 και 7:52
56. Κατά Ιωάννη 8:48
57. Κατά Ιωάννη 7:49
58. Κατά Ματθαίο 2:16
59. Έξοδος 12
60. Κριταί 11
61. Βολταίρος στο «Φιλοσοφικό λεξικό», σελ. 223
62. Ότο Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 336.
63. Μαρτίνος Λούθηρος: «Για τους Εβραίους και τα ψέματά τους».
64. Στα μέσα της δεκαετίας του ογδόντα, ο Λίοπολντ Χίλσνερ έσφαξε μια νεαρή χριστιανή κοπέλα στην Πολνά (Αυστρία).
65. Το 1840 οι Εβραίοι στη Δαμασκό έθαψαν τον πάτερ Τόμας, και λίγες ώρες αργότερα τον υπηρέτη του, που τον έψαχνε. Το έγκλημα περιγράφεται λεπτομερώς με βάση τους φακέλους της δίκης στο «Ο Εβραίος, ο Ιουδαϊσμός και ο Ιουδαϊσμός των Χριστιανικών Λαών» του Γκουζενώ ντε Μουσώ (Gougenot de Mousseaux), Παρίσι 1869.
66. Αντόλφε Κρεμιέ, ιδρυτής της εβραϊκής παγκόσμιας ένωσης «Ισραηλινή συμμαχία» (Alliance israelite), για κάποιο διάστημα Γάλλος υπουργός.
67. Σύμφωνα με τον Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 432.
68. Το 1864 σύμφωνα με τον Μουσώ (Mousseaux).
69. Σύμφωνα με τον Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 432.
70. Βέρνερ Σόμπαρτ: «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή των εθνών», σελ. 50.
71. όπως το προηγούμενο σελ. 59
72. Το 1812 από τον χρεωμένο καγκελάριο του κράτους Χάρντενμπεργκ, ο οποίος είχε επίσης έναν Εβραίο εραστή.
73. Κατά Ιωάννη 4:22, 8:47 και 8:47
74. Κατά Ματθαίο
75. Κατά Μάρκο 2:23 και 2:24, 2:26· Κατά Ματθαίο 15:10
76. Ο δούκας της Άλμπα στο «Έγκμοντ» (Egmont) του Γκαίτε.
77. Μαρτίνος Λούθηρος: «Για το αδύνατο να γνωστεί Όνομα και τις Γενιές του Χριστού» (Vom Schemhamphoras und vom Geschlecht Christi).
78. Ταλμούδ και Ζοχάρ.
79. Σύμφωνα με τον «Λαϊκό Παρατηρητή» (Völkischer Beobachter) της 2 Αυγούστου 1923.
80. Καντ: «Ανθρωπολογία», 1798.
81. Γκαίτε: «Τα χρόνια περιπλάνησης του Βίλχελμ Μάιστερ».
82. Γκαίτε: «Το πανηγύρι στο Πλούντεσβαϊλερ» (Das Jahrmarktsfest zu Plundersweiler).
83. Γκαίτε, όπως το παραπάνω.
84. Γκαίτε: «Ημερήσιο και ετήσιο πανηγύρι».
85. Θωμάς του Ακουΐνο (1224 – 1274) στο «Ερωτήσεις» (Questiones).
86. Ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι, περίπου στα μέσα του περασμένου αιώνα,

όταν ο Λόρδος Μπίκονσφιλντ ήταν πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, στο μυθιστόρημά του «Coningsby» (1843). Η συνεργασία των Εβραίων σε όλα τα μέρη του κόσμου εκφράζεται εκπληκτικά εδώ.

87. Όττο Βάινινγκερ: «Φύλο και Χαρακτήρας» (Geschlecht und Charakter).

88. Ο Δρ. Γκέοργκ Χάιμ, ο Αρχηγός του βαυαρικού αγροτικού κινήματος, είναι μέλος του εποπτικού συμβουλίου της εβραϊκής «Γερμανικής Τράπεζας» (Deutsche Bank): επίσης, ο γιος και ο γαμπρός του συμμετέχουν στη λειτουργία εβραϊκών επιχειρήσεων. Το έτος 1901 δήλωσε στο Βαυαρικό Επιμελητήριο ότι «υπήρχε μεγάλο χάσμα μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών» και μίλησε για τους «χαμάληδες με τις στραβές μύτες», που τρίβουν από χαρά τα χέρια τους στο παρασκήνιο, επειδή έχουν πετύχει για άλλη μια φορά, να υποκινήσουν τα χριστιανικά δόγματα το ένα ενάντια στο άλλο. Πηγαίνει για εξομολόγηση, στην εκκλησία γενικά, στην ώρα του. Στις ελεύθερες ώρες του προτιμά να παίζει χαρτιά με Εβραίους. Αλλιώς είναι υγιέστατος.

89. Φραντς Ξαβιέρ Μιούλερ, γεννημένος στο Μόναχο, ζει ακόμα, αλλά έχει αποσυρθεί εντελώς από τον κόσμο, χωρίς όμως να έχει αποκοπεί απ' αυτόν. Όσο απλοί και να είναι οι στίχοι του, όλοι περιέχουν αφθονία σοφίας. Ο μικρότερος αδελφός του Αδόλφος είναι επίσης ένα εκπληκτικό ταλέντο. Ποιητές πέρα για πέρα. Αλλά έχει και μια τάση για μοναξιά. Σκέφτεται να γίνει μοναχός σε μοναστήρι.

90. Μαρτίνος Λούθηρος: «Για τους Εβραίους και τα ψέματά τους».

91. Στο «περίφημο» βιβλίο του «Η παρακμή της Δύσης» (Der Untergang des Abendlandes).

92. Κατά Ματθαίο 10:5-6.

93. Berliner Lokalanzeiger (Τοπικός Αγγελιοφόρος του Βερολίνου)

94. Μορίτζ Γκολντστάιν στο περιοδικό «Der Kunstwart», Μάρτιος 1912.

95. Υπενθυμίζεται εδώ τι συνέβη στον Βάγκνερ τα τελευταία χρόνια. Αν ο Έκαρτ μπορούσε να προβλέψει πώς οι αθάνατες όπερες του Βάγκνερ κάποια μέρα θα διαστρεβλώνονταν στο Μπαϊρόι, θα ήταν πολύ πιο στενοχωρημένος από ό,τι για τις εβραϊκές «ερμηνείες» των γραφών του Γκαίτε. (Σ.τ.μ.)

96. Ο Ανάκλητος ο Β', κατά κόσμο Πιέτρο Πιερλεόνι, ανήκε στην οικογένεια των Πιερλεόνι, η οποία ήταν εβραϊκής καταγωγής (μετά τον Χάουζερ ή τον Γκρεγκορόβιους). Ο Οίκος των Βοργίων, στον οποίο ανήκε ο διαβόητος Αλέξανδρος ΣΤ', ανάγεται στους Εβραίους Μαράνος (Εβραίοι που υποκρίνονταν ότι μεταστράφηκαν στον Καθολικισμό για να γλιτώσουν το διωγμό), δηλαδή εβραϊκή ψευδοχριστιανική οικογένεια. Επίσης ο Ιννοκέντιος Β', ο Κάλιξτος Γ', ο Κλήμης Η' ακόμη και ο Πίος ΙΔ' λέγεται ότι ήταν εβραϊκής καταγωγής.

97. Στο έργο του «Spaccio de la Bestia Trionfante» (Ο Φόνος του Θριαμβεύοντος Κτήνους) 1584.

98. Άρτουρ Τρέμπιτς, Εβραίος συγγραφέας, που γράφει ενάντια στον εβραϊσμό, μάλλον φαντάζεται ότι το κάνει. Η δεύτερη λέξη του είναι: «Εμείς οι Άριοι».

99. Στη διάλεξή του το 1894, με τίτλο «Αμερόπηπτα, για το εβραϊκό ζήτημα».
100. Στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του στο Αμβούργο, τον Μάρτιο του 1894.
101. Ο Πάουλος Κάσελ ήταν Εβραίος της Γερμανίας, που ασπάστηκε τον Χριστιανισμό, συγγραφέας, ρήτορας και ιεραπόστολος.
102. «Ο Προτεσταντισμός στα τέλη του 19ου αιώνα μέσα από κείμενα και εικόνες», επιμέλεια Πάστορας Καρλ Βέρκσχαγκεν. Τόμος Α', σελ. 552.
103. «Πάρεργα και παραλειπόμενα» II. § 181.
104. «Ο Λούθηρος και οι Εβραίοι», 1921.
105. «Ιστορία της γερμανικής φιλοσοφίας από τον Λούθηρο μέχρι τον Καντ.»
106. Ναούμ Γκόλντμαν, από τον οποίο πηγάζει και το απίστευτο θράσος, ότι οι Εβραίοι «δεν αναγνωρίζουν πλέον σε κανένα κράτος, το δικαίωμα να δηλώνει ότι το ζήτημα της διαχείρισης του εβραϊκού του πληθυσμού είναι εσωτερική του υπόθεση». Ω, Ναούμ. Μη γίνεσαι σκληρός μαζί μας.
107. «Πάρεργα και παραλειπόμενα» II. § 174, Υποσημειώσεις
108. Κατά του Γάλλου στο θεατρικό έργο του Γκότχολντ Εφραίμ Λέσσινγκ «Μίνα φον Μπάρνχελμ».
109. Το έγραψε στα «Απλά γερμανικά» στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Τάξη και δικαιοσύνη» που εκδόθηκε από τον Ντήτριχ Έκαρτ το 1919.
110. Στο ποίημα «Διαφωνίες» 1851.
111. Ησαΐας 60, 61. Ψαλμός 2, 7 έως 9. (ιδού σκότος καλύψει γῆν ὡς γνόφος ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται.) καὶ (ἐμὲ αἱ νῆσοι ὑπέμειναν καὶ πλοῖα Θαρσίς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸ χρυσὸν αὐτῶν μετ' αὐτῶν διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον καὶ διὰ τὸ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἔνδοξον εἶναι.)
112. Τέοντορ Φριτς, συντάκτης του «Hammer» (Σφυρί) στη Λειψία, ο ακούραστος υπέρμαχος μας. Τα περίπου πενήντα χρόνια προσφοράς του στη γερμανική εθνότητα δεν μπορούν να εκτιμηθούν.
113. Μπαρούχ Σπινόζα, ο μεγαλύτερος φιλόσοφος του εβραϊσμού. 1632 – 1677.
114. Ότο Χάουζερ: «Η ιστορία του Εβραϊσμού», σελ. 321.
115. Ο περίφημος «ογκόλιθος» από τα μέσα περίπου του περασμένου αιώνα.
116. Ο Λούθηρος πέθανε το 1546. Τα δύο αντισημιτικά γραπτά του, το «Για τους Εβραίους και τα ψέματά τους» και το «Απόλυτο Όνομα» εμφανίστηκαν το 1542· μια φιλοσημιτική γραφή του χρονολογείται από το έτος 1523. Βλέπε το εξαιρετικό έργο του Δρ. Άλφρεντ Φαλμπ «Ο Λούθηρος και οι Εβραίοι».
117. Το 1922 ο Γκεόργκι Τσιτσέριν έγινε δεκτός επίσημα από τον Αρχιεπίσκοπο της Γένοβας.
118. Ιωάννης ο Χρυσόστομος (347 – 407): «Τι είναι οι πατριάρχες των

Εβραίων εκτός από παζαρευτές και μαγαζάτορες και γεμάτοι από κάθε ανεντιμότητα;»

119. Έκφραση «φτηνός Ιακώβ» για την προσφορά αγαθών κατώτερης ποιότητας, κυρίως σε χαμηλές τιμές. (λαϊκή αγορά στο Άουερ Ντούλτ στο Μόναχο).

120. Ο Λόκι (Loki) είναι ο κατεργάρης θεός της Σκανδιναβικής μυθολογίας. Θεωρείται ο δημιουργός κάθε απάτης. Έχει σύμβολό του το φίδι και έχει την δυνατότητα να αλλάζει μορφές, που πολλές φορές χρησιμοποιεί για να πετυχαίνει τους στόχους του δόλια. Ο συνθέτης Ρίχαρντ Βάγκνερ παρουσίασε τον Λόκι με το γερμανοποιημένο όνομα Loge στις όπερες του Ο Χρυσός του Ρήνου και Βαλκυρία. Σύμφωνα με την σκανδιναβική μυθολογία δώδεκα θεότητες κάθισαν για ένα γεύμα σε μια γιορτή θεών μόνο για να έρθει ο Λόκι, ο θεός της απάτης. Αύξησε τον αριθμό στα δεκατρία, με αποτέλεσμα ένας από τους θεούς να πεθάνει κατά τη διάρκεια του γεύματος.

121. Ούλριχ φον Χούτεν, Φράγκος ιππότης, 1488 – 1523.

122. Εκλέκτορας Αλβέρτος, Αρχιεπίσκοπος Μάιντς και Μαγδεμβούργου, Επίσκοπος του Χάλμπερστατ, Καρδινάλιος. Υποστήριξε τον Γιόχαν Ρόιχλιν (εξελληνισμένα ως Ιωάννης Καπνίων) εναντίον των «σκοταδιστών» της Κολωνίας, δηλαδή των εχθρών των Εβραίων. Πλούτησε με την πώληση συγχωροχαρτιών. Η στάση του, όσο χλιαρή κι αν ήταν, ελάχιστα βοήθησε τη Μεταρρύθμιση.

123. Γύρω στα 1510 Γιοχάνες Πφέφερκορν (Εβραίος που βαπτίστηκε) κατήγγειλε τους ομοθρήσκους του με τους Δομινικανούς της Κολωνίας λόγω του αντιχριστιανισμού των εβραϊκών θρησκευτικών γραπτών. Εξαιρούσε την Παλαιά Διαθήκη και το Ταλμούδ. Αργότερα αναγκάστηκε να ανακαλέσει, να παραιτηθεί και πέθανε στη φωτιά μετά από φρικτά βασανιστήρια. Η εκδίκηση του Ιούδα.

124. Ο Γιόχαν Ρόιχλιν (εξελληνισμένα ως Ιωάννης Καπνίων), διάσημος ανθρωπιστής, γεννημένος το 1455 στο Πφόρτσαϊμ της Βυρτεμβέργης, σπούδασε στο Φράιμπουργκ, το Παρίσι, τη Βασιλεία, την Ορλεάνη και το Πουατιέ, εργάστηκε μεταξύ άλλων στο Ίνγκολσταντ και στο Τύμπιγκεν. Πέθανε εκεί το 1522. Ήλπιζε να αποκτήσει γνώση του Θεού μέσω της εβραϊκής μυστικής διδασκαλίας της Καμπάλα! Κατά τη δική του ομολογία, η ενασχόληση μαζί της του έδινε τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Ο βαπτισμένος Εβραίος Νικόλαος Ελενμπόγκεν, που τον ευχαριστούσε η ιδέα να χτίσει ένα μοναστηριακό σχολείο και να το κάνει το πνευματικό κέντρο όλων των άλλων μοναστηριών, αντάλλαξε μαζί του επιστολές. Κανένας, αποφάσισε ο Ρόιχλιν, δεν είχε το δικαίωμα να παρέμβει εναντίον των Εβραίων λόγω των εβραϊκών θρησκευτικών εγγράφων. «Γιατί θέλουμε να κρίνουμε τις ψυχές των άλλων;» Μα, φυσικά! Γιατί να θέλουμε;

125. «Στο Χάραμα της Μεταρρύθμισης» του Τζούλιους φον Πφλουγκ-Χάρτουνγκ. Γύρω στις 700 σελίδες. Δεν περιέχει το παραμικρό άξιο αναφοράς για τον εβραϊσμό. Παρατηρείς την πρόθεση και εκνευρίζεσαι. Μια φράση είναι αρκετή: «Πώς τώρα, με μια αυτοκρατορική εντολή

στην τσέπη του, ο Πφέφερκορν ξεκίνησε το ταξίδι του των κατασχέσεων (ενάντια στα εβραϊκά θρησκευτικά κείμενα που ήταν εχθρικά προς τους Χριστιανούς), πώς και γιατί ανακλήθηκε αυτή η εντολή – δεν μπορεί να εξηγηθεί λεπτομερώς εδώ». (σελ. 300 Πιστεύω ότι αυτό δεν μπορεί να εξηγηθεί!

126. Ο Έρασμος του Ρότερνταμ, ίσως ο πιο διάσημος αγεννησιακός ανθρωπιστής. Γεννημένος εκτός γάμου στο Ρότερνταμ το 1467, πήγε στο σχολείο στο Ντέβεντερ «πρόωρα» και στη συνέχεια στο μοναστηριακό σχολείο στο Χερτογκενμπός. Χειροτονήθηκε ιερέας και πήγε στην Κολωνία και στο Παρίσι. Πήγαινε συχνά στην Αγγλία, όπου το μασονικό τάγμα ήταν ήδη πολύ στο προσκήνιο. “Ο λαμπρός μαθητής του Λούκιου”, δηλαδή ένα καθημερινό κουτσομπολιό. Για πολύ καιρό επισκεπτόταν τη Γερμανία. “Καμία επιχειρηματική δύναμη, καμία ζεστασιά σε αυτή την αρμονική φύση!” τον χλευάζει (σελ. 323) ο Τζ. Βίλλερ στο “Στο Χάραμα της Μεταρρύθμισης” και δεν ξέρω πώς, πέθανε στη Βασιλεία το 1536. Ειρήνη στις στάχτες του!

127. Λούντβιγκ Τομά, Βαυαρός ποιητής, για πολλά χρόνια βασικός συνεργάτης της σατιρικής έκδοσης «Simplicissimus» που ίδρυσε ο Εβραίος Άλμπερτ Λάνγκεν.

128. «Miesbacher Anzeiger» εφημερίδα, που ιδρύθηκε το 1874, έγινε διάσημη σε όλη τη Γερμανία στις αρχές της δεκαετίας του 1920 για τα αντιδημοκρατικά, αντισημιτικά άρθρα της, τα περισσότερα από τα οποία γράφτηκαν ανώνυμα από τον Λούντβιγκ Τομά. Κυκλοφόρησε μέχρι τις 20 Απριλίου 1945.

129. Η «Kladderadatsch» ήταν ένα γερμανόφωνο πολιτικοσατυρικό περιοδικό, που έβγαινε κάθε εβδομάδα από το 1848 έως το 1944.

130. Ο Πουριτανισμός (γύρω στα μέσα του 16ου αιώνα) το είχε ήδη αναφέρει. Σύμφωνα με τον Χάουζερ, ο χρηματιστής του ανεξάρτητου κράτους του Όλιβερ Κρόμγουελ ήταν ο Πορτογάλος Εβραίος Αντόνιο Φερνάντο Καρβαχάλ. Εκείνη την εποχή η Αγγλία επρόκειτο να εισαγάγει τον Μωσαϊκό Νόμο και το Σάββατο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι Μασόνοι ήταν ήδη πολύ δραστήριοι πολιτικά στην Αγγλία στα τέλη του 15ου αιώνα· και πάλι όχι επειδή ο Ουμανιστής Έρασμος του Ρότερνταμ πήγαινε επανειλημμένα για μεγάλο χρονικό διάστημα στην Αγγλία. Παρομοίως απ’ την Ολλανδία καταγόταν και ο σύγχρονός του Μπόκελσον (Jan Bockelson) (Γιόζεφσον, Μέντελσον, Νέιθανσον, κ.λ.π.) σαν αυτόν που γεννήθηκε παράνομα, τον «Βασιλιά της Σιών», δηλαδή το πονηρό κεφάλι των Αναβαπτιστών (1533) στο Μίνστερ. Υπό την ηγεσία του, αυτό το κίνημα εκφυλίστηκε σε μπολσεβικισμό. Δολοφονίες και λεηλασίες των ευπρεπών, εν μέσω της πείνας της πολιορκημένης πόλης, απληστία των αρχηγών, πολυγαμία. Οι έντιμοι μελετητές της Γραφής ανήκουν στην εποχή μας. Έχοντας πλούσια κεφάλαια κινούνται στο εβραϊκό κανάλι του σοβιέτ.

131. Ούλριχ Τσβίνγκλι, π Ελβετός Μεταρρυθμιστής, 1484 – 1531

132. Ο Ιγνάτιος Λογιόλα, είναι ο ιδρυτής του τάγματος των Ιησουιτών, Ισπανός ευγενής, αρχικά αξιωματικός και με μεγάλη γενναιότητα, άρα

δεν ήταν Εβραίος. Ο Γιοχάνες φον Πολάνκο δημιούργησε το τάγμα μαζί του, στο οποίο αργότερα προσχώρησαν πολλοί Εβραίοι. Μεταξύ των σημαντικών Ιησουιτών ηθικών θεολόγων αναφέρω τον Χέρμαν Μπούζενμπαουμ.

133. Σύμφωνα με τα «Κρατικά Αρχεία του Ισραήλ» (1861, XXV).

134. Ντόρις Βίνερ στο «Το Πρόσωπο του Ανατολικού Εβραϊσμού» 1920, Νο 252.

135. Ονομασία για πολύ λιπαρά γλυκά (κάτι σαν τους λουκουμάδες μαγειρεμένους όμως με λαρδί). Τον Μεσαίωνα έφτιαχναν σε γυναικεία μοναστήρια τέτοια γλυκά αρτοσκευάσματα με πιπέρι· εξ ου και η ονομασία. (Σ.τ.μ.)

136. Το Ταλμούδ (Schulchan Aruch). Το Shulchan Aruch, που ονομάζεται μερικές φορές στα Αγγλικά ως Κώδικας Εβραϊκού Δικαίου, είναι το πιο ευρέως διαδεδομένο από τους διάφορους νομικούς κώδικες στον Εβραϊσμό. Συντάχθηκε από τον Τζόσεφ Κάρο το 1563.

137. Ταλμούδ: https://www.sefaria.org/Bava_Metzia.84a.1?ven=William_Davidson_Edition_-_English&vhe=Wikisource_Talmud_Bavli&lang=bi

138. Ταλμούδ Yebamoth 60b = Jabmuth 60b (Τόμος 4): Τα ακριβή λόγια της Έκδοσης του Γκόλντσμιντ του Βερολίνου του 1931.

139. Κάποιος πρέπει πραγματικά να κάνει τον κόπο να κοιτάξει ο ίδιος το Ταλμούδ, για να πιστέψει τα πραγματικά εκπληκτικά πράγματα που βρίσκονται σε αυτό. (Σ.τ.μ.)

140. https://www.sefaria.org/Chullin.91b.5?ven=William_Davidson_Edition_-_English&vhe=Wikisource_Talmud_Bavli&lang=bi

https://www.sefaria.org/Sanhedrin.58b?ven=William_Davidson_Edition_-_English&vhe=Wikisource_Talmud_Bavli&lang=bi

https://www.sefaria.org/Yevamot.63b?ven=William_Davidson_Edition_-_English&vhe=William_Davidson_Edition_-_Vocalized_Aramaic&lang=bi

140. Στην Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως, σύμφωνα με την εφημερίδα «Ostdeutsche Rundschau» της 15ης Μαΐου 1919.

141. Ο ευκατάστατος ηγέτης των σοσιαλιστών της πλειοψηφίας του Μονάχου.

142. Σαρλ Φουριέ, Γάλλος φιλόσοφος, σημαντικός πρώιμος σοσιαλιστής διανοητής, και πρόδρομος του ουτοπικού σοσιαλισμού. 1772 – 1837.

143. Χάινριχ Χάινε (Εβραίος της Γερμανίας) «Εξομολογήσεις» (1854). Ο εκατομμυριούχος τραπεζίτης θείος του Σαλομόν Χάινε ήθελε να εξαγοράσει την υπακοή του ανιψιού του με τις οικονομικές του παροχές.

144. Γενική εφημερίδα του Ιουδαϊσμού, 1907, Νο 45.

145. Η Χέντβιχ Κουρτς-Μάλερ ήταν Εβραία στη Γερμανία, συγγραφέας ρομαντικών μυθιστορημάτων εξαιρετικής παραγωγικότητας και ρηχότη-

τας.

146. Ταλμούδ Sanhedrin 58b. «Οι εβραίοι είναι θεϊκοί»: https://www.sefaria.org/Sanhedrin.58b.5?ven=William_Davidson_Editio_n_-_English&vhe=Wikisource_Talmud_Bavli&lang=bi

147. Ταλμούδ jalkut rubeni 12b «Αν και ο μη-εβραίος διαθέτει την ίδια σωματική δομή με τον εβραίο, συγκρίνεται με τον εβραίο όπως ο πίθηκος με τον άνθρωπο.»

148. Sirach 36, 2 – 12. Schulchan Aruch (Προσευχή Scheghah την παραμονή του Πάσχα)· Orach Caijim 480, Haga. <https://bible.usccb.org/bible/sirach/36>

149. Επιστολή στον Χερτς Χόμπεργκ. Μωσής Μέντελσον από το Ντεσάου, γιος ενός Εβραίου δασκάλου, 1729 – 1786. Αρχικά ήταν δάσκαλος στο σπίτι ενός πλούσιου, Εβραίου εμπόρου μεταξιού στο Βερολίνο, σύντομα έγινε συνεργάτης στην επιχείρηση και συγκέντρωσε μια τεράστια περιουσία.

150. Επιστολή στον Jacobi. Όταν πέθανε ο Γκαίτε (1832), ο Εβραίος Μπαρούχ, γνωστός ως Μπέρνε, χάρηκε που είχε αρχίσει η «απελευθέρωση» της Γερμανίας!

151. Δρ. Άρθουρ Ρούπιν: «Οι σημερινοί Εβραίοι» (Die Juden der Gegenwart), σελ. 203

152. Μαρτίνος Λούθηρος: «Για τους Εβραίους και τα ψέματά τους».

153. όπως παραπάνω.

154. Ο Ντοστογιέφσκι, ο μεγαλύτερος ποιητής της Ρωσίας, «που αγαπούσε όλους όσους ήταν ταλαιπωρημένοι και κουρασμένοι, όλους τους φτωχούς στο πνεύμα, όλους όσους είχαν κατηγορηθεί στη ζωή τους με αληθινή σωτήρια αγάπη», όπως λέει ο Χάουζερ, στο «Ημερολόγιο ενός συγγραφέα», που δημοσιεύτηκε από αυτόν το 1876-1880.

155. Βίλχελμ Μπους (1832 – 1908) ήταν Γερμανός χιουμορίστας, ποιητής, εικονογράφος και ζωγράφος. Δημοσίευσε εξωφρενικά καινοτόμα εικονογραφημένα παραμύθια που παραμένουν επιδραστικά μέχρι σήμερα. (Σ.τ.μ.)

156. Φρίντριχ Έμπερτ (1871-1925) ήταν ο μαρξιστής ηγέτης των Σοσιαλδημοκρατών. Συνεργάστηκε με άλλους προδότες για να επιφέρει τη γερμανική κατάρρευση του 1918 και έγινε Πρόεδρος του Ράιχ υπό το νέο καθεστώς, το 1919. (Σ.τ.μ.)

157. Η Συνθήκη του Μπρεστ – Λιτόφσκ συνομολογήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1918 στην ομώνυμη πόλη της Λευκορωσίας μεταξύ της Μπολσεβικικής Ρωσίας και της Γερμανίας με την οποία τερματίστηκαν οι εχθροπραξίες. (Σ.τ.μ.)

158. Ο «Λαϊκός Παρατηρητής» (Völkischer Beobachter) ήταν η επίσημη εφημερίδα του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος (N.S.D.A.P.) από τον Δεκέμβριο του 1920. (Σ.τ.μ.)